

Nr 30.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av konvention för skydd av den industriella äganderätten, m. m.; given Stockholms slott den 16 januari 1953.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed

dels äska riksdagens godkännande av härvid fogade

1) Pariskonvention den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934; samt

2) Madridöverenskommelse den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, reviderad i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934;

dels ock jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga bifogade förslag till

1) lag om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;

2) lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;

3) lag angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt

4) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

GUSTAF ADOLF.

Herman Zetterberg.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Sverige är anslutet till Pariskonventionen av 1883 för skydd av den industriella äganderätten och Madridöverenskommelsen av 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror. Båda konventionerna, som ändrats flera gånger, har reviderats senast i London 1934. I propositionen äskas riksdagens godkännande av att Sverige ansluter sig till konventionerna i deras lydelse enligt Londonöverenskommelsen. Vidare föreslås härav betingade lagändringar. Dessa innebär i huvudsak, att s. k. förärvändarrätt icke uppkommer under prioritetstid, att villkoren för utländska näringsidkares varumärkesskydd lättas samt att skyddet mot oriktig ursprungsbeteckning beträffande handelsvaror utsträcker.

Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten, i dess lydelse från Londonkonferensen 1934.

Convention d'Union de Paris du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle révisée à Bruxelles le 14 décembre 1900, à Washington le 2 juin 1911, à La Haye le 6 novembre 1925 et à Londres le 2 juin 1934.

Le Président du Reich allemand; le Président du Bundesstaat d'Autriche; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président des États-Unis du Brésil; le Président de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République d'Espagne; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République de Finlande; le Président de la République française; Sa Majesté le Roi de Grande-Bretagne, d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes; Son Altesse Sérénissime le Régent du Royaume de Hongrie; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Sérénissime le Prince de Liechtenstein; Sa Majesté le Sultan du Maroc; le Président des États-Unis du Mexique; Sa Majesté le Roi de Norvège; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République polonaise (au nom de la Pologne et de la Ville libre de Dantzig); le Président de la République portugaise; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral de la Confédération suisse; le Président de la République tchécoslovaque; Son Altesse le Bey de Tunisie; le Président de la République turque; Sa Majesté le Roi de Yougoslavie,

Översättning av Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten, i dess lydelse från Haagkonferensen 1925 och dess lydelse från Londonkonferensen 1934.¹

Unionskonvention i Paris den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925.

Unionskonvention i Paris den 20 mars 1883 för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934.

Tyska Rikets President; Förbundsstaten Österrikes President; Hans Majestät Belgiernas Konung; Brasiliens Förenta Staters President; Republiken Cubas President; Hans Majestät Konungen av Danmark; Republiken Spaniens President; Amerikas Förenta Staters President; Republiken Finlands President; Franska Republikens President; Hans Majestät Konungen av Storbritannien, Irland och de Brittiska besittningarna hinsides haven, Kejsare av Indien; Hans Höghet Konungariket Ungerns Regent; Hans Majestät Konungen av Italien; Hans Majestät Kejsaren av Japan; Hans Höghet Fursten av Liechtenstein; Hans Majestät Sultanen av Marocko; Mexikos Förenta Staters President; Hans Majestät Konungen av Norge; Hennes Majestät Drottningen av Nederländerna; Polska Republikens President i Polens och Fria staden Danzigs namn; Portugisiska Re-

¹ Ändringar i Londontexten ha markerats genom kursivering. I några fall har översättningen av oförändrad text jämkats för att få bättre överensstämmelse; i dessa fall användes spärrad stil.

Ayant jugé utile d'apporter certaines modifications et additions à la Convention internationale du 20 mars 1883, portant création d'une Union internationale pour la protection de la propriété industrielle, révisée à Bruxelles le 14 décembre 1900, à Washington le 2 juin 1911 et à La Haye le 6 novembre 1925, ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

Lesquels, après avoir communiqué leurs pleins pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

Article premier.

(1) Les pays auxquels s'applique la présente Convention sont constitués à l'état d'Union pour la protection de la propriété industrielle.

(2) La protection de la propriété industrielle a pour objet les brevets d'invention, les modèles d'utilité, les dessins ou modèles industriels, les marques de fabrique ou de commerce, le nom commercial et les indications de provenance ou appellations d'origine, ainsi que la répression de la concurrence déloyale.

(3) La propriété industrielle s'entend dans l'acception la plus large et s'applique non seulement à l'industrie et au commerce proprement dits, mais également au domaine des industries agricoles et extractives et à tous produits fabriqués ou naturels, par exemple: vins, grains, feuilles de tabac, fruits, bestiaux, minéraux, eaux minérales, bières, fleurs, farines.

publikens President; Hans Majestät Konungen av Sverige; Förbundsrådet i Schweiziska Edsförbundet; Tjeckoslovakiska Republikens President; Hans Höghet Beyen av Tunis; Turkiska Republikens President; Hans Majestät Konungen av Jugoslavien;

som funnit lämpligt att göra vissa ändringar i och tillägg till den internationella konventionen av den 20 mars 1883 angående stiftande av en internationell union för skydd av den industriella äganderätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925, hava till sina befullmäktigade ombud utsett:

vilka, efter att hava meddelat varandra sina i god och behörig ordning funna fullmakter, överenskommit om följande bestämmelser.

Artikel 1.

De fördragsslutande länderna bilda en union för skydd av den industriella äganderätten.

Skyddet av den industriella äganderätten har till föremål patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster och modeller, fabriks- eller handelsmärken, firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens.

Industriell äganderätt är att fatta i vidsträcktaste bemärkelse och avser icke blott industri och handel i egentlig mening utan även området för lantbruksindustri (vin, spannmål, tobaksblad, frukt, boskap etc.) och ekstraktiv industri (mineral, mineralvatten etc.).

Artikel 1.

1. De länder, å vilka denna konvention är tillämplig, bilda en union för skydd av den industriella äganderätten.

2. Skyddet av den industriella äganderätten har till föremål patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster och modeller, fabriks- eller handelsmärken, firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens.

3. Industriell äganderätt är att fatta i vidsträcktaste bemärkelse och avser icke blott industri och handel i egentlig mening utan även området för lantbruks- och ekstraktiv industri samt alla tillverkade alster eller naturprodukter, till exempel vin, spannmål, tobaksblad, frukt, boskap, mineral, mineralvatten, öl, blommor, mjöl.

(4) Parmi les brevets d'invention sont comprises les diverses espèces de brevets industriels admises par les législations des pays de l'Union, telles que brevets d'importation, brevets de perfectionnement, brevets et certificats d'addition, etc.

Article 2.

(1) Les ressortissants de chacun des pays de l'Union jouiront dans tous les autres pays de l'Union, en ce qui concerne la protection de la propriété industrielle, des avantages que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux, le tout sans préjudice des droits spécialement prévus par la présente Convention. En conséquence, ils auront la même protection que ceux-ci et le même recours légal contre toute atteinte portée à leurs droits, sous réserve de l'accomplissement des conditions et formalités imposées aux nationaux.

(2) Toutefois, aucune condition de domicile ou d'établissement dans le pays où la protection est réclamée ne peut être exigée des ressortissants de l'Union pour la jouissance d'aucun des droits de propriété industrielle.

(3) Sont expressément réservées les dispositions de la législation de chacun des pays de l'Union relatives à la procédure judiciaire et administrative et à la compétence, ainsi qu'à l'élection de domicile ou à la constitution d'un mandataire, qui seraient requises par les lois sur la propriété industrielle.

Article 3.

Sont assimilés aux ressortissants des pays de l'Union les ressortissants des pays ne faisant pas partie de l'Union qui sont domiciliés, ou ont des établisse-

Till patent räknas de olika slag av industriella patent, som enligt de fördragsslutande ländernas lagstiftningar kunna förekomma, såsom importpatent, förbättringspatent, tilläggsopatent, tilläggsbevis etc.

Artikel 2.

De, som tillhöra något av de fördragsslutande länderna, skola i samtliga övriga unionsländer i fråga om skyddet av den industriella äganderätten åtnjuta de förmåner, som de särskilda lagstiftningarna för närvarande tillerkänna eller framledes komma att tillerkänna landets egna medborgare, och detta utan intrång i de rättigheter, som särskilt tillförsäkras genom denna konvention. De skola följaktligen äga samma skydd som dessa och tillgång till samma rättsmedel mot varje förekommande rättskränkning, under förbehåll att de uppfylla de villkor och formaliteter, som åligger landets egna medborgare.

Av dem, som tillhöra ett unionsland, kan dock icke fordras, att de skola vara bosatta eller driva rörelse inom det land, där skydd begäres, för att få åtnjuta de rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten.

Uttryckligt förbehåll göres för bestämmelserna i varje fördragsslutande lands lagstiftning om det judiciella och det administrativa förfarandet samt myndigheternas kompetens ävensom om val av boningsort eller förordnande av ombud, då sådant fordras enligt lagarna om den industriella äganderätten.

Artikel 3.

Likställda med dem, som tillhöra de fördragsslutande länderna, äro de,

4. Till patent räknas de olika slag av industriella patent, som enligt *unionsländernas* lagstiftningar kunna förekomma, såsom importpatent, förbättringspatent, tilläggsopatent, tilläggsbevis etc.

Artikel 2.

1. De som tillhöra ett unionsland skola i samtliga övriga unionsländer i fråga om skyddet av den industriella äganderätten åtnjuta de förmåner, som de särskilda lagstiftningarna för närvarande tillerkänna eller framledes komma att tillerkänna landets egna medborgare, och detta utan intrång i de rättigheter, som särskilt tillförsäkras genom denna konvention. De skola följaktligen äga samma skydd som dessa och tillgång till samma rättsmedel mot varje förekommande rättskränkning, under förbehåll att de uppfylla de villkor och formaliteter, som åvila landets egna medborgare.

2. Av dem som tillhöra ett unionsland kan dock icke fordras, att de skola vara bosatta eller driva rörelse inom det land, där skydd begäres, för att få åtnjuta de rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten.

3. Uttryckligt förbehåll göres för bestämmelserna i varje *unionslands* lagstiftning om det judiciella och det administrativa förfarandet samt myndigheternas kompetens ävensom om val av boningsort eller förordnande av ombud, då sådant fordras enligt lagarna om den industriella äganderätten.

Artikel 3.

Likställda med dem som tillhöra *unionsländerna* äro de vilka tillhöra i

ments industriels ou commerciaux effectifs et sérieux sur le territoire de l'un des pays de l'Union.

Article 4.

A. — (1) Celui qui aura régulièrement fait le dépôt d'une demande de brevet d'invention, d'un modèle d'utilité, d'un dessin ou modèle industriel, d'une marque de fabrique ou de commerce, dans l'un des pays de l'Union, ou son ayant cause, jouira, pour effectuer le dépôt dans les autres pays, d'un droit de priorité pendant les délais déterminés ci-après.

(2) Est reconnu comme donnant naissance au droit de priorité tout dépôt ayant la valeur d'un dépôt national régulier en vertu de la loi intérieure de chaque pays de l'Union ou de traités internationaux conclus entre plusieurs pays de l'Union.

B. — En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré dans l'un des autres pays de l'Union, avant l'expiration de ces délais, ne pourra être invalidé par des faits accomplis dans l'intervalle, soit, notamment, par un autre dépôt, par la publication de l'invention ou son exploitation, par la mise en vente d'exemplaires du dessin ou du modèle, par l'emploi de la marque, et ces faits ne pourront faire naître aucun droit de tiers ni aucune possession personnelle. Les droits acquis par des tiers avant le jour de la première demande qui sert de base au droit de priorité sont réservés par l'effet de la législation intérieure de chaque pays de l'Union.

C. — (1) Les délais de priorité mentionnés ci-dessus seront de douze mois pour les brevets d'invention et les modèles d'utilité, et de six mois pour les dessins ou modèles industriels et pour les marques de fabrique ou de commerce.

vilka tillhöra i unionen ej ingående länder men äro bosatta eller äga verkliga industri- eller handelsföretag inom något unionslands område.

Artikel 4.

a) Den, som i ett av de fördragslutande länderna i behörig ordning gjort ansökan om erhållande av patent eller om skydd för nyttighetsmodell eller för industriellt mönster eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke, eller hans rättsinnehavare skall, *under förbehåll av tredje mans rätt*, för ansökan i de övriga länderna äga en prioritetsrätt under tid, som här nedan bestämmes.

b) Till följd härav skall ansökan, som sedermera före utgången av denna tid göres i annat unionsland, icke anses kraftlös på grund av åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda speciellt icke genom annan ansökan, genom uppfinningens offentliggörande eller utövande, genom hållande till salu av exemplar av mönstret eller modellen, genom begagnande av märket.

c) Tiden för ovannämnda prioritetsrätt utgör i fråga om patent och

unionen ej ingående länder men äro bosatta eller äga verkliga industri- eller handelsföretag inom något unionslands område.

Artikel 4.

A. - 1. Den som i ett av unionsländerna i behörig ordning gjort ansökan om patent eller om skydd för nyttighetsmodell eller för industriellt mönster eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke eller hans rättsinnehavare skall för ansökan i de övriga länderna äga en prioritetsrätt under tid, som här nedan bestämmes.

2. *Varje ansökan, som enligt ett unionslands inhemska lagstiftning eller internationella avtal mellan flera unionsländer är likställd med en behörig nationell ansökan, erkännes kunna giva upphov till prioritetsrätt.*

B. - Till följd härav skall ansökan, som sedermera före utgången av denna tid göres i annat unionsland, icke kunna förklaras ogiltig på grund av åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda speciellt icke genom annan ansökan, genom uppfinningens offentliggörande eller utövande, genom salu hållande av exemplar av mönstret eller modellen, genom begagnande av märket, och dessa åtgärder skola icke kunna giva upphov till någon rätt för tredje man eller någon föranvändarrätt. *De rättigheter, som av tredje man vunnits före dagen för den första ansökningen, som tjäna som grund för prioritetsrätten, äro förbehållna i överensstämmelse med varje unionslands inre lagstiftning.*

C. - 1. Tiden för ovannämnda prioritetsrätt utgör i fråga om patent och

(2) Ces délais commencent à courir de la date du dépôt de la première demande; le jour du dépôt n'est pas compris dans le délai.

(3) Si le dernier jour du délai est un jour férié légal, ou un jour où le Bureau n'est pas ouvert pour recevoir le dépôt des demandes dans le pays où la protection est réclamée, le délai sera prorogé jusqu'au premier jour ouvrable qui suit.

D. — (1) Quiconque voudra se prévaloir de la priorité d'un dépôt antérieur sera tenu de faire une déclaration indiquant la date et le pays de ce dépôt. Chaque pays déterminera à quel moment, au plus tard, cette déclaration devra être effectuée.

(2) Ces indications seront mentionnées dans les publications émanant de l'Administration compétente, notamment sur les brevets et les descriptions y relatives.

(3) Les pays de l'Union pourront exiger de celui qui fait une déclaration de priorité la production d'une copie de la demande (description, dessins, etc.) déposée antérieurement. La copie, certifiée conforme par l'Administration qui aura reçu cette demande, sera dispensée de toute légalisation et elle pourra en tous cas être déposée, exempte de frais, à n'importe quel moment dans le délai de trois mois à dater du dépôt de la demande ultérieure. On pourra exiger qu'elle soit accompagnée d'un certificat de la date du dépôt émanant de cette Administration et d'une traduction.

(4) D'autres formalités ne pourront être requises pour la déclaration de priorité au moment du dépôt de la demande. Chaque pays de l'Union déterminera les conséquences de l'omission des formalités prévues par le présent article, sans que ces conséquences puissent excéder la perte du droit de priorité.

nyttighetsmodeller tolv månader samt i fråga om industriella mönster och modeller ävensom fabriks- eller handelsmärken sex månader.

Dessa frister löpa från tidpunkten för ingivande av den första ansökningen i unionsland; dagen för ingivandet medräknas ej i fristen.

Om fristens sista dag är en laga helgdag i det land, där skydd begäres, förlänges fristen till nästföljande söckendag.

d) Den, som vill taga i anspråk prioritetsrätt på grund av tidigare ansökning, åligger att lämna uppgift rörande den tid och det land, där denna ansökning blivit gjord. Varje land äger bestämma den tidpunkt, då denna uppgift senast skall lämnas.

Sådan uppgift skall angivas i de av vederbörande myndighet utgivna publikationer, särskilt i patenten och därtill hörande beskrivningar.

De fördragslutande länderna kunna fordra, att den, som gör anmälan om prioritetsrätt, ingiver en kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.). Denna kopia, till riktigheten bestyrkt av den myndighet, som mottagit ansökningen, behöver icke vara legaliserad, och den skall i varje fall kunna ingivas när som helst inom tre månader från den senare ansökningens ingivande. Det må kunna föreskrivas, att den skall vara åtföljd av bevis om tiden, då den tidigare ansökningen gjordes, utfärdat av vederbörande myndighet, ävensom av översättning.

Andra formaliteter kunna ej vid den tidpunkt, då själva ansökningen göres, fordras för anmälan om prio-

nyttighetsmodeller tolv månader samt i fråga om industriella mönster och modeller ävensom fabriks- eller handelsmärken sex månader.

2. Dessa frister löpa från tidpunkten för ingivande av den första ansökningen i unionsland; dagen för ingivandet medräknas ej i fristen.

3. Om fristens sista dag i det land, där skydd begäres, är en laga helgdag eller en dag, då vederbörande myndighet icke håller öppet för mottagande av ansökningar, förlänges fristen till nästföljande söckendag.

D. - 1. Den som vill taga i anspråk prioritetsrätt på grund av tidigare ansökning åligger att lämna uppgift rörande den tid och det land, där denna ansökning blivit gjord. Varje land äger bestämma den tidpunkt, då denna uppgift senast skall lämnas.

2. Sådan uppgift skall angivas i de av vederbörande myndighet utgivna publikationer, särskilt i patenten och därtill hörande beskrivningar.

3. Unionsländerna kunna fordra, att den som gör anmälan om prioritetsrätt ingiver en kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.). Denna kopia, till riktigheten bestyrkt av den myndighet, som mottagit ansökningen, behöver icke vara legaliserad, och den skall i varje fall kunna utan särskild avgift ingivas när som helst inom tre månader från den senare ansökningens ingivande. Det må kunna föreskrivas, att den skall vara åtföljd av bevis om tiden, då den tidigare ansökningen gjordes, utfärdat av vederbörande myndighet, ävensom av översättning.

4. Andra formaliteter kunna ej vid tidpunkten för själva ansökningen fordras för anmälan om prio-

(5) Ultérieurement d'autres justifications pourront être demandées.

E. — (1) Lorsqu'un dessin ou modèle industriel aura été déposé dans un pays en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'un modèle d'utilité, le délai de priorité ne sera que celui fixé pour les dessins ou modèles industriels.

(2) En outre, il est permis de déposer dans un pays un modèle d'utilité en vertu d'un droit de priorité basé sur le dépôt d'une demande de brevet et inversement.

F. — Aucun pays de l'Union ne pourra refuser une demande de brevet pour le motif qu'elle contient la revendication de priorités multiples, à la condition qu'il y ait unité d'invention au sens de la loi du pays.

G. — Si l'examen révèle qu'une demande de brevet est complexe, le demandeur pourra diviser la demande en un certain nombre de demandes divisionnaires en conservant comme date de chacune la date de la demande initiale et, s'il y a lieu, la bénéfice du droit de priorité.

H. — La priorité ne peut être refusée pour le motif que certains éléments de l'invention pour lesquels on revendique la priorité ne figurent pas parmi les revendications formulées dans le demande au pays d'origine, pourvu que l'ensemble des pièces de la demande révèle d'une façon précise lesdits éléments.

ritetsrätt. Varje fördragsslutande land äger bestämma den påföljd, som ett försummat iakttagande av i denna artikel omnämnda formaliteter skall medföra, dock att denna påföljd ej må sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten.

Senare må annan bevisning kunna fordras.

e) Då i ett land skydd sökes för industriellt mönster eller modell under åberopande av rätt till prioritet på grund av ansökan om skydd för nyttighetsmodell, skall prioritetstiden vara den, som är bestämd för industriella mönster och modeller.

Vidare är det tillåtet att i ett land söka skydd för nyttighetsmodell med anspråk på prioritet, grundad på en ansökning om patent, och omvänt.

f) Om i en patentansökning göres anspråk på flera olika prioritetsrätter, eller om prövningen giver vid handen, att en ansökning är oenhetlig, skall vederbörande myndighet åtminstone tillåta sökanden att uppdelade ansökningen under villkor, som den inhemska lagstiftningen må bestämma, med bibehållande såsom inlämningsdag för varje delansökning av den ursprungliga ansökningsdagen och i förekommande fall av prioriteten.

ritetsrätt. Varje unionsland äger bestämma påföljderna av underlåtenhet att iakttaga de i denna artikel omnämnda formaliteter, dock att dessa påföljder ej må sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten.

5. Senare må annan bevisning kunna fordras.

E. - 1. Då i ett land skydd sökes för industriellt mönster eller modell under åberopande av rätt till prioritet på grund av ansökan om skydd för nyttighetsmodell, skall prioritetstiden vara den som är bestämd för industriella mönster och modeller.

2. Vidare är det tillåtet att i ett land söka skydd för nyttighetsmodell med anspråk på prioritet, grundad på en ansökning om patent, och omvänt.

F. - Ett unionsland skall icke kunna avslå en patentansökan på den grund att däri göres anspråk på flera olika prioritetsrätter, om det gäller en enligt vederbörande lands lag enhetlig uppfinning.

G. - Om prövningen giver vid handen, att en patentansökning är oenhetlig, skall sökanden kunna uppdelade ansökningen i ett visst antal delansökningar, med bibehållande såsom inlämningsdag för var och en av den ursprungliga ansökningsdagen och i förekommande fall av prioriteten.

H. - Prioritet kan icke vägras av det skälet, att vissa element av den uppfinning, för vilken prioritet begäres, icke förekomma i patentanspråket till ansökningen i det första landet, såframt handlingarna till denna ansökning tillsammans på ett tydligt sätt angiva de nämnda elementen.

Article 4 bis.

(1) Les brevets demandés dans les différents pays de l'Union par des ressortissants de l'Union seront indépendants des brevets obtenus pour la même invention dans les autres pays, adhérents ou non à l'Union.

(2) Cette disposition doit s'entendre d'une façon absolue, notamment en ce sens que les brevets demandés pendant le délai de priorité sont indépendants, tant au point de vue des causes de nullité et de déchéance qu'au point de vue de la durée normale.

(3) Elle s'applique à tous les brevets existant au moment de sa mise en vigueur.

(4) Il en sera de même, en cas d'accession de nouveaux pays, pour les brevets existant de part et d'autre au moment de l'accession.

(5) Les brevets obtenus avec le bénéfice de la priorité jouiront, dans les différents pays de l'Union, d'une durée égale à celle dont ils jouiraient s'ils étaient demandés ou délivrés sans le bénéfice de la priorité.

Article 4 ter.

L'inventeur a le droit d'être mentionné comme tel dans le brevet.

Article 5.

A. — (1) L'introduction, par le breveté, dans le pays où le brevet a été délivré, d'objets fabriqués dans l'un ou l'autre des pays de l'Union, n'entraînera pas la déchéance.

(2) Toutefois, chacun des pays de l'Union aura la faculté de prendre les mesures législatives nécessaires pour prévenir les abus qui pourraient résulter de l'exercice du droit exclusif conféré par le brevet, par exemple faute d'exploitation.

(3) Ces mesures ne pourront prévoir la déchéance du brevet que si la concession de licences obligatoires ne suffisait pas pour prévenir ces abus.

Artikel 4 bis.

Patent, som i de olika fördragsslutande länderna begäras av dem, som tillhöra unionen, skola vara oberoende av patent, som för samma uppfinning erhållits i andra länder, vare sig tillhörande unionen eller icke.

Denna bestämmelse skall gälla utan inskränkning, särskilt så att patent, som sökts under prioritetstiden, äro oberoende såväl i fråga om skälen till ogiltighet och förverkande som beträffande deras normala giltighetstid.

Den är tillämplig på patent, som äga bestånd vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

Detsamma skall, i händelse av nya länders anslutning, gälla för de vid tidpunkten för anslutningen å ömse sidor bestående patent.

Artikel 5.

Patent förverkas icke därigenom, att patenthavaren till det land, i vilket patent erhållits, inför föremål, som blivit tillverkade i annat unionsland.

Dock skall varje fördragsslutande land äga rätt att vidtaga erforderliga lagstiftningsåtgärder till förebyggande av missbruk vid utnyttjandet av den genom patentet förlänade uteslutanderätten, exempelvis försummelse att utöva uppfinningen.

Dessa åtgärder skola icke kunna gå

Artikel 4 bis.

1. Patent, som i de olika unionsländerna sökas av dem, som tillhöra unionen, skola vara oberoende av patent, som för samma uppfinning erhållits i andra länder, vare sig tillhörande unionen eller icke.

2. Denna bestämmelse skall gälla utan inskränkning, särskilt så att patent, som sökts under prioritetstiden, äro oberoende såväl i fråga om skälen till ogiltighet och förverkande som beträffande deras normala giltighetstid.

3. Den är tillämplig på patent, som äga bestånd vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

4. Detsamma skall, i händelse av nya länders anslutning, gälla för de vid tidpunkten för anslutningen å ömse sidor bestående patent.

5. Patent, som erhållits med åberopande av prioritetsförmånen, skola i de olika unionsländerna åtnjuta samma giltighetstid som de skulle ha fått, om de sökts eller beviljats utan prioritetsförmån.

Artikel 4 ter (ny).

Uppfinnaren har rätt att bliva nämnd såsom sådan i patentet.

Artikel 5.

A. - 1. Patent förverkas icke därigenom, att patenthavaren till det land, i vilket patent erhållits, inför föremål, som blivit tillverkade i annat unionsland.

2. Dock skall varje unionsland äga rätt att vidtaga erforderliga lagstiftningsåtgärder till förebyggande av missbruk vid utnyttjandet av den genom patentet förlänade uteslutanderätten, exempelvis försummelse att utöva uppfinningen.

3. Dessa åtgärder skola icke kunna

(4) En tout cas, la concession d'une licence obligatoire ne pourra pas être demandée avant l'expiration de trois années à compter de la date de la délivrance du brevet, et cette licence ne pourra être accordée que si le breveté ne justifie pas d'excuses légitimes. Aucune action en déchéance ou en révocation d'un brevet ne pourra être introduite avant l'expiration de deux années à compter de la concession de la première licence obligatoire.

(5) Les dispositions qui précèdent seront applicables, sous réserve des modifications nécessaires, aux modèles d'utilité.

B. — La protection des dessins et modèles industriels ne peut être atteinte par une déchéance quelconque, soit pour défaut d'exploitation, soit pour introduction d'objets conformes à ceux qui sont protégés.

C. — (1) Si, dans un pays, l'utilisation de la marque enregistrée est obligatoire, l'enregistrement ne pourra être annulé qu'après un délai équitable et si l'intéressé ne justifie pas des causes de son inaction.

(2) L'emploi d'une marque de fabrique ou de commerce, par le propriétaire, sous une forme qui diffère par des éléments n'altérant pas le caractère distinctif de la marque dans la forme sous laquelle celle-ci a été enregistrée dans l'un des pays de l'Union, n'entraînera pas l'invalidation de l'enregistrement et ne diminuera pas la protection accordée à la marque.

(3) L'emploi simultané de la même marque sur des produits identiques ou similaires, par des établissements industriels ou commerciaux considérés comme

ut på patentets förverkande i annat fall, än då meddelande av tvångslicenser icke skulle vara tillräckligt för att hindra sådana missbruk.

I varje fall skall patentet icke kunna göras till föremål för sådana åtgärder, förrän *minst* tre år förflutit från det patentet beviljades, och icke heller om patenthavaren förmår visa giltigt skäl för sin underlåtenhet.

Skydd för industriella mönster och modeller skall icke kunna på något sätt förverkas genom införsel av föremål, överensstämmande med de skyddade.

För åtnjutande av sådan skydds rätt må icke fordras, att föremålet är åsatt märke eller uppgift om registreringen.

Därest i ett land användande av registrerat märke är föreskrivet, skall registreringen icke kunna upphävas förrän efter skälig tid och endast om vederbörande icke visar skäl för sin underlåtenhet.

gå ut på patentets förverkande i annat fall, än då meddelande av tvångslicenser icke skulle vara tillräckligt för att hindra sådana missbruk.

4. I varje fall skall *ansökan om meddelande av tvångslicens* icke kunna göras, förrän tre år förflutit från det patentet beviljades, och *tvångslicens* skall icke kunna beviljas annat än om patenthavaren ej förmår visa giltigt skäl för sin underlåtenhet. Någon talan om ett patents förverkande eller upphävande skall icke kunna anhängiggöras, förrän två år gått från meddelandet av den första tvångslicensen.

5. *Ovanstående bestämmelser äro, under förbehåll för nödvändiga förändringar, tillämpliga å nyttighetsmodeller.*

B. - Skydd för industriella mönster och modeller skall icke kunna på något sätt förverkas, *vare sig genom försummelse att utöva eller genom införsel av föremål, överensstämmande med de skyddade.*

(Jfr avd. D.)

C. - 1. Därest i ett land användande av registrerat märke är föreskrivet, skall registreringen icke kunna upphävas förrän efter skälig tid och endast om vederbörande icke visar skäl för sin underlåtenhet.

2. *Märkeshavarens användande av ett fabriks- eller handelsmärke under en form, som endast genom beståndsdelar, vilka icke ändra märkets egentade karaktär, skiljer sig från den form, under vilken märket registrerats i ett unionsland, skall icke medföra registreringens ogiltighet eller minska det åt märket givna skyddet.*

3. *Samtidig användning av samma märke för samma eller liknande varor*

copropriétaires de la marque d'après les dispositions de la loi nationale du pays où la protection est réclamée, n'empêchera pas l'enregistrement, ni ne diminuera d'aucune façon la protection accordée à ladite marque dans n'importe quel pays de l'Union, pourvu que ledit emploi n'ait pas pour effet d'induire le public en erreur et qu'il ne soit pas contraire à l'intérêt public.

D. — Aucun signe ou mention du brevet, du modèle d'utilité, de l'enregistrement de la marque de fabrique ou de commerce, ou du dépôt du dessin ou modèle industriel ne sera exigé sur le produit pour la reconnaissance du droit.

Article 5 bis.

(1) Un délai de grâce, qui devra être au minimum de trois mois, sera accordé pour le paiement des taxes prévues pour le maintien des droits de propriété industrielle, moyennant le versement d'une surtaxe, si la législation nationale en impose une.

(2) Pour les brevets d'invention, les pays de l'Union s'engagent, en outre, soit à porter le délai de grâce à six mois au moins, soit à prévoir la restauration du brevet tombé en déchéance par suite de non-paiement de taxes, ces mesures restant soumises aux conditions prévues par la législation intérieure.

Article 5 ter.

Dans chacun des pays de l'Union ne seront pas considérés comme portant atteinte aux droits du breveté:

1° l'emploi, à bord des navires des autres pays de l'Union, des moyens faisant l'objet de son brevet dans le corps du navire, dans les machines, agrès, appareils et autres accessoires, lorsque ces navires pénétreront temporairement ou accidentellement dans les eaux du pays, sous réserve que ces moyens y soient employés exclusivement pour les besoins du navire;

genom industri- eller handelsföretag, som enligt de inhemska lagbestämmelserna i det land, där skyddet begärts, anses vara medägare till märket, skall icke i något unionsland hindra registreringen eller på något sätt minska det åt märket givna skyddet, såframt denna användning icke har till verkan, att allmänheten vilseledes, eller är stridande mot allmänintresset.

(Jfr st. 6.)

D. - För åtnjutande av skydds rätt må icke fordras, att föremålet är åsatt märke eller uppgift om patent eller nyttighetsmodell eller om registrering av fabriks- eller handelsmärke eller industriellt mönster eller modell.

Artikel 5 bis.

En respittid om minst tre månader skall medgivas för betalning av föreskrivna avgifter för upprätthållande av rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten, mot erläggande av en tilläggsavgift, om sådan är föreskriven i den inhemska lagstiftningen.

Beträffande patent förbinda sig de fördragsslutande länderna dessutom att antingen utsträcka respittiden till minst sex månader eller också medgiva återupplivning av patent, som förfallit på grund av underlåten avgiftsbetalning; skolande härutinnan gälla de villkor, som den inhemska lagstiftningen föreskriver.

Artikel 5 ter.

I intet av de fördragsslutande länderna skall såsom intrång i patenthavares rättigheter anses:

1) användande ombord å andra unionsländers fartyg av anordningar, som utgöra föremål för hans patent, i fartygsskrovet, maskinerna, tackling,

Artikel 5 bis.

1. En respittid om minst tre månader skall medgivas för betalning av föreskrivna avgifter för upprätthållande av rättigheter, som inbegripas under den industriella äganderätten, mot erläggande av en tilläggsavgift, om sådan är föreskriven i den inhemska lagstiftningen.

2. Beträffande patent förbinda sig unionsländerna dessutom att antingen utsträcka respittiden till minst sex månader eller också medgiva återupplivning av patent, som förfallit på grund av underlåten avgiftsbetalning; skolande härutinnan gälla de villkor, som den inhemska lagstiftningen föreskriver.

Artikel 5 ter.

I intet av unionsländerna skall såsom intrång i patenthavares rättigheter anses:

1) användande ombord å andra unionsländers fartyg av anordningar, som utgöra föremål för hans patent, i fartygsskrovet, maskinerna, tack-

2° l'emploi des moyens faisant l'objet du brevet dans la construction ou le fonctionnement des engins de locomotion aérienne ou terrestre des autres pays de l'Union ou des accessoires de ces engins, lorsque ceux-ci pénétreront temporairement ou accidentellement dans ce pays.

Article 6.

A. — Toute marque de fabrique ou de commerce régulièrement enregistrée dans le pays d'origine sera admise au dépôt et protégée telle quelle dans les autres pays de l'Union sous les réserves indiquées ci-après. Ces pays pourront exiger, avant de procéder à l'enregistrement définitif, la production d'un certificat d'enregistrement au pays d'origine délivré par l'autorité compétente. Aucune légalisation ne sera requise pour ce certificat.

B. — (1) Toutefois, pourront être refusées ou invalidées:

1° les marques qui sont de nature à porter atteinte à des droits acquis par des tiers dans le pays où la protection est réclamée;

2° les marques dépourvues de tout caractère distinctif, ou bien composées exclusivement de signes ou d'indications pouvant servir, dans le commerce, pour désigner l'espèce, la qualité, la quantité, la destination, la valeur, le lieu d'origine des produits ou l'époque de production, ou devenus usuels dans le langage courant ou les habitudes loyales et constantes du commerce du pays où la protection est réclamée. Dans l'appréciation du caractère distinctif d'une marque, on devra tenir compte de toutes les circonstances de fait, notamment de la durée de l'usage de la marque;

don och andra tillbehör, då dessa fartyg tidvis eller tillfälligtvis inkomma i det ifrågavarande landets farvatten, under förutsättning att användandet sker uteslutande för fartygets behov;

2) användande av anordningar, som utgöra föremål för patentet, i konstruktion eller drift av andra unionsländers luft- eller lantfordon eller tillbehör till sådana fordon, då dessa tidvis eller tillfälligtvis inkomma i vederbörande land.

Artikel 6.

Varje i hemlandet vederbörligen registrerat fabriks- eller handelsmärke skall kunna registreras samt erhålla skydd i sin ursprungliga form (telle quelle) i övriga unionsländer.

(Jfr sista st.)

Dock kan registrering vägras eller förklaras ogiltig för:

1) märken, vilka äro av beskaffenhet att göra intrång i av tredje man förvärvad rätt i det land, där skydd begäres;

2) märken, helt och hållet saknande egenartad karaktär eller uteslutande sammansatta av tecken eller benämningar, vilka i handeln kunna tjäna till att angiva varors art, beskaffenhet, mängd, bestämmelse, värde, ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd är begärt.

Vid bedömandet av ett märkes egen-

ling, don och andra tillbehör, då dessa fartyg tidvis eller tillfälligtvis inkomma i det ifrågavarande landets farvatten, under förutsättning att användandet sker uteslutande för fartygets behov;

2) användande av anordningar, som utgöra föremål för patentet, i konstruktion eller drift av andra unionsländers luft- eller lantfordon eller tillbehör till sådana fordon, då dessa tidvis eller tillfälligtvis inkomma i vederbörande land.

Artikel 6.

A. - Varje i hemlandet vederbörligen registrerat fabriks- eller handelsmärke skall, *under nedan angivna förbehåll*, kunna registreras samt erhålla skydd i sin ursprungliga form (telle quelle) i övriga unionsländer. *Dessa länder kunna fordra företeendet av ett av behörig myndighet utfärdat bevis om registrering i hemlandet, innan den definitiva registreringen företages.* Legalisering av detta bevis skall ej kunna krävas.

B. - 1. Dock kan registrering vägras eller förklaras ogiltig för:

1) märken, vilka äro av beskaffenhet att göra intrång i av tredje man förvärvad rätt i det land, där skydd begäres;

2) märken, helt och hållet saknande egenartad karaktär eller uteslutande sammansatta av tecken eller benämningar, vilka i handeln kunna tjäna till att angiva varors art, beskaffenhet, mängd, bestämmelse, värde, ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd är begärt. Vid bedömandet av ett märkes egenartade karaktär bör

3° les marques qui sont contraires à la morale ou à l'ordre public, notamment celles qui sont de nature à tromper le public. Il est entendu qu'une marque ne pourra être considérée comme contraire à l'ordre public pour la seule raison qu'elle n'est pas conforme à quelque disposition de la législation sur les marques sauf le cas où cette disposition elle-même concerne l'ordre public.

(2) Ne pourront être refusées dans les autres pays de l'Union les marques de fabrique ou de commerce pour le seul motif qu'elles ne diffèrent des marques protégées dans le pays d'origine que par des éléments n'altérant pas le caractère distinctif et ne touchant pas à l'identité des marques dans la forme sous laquelle celles-ci ont été enregistrées audit pays d'origine.

C. — Sera considéré comme pays d'origine le pays de l'Union où le déposant a un établissement industriel ou commercial effectif et sérieux, et, s'il n'a pas un tel établissement, le pays de l'Union où il a son domicile, et, s'il n'a pas de domicile dans l'Union, le pays de sa nationalité, au cas où il est ressortissant d'un pays de l'Union.

D. — Lorsqu'une marque de fabrique ou de commerce aura été régulièrement enregistrée dans le pays d'origine, puis dans un ou plusieurs autres pays de l'Union, chacune de ces marques nationales sera considérée, dès la date à laquelle elle aura été enregistrée, comme indépendante de la marque dans le pays d'origine, pourvu qu'elle soit conforme à la législation intérieure du pays d'importation.

E. — En aucun cas le renouvellement de l'enregistrement d'une marque dans le pays d'origine n'entraînera l'obligation de renouveler l'enregistrement dans les autres pays de l'Union où la marque aura été enregistrée.

artade karaktär bör avseende fästas vid alla faktiska omständigheter, särskilt vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk;

3) märken, som äro stridande mot god sed eller allmän ordning.

Ett märke skall dock icke kunna anses strida mot allmän ordning endast därför, att det icke står i överensstämmelse med något visst stadgande i lagstiftningen om varumärken, såframt ej detta stadgande just har avseende å allmän ordning.

avseende fästas vid alla faktiska omständigheter, särskilt vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk;

3) märken, som äro stridande mot god sed eller allmän ordning, *särskilt sådana som äro ägnade att vilseleda allmänheten*. Ett märke skall dock icke kunna anses strida mot allmän ordning endast därför att det icke står i överensstämmelse med något visst stadgande i lagstiftningen om varumärken, såframt ej detta stadgande just har avseende å allmän ordning.

2. *Registrering av fabriks- eller handelsmärken skall icke kunna vägras i övriga unionsländer endast därför, att de skilja sig från de i hemlandet skyddade märkena i fråga om beståndsdelar, som icke ändra den egenartade karaktären av och icke beröra identiteten med märkena i den form, under vilken de registrerats i det nämnda hemlandet.*

Som hemland skall anses:

det unionsland, där sökanden har ett verkligt industri- eller handelsföretag, och, om han icke har något sådant företag, det unionsland, där han är bosatt, och, om han icke är bosatt i något unionsland, det land, där han är medborgare, såvida han tillhör ett unionsland.

C. - Som hemland skall anses det unionsland, där sökanden har ett verkligt industri- eller handelsföretag, och, om han icke har något sådant företag, det unionsland, där han är bosatt, och, om han icke är bosatt i något unionsland, det land, där han är medborgare, såvida han tillhör ett unionsland.

D. - *Då ett fabriks- eller handelsmärke blivit behörigen registrerat i hemlandet och sedan i ett eller flera andra unionsländer, skall vart och ett av dessa nationella märken från den dag det registrerats anses oberoende av märket i hemlandet, om vederbörande märke är i överensstämmelse med den inhemska lagstiftningen i registreringslandet.*

I intet fall skall förnyelse av ett märkes registrering i hemlandet med-

E. - I intet fall skall förnyelse av ett märkes registrering i hemlandet

F. — Le bénéfice de la priorité reste acquis aux dépôts de marques effectués dans le délai de l'article 4, même lorsque l'enregistrement dans le pays d'origine n'intervient qu'après l'expiration de ce délai.

Article 6 bis.

(1) Les pays de l'Union s'engagent à refuser ou à invalider, soit d'office si la législation du pays le permet, soit à la requête de l'intéressé, l'enregistrement d'une marque de fabrique ou de commerce qui constitue la reproduction, l'imitation ou la traduction, susceptibles de créer une confusion, d'une marque que l'autorité compétente du pays de l'enregistrement estimera y être notoirement connue comme étant déjà la marque d'une personne admise à bénéficier de la présente Convention et utilisée pour des produits identiques ou similaires. Il en sera de même lorsque la partie essentielle de la marque constitue la reproduction d'une telle marque notoirement connue ou une imitation susceptible de créer une confusion avec celle-ci.

(2) Un délai minimum de trois ans devra être accordé pour réclamer la radiation de ces marques. Le délai courra de la date de l'enregistrement de la marque.

(3) Il ne sera pas fixé de délai pour réclamer la radiation des marques enregistrées de mauvaise foi.

föra skyldighet att förnya registrering i de andra unionsländer, där märket är registrerat.

Förmånen av prioritet bibehålles för varumärkesansökningar, som gjorts inom den i artikel 4 bestämda fristen, även om registreringen i hemlandet icke sker förrän efter utgången av denna frist.

Bestämmelsen i första stycket utsluter icke rätt att av sökanden fordra ett av vederbörande myndighet i hemlandet utfärdat bevis om behörig registrering, men legalisering av detta bevis skall ej kunna krävas.

Artikel 6 bis.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att vägra eller förklara ogiltig, vare sig ex officio, om landets lagstiftning sådant tillåter, eller på yrkande av målsägande, registrering av ett fabriks- eller handelsmärke, som utgör en kopia eller efterbildning, ägnad att framkalla förväxling, av ett märke, som vederbörande myndighet i registreringslandet finner därstädes vara notoriskt känt såsom redan tillkommande någon, som tillhör ett annat av de fördragsslutande länderna, och använt för varor av samma eller liknande slag.

En frist av minst tre år skall medgivnas för anhängiggörande av talan om dylik registrerings upphävande. Denna frist räknas från dagen för märkets registrering.

För fall, då registreringen erhållits i ond tro, må icke bestämmas någon frist, inom vilken sådan talan skall vara anhängiggjord.

medföra skyldighet att förnya registreringen i de andra unionsländer, där märket är registrerat.

F. - Förmånen av prioritet bibehålles för varumärkesansökningar, som gjorts inom den i artikel 4 bestämda fristen, även om registreringen i hemlandet icke sker förrän efter utgången av denna frist.

(Jfr avd. A. punkterna 2 och 3.)

Artikel 6 bis.

1. Unionsländerna förbinda sig att, vare sig ex officio, om landets lagstiftning sådant tillåter, eller på yrkande av målsägande, vägra eller förklara ogiltig registrering av ett fabriks- eller handelsmärke, som utgör kopia, efterbildning eller översättning, ägnad att framkalla förväxling, av ett märke, som vederbörande myndighet i registreringslandet finner därstädes vara notoriskt känt såsom redan tillkommande *en person, som äger njuta förmån av förevarande konvention*, och använt för samma eller liknande varor. *Detsamma skall gälla, då märkets väsentliga del utgör en kopia av ett sådant notoriskt känt märke eller en efterbildning av detta, ägnad att framkalla förväxling.*

2. En frist av minst tre år skall medgivnas för anhängiggörande av talan om dylik registrerings upphävande. Denna frist räknas från dagen för märkets registrering.

3. För fall, då registreringen erhållits i ond tro, må icke bestämmas någon frist, inom vilken sådan talan skall vara anhängiggjord.

Article 6 ter.

(1) Les pays de l'Union conviennent de refuser ou d'invalider l'enregistrement et d'interdire, par des mesures appropriées, l'utilisation, à défaut d'autorisation des pouvoirs compétents, soit comme marques de fabrique ou de commerce, soit comme éléments de ces marques, des armoiries, drapeaux et autres emblèmes d'État des pays de l'Union, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie adoptés par eux, ainsi que toute imitation au point de vue héraldique.

(2) L'interdiction des signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie s'appliquera seulement dans les cas où les marques qui les comprendront seront destinées à être utilisées sur des marchandises du même genre ou d'un genre similaire.

(3) Pour l'application de ces dispositions, les pays de l'Union conviennent de se communiquer réciproquement, par l'intermédiaire du Bureau international, la liste des emblèmes d'État, signes et poinçons officiels de contrôle et de garantie qu'ils désirent ou désireront placer, d'une façon absolue ou dans certaines limites, sous la protection du présent article, ainsi que toutes modifications ultérieures apportées à cette liste. Chaque pays de l'Union mettra à la disposition du public, en temps utile, les listes notifiées.

(4) Tout pays de l'Union pourra, dans un délai de douze mois à partir de la réception de la notification, transmettre, par l'intermédiaire du Bureau international, au pays intéressé, ses objections éventuelles.

(5) Pour les emblèmes d'État notoirement connus, les mesures prévues à l'alinéa (1) s'appliqueront seulement aux marques enregistrées après le 6 novembre 1925.

Artikel 6 ter.

De fördragsslutande länderna överenskomma att, när vederbörligt tillstånd icke lämnats, vägra eller förklara ogiltig registrering samt medelst lämpliga åtgärder ingripa mot användande såsom fabriks- eller handelsmärken eller delar därav av de fördragsslutande ländernas vapen, flaggor och andra statseblem, av dessa länder antagna officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar ävensom allt, som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav.

Förbudet i fråga om officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar är endast tillämpligt, om de varumärken, som innehålla sådana, äro avsedda att användas för varor av samma eller liknande slag.

För tillämpningen av dessa bestämmelser överenskomma de fördragsslutande länderna att genom förmedling av internationella byrån i Bern ömsesidigt tillställa varandra en lista, uppdragande de statseblem samt officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar, som de för närvarande eller framdeles önska att, helt och hållet eller inom vissa gränser, ställa under skydd enligt denna artikel, ävensom alla senare ändringar i denna lista. Vart och ett av de fördragsslutande länderna skall under lämplig tid hålla de notifierade listorna tillgängliga för allmänheten.

Varje fördragsslutande land kan under tolv månader från notifikationens mottagande genom förmedling av internationella byrån i Bern till vederbörande land överlämna sina eventuella invändningar.

I fråga om notoriskt kända statseblem äga de i första stycket avsedda åtgärderna tillämpning endast å

Artikel 6 ter.

1. *Unionsländerna* överenskomma att, när vederbörligt tillstånd icke lämnats, vägra eller förklara ogiltig registrering samt medelst lämpliga åtgärder ingripa mot användande såsom fabriks- eller handelsmärken eller delar därav av *unionsländernas* vapen, flaggor och andra statseblem, av dessa länder antagna officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar ävensom allt, som ur heraldisk synpunkt utgör efterbildning därav.

2. Förbudet i fråga om officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar är endast tillämpligt, om de varumärken, som innehålla sådana, äro avsedda att användas för varor av samma eller liknande slag.

3. För tillämpningen av dessa bestämmelser överenskomma *unionsländerna* att genom förmedling av internationella byrån i Bern ömsesidigt tillställa varandra fö r t e c k n i n g ö v e r de statseblem samt officiella kontroll- och garantimärken och -stämplar, som de för närvarande eller framdeles önska att, helt och hållet eller inom vissa gränser, ställa under skydd enligt denna artikel, ävensom alla senare ändringar i denna fö r t e c k n i n g. *Varje unionsland* skall under lämplig tid hålla de m e d d e l a d e fö r t e c k n i n g a r n a tillgängliga för allmänheten.

4. *Varje unionsland* kan under tolv månader från m e d d e l a n d e t s mottagande genom förmedling av internationella byrån i Bern till vederbörande land överlämna sina eventuella invändningar.

5. I fråga om notoriskt kända statseblem äga de i första stycket avsedda åtgärderna tillämpning endast

(6) Pour les emblèmes d'État qui ne seraient pas notoirement connus, et pour les signes et poinçons officiels, ces dispositions ne seront applicables qu'aux marques enregistrées plus de deux mois après réception de la notification prévue par l'alinéa (3).

(7) En cas de mauvaise foi, les pays auront la faculté de faire radier même les marques enregistrées avant le 6 novembre 1925 et comportant des emblèmes d'État, signes et poinçons.

(8) Les nationaux de chaque pays qui seraient autorisés à faire usage des emblèmes d'État, signes et poinçons de leur pays, pourront les utiliser, même s'il y avait similitude avec ceux d'un autre pays.

(9) Les pays de l'Union s'engagent à interdire l'usage non autorisé, dans le commerce, des armoiries d'État des autres pays de l'Union, lorsque cet usage sera de nature à induire en erreur sur l'origine des produits.

(10) Les dispositions qui précèdent ne font pas obstacle à l'exercice, par les pays, de la faculté de refuser ou d'invalidier, par application du 3° de l'alinéa (1) de la lettre B de l'article 6, les marques contenant, sans autorisation, des armoiries, drapeaux, décorations et autres emblèmes d'État, ou des signes et poinçons officiels adoptés par un pays de l'Union.

Article 6 quater.

(1) Lorsque, conformément à la législation d'un pays de l'Union, la cession d'une marque n'est valable que si elle a lieu en même temps que le transfert de l'entreprise ou du fonds de commerce auquel la marque appartient, il suffira, pour que cette validité soit admise, que la partie de l'entreprise ou du fonds de commerce située dans ce pays soit transmise au cessionnaire avec le droit exclusif d'y fabriquer ou d'y vendre les produits portant la marque cédée.

varumärken, som registreras efter under-tecknandet av föreliggande akt.

I fråga om statseblem, som icke äro notoriskt kända, samt officiella märken och stämplor äro dessa bestämmelser icke tillämpliga å andra varumärken än sådana, som registreras mer än två månader efter mottagandet av den i tredje stycket avsedda notifikationen.

I händelse av ond tro äga länderna att låta upphäva registrering även av sådana märken, som registrerats före under-tecknandet av förevarande akt och innehålla statseblem eller officiella märken och stämplor.

De medborgare i ett land, som äro berättigade att använda sitt eget lands statseblem, märken och stämplor, äga begagna dessa, även om de förete likhet med ett annat lands.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att förbjuda användande i handeln, utan vederbörligt tillstånd, av andra fördragsslutande länders statsvapen, då detta användande är ägnat att vilseleda angående varors ursprung.

Förestående bestämmelser medföra ej inskränkning i ländernas befogenhet att, med tillämpning av artikel 6 stycket 2 nr 3, vägra eller förklara ogiltig registrering av märken, som utan tillstånd innehålla vapen, flaggor, utmärkelsetecken och andra statseblem eller av något unionsland antagna officiella märken och stämplor.

å varumärken, som registrerats efter den 6 november 1925.

6. I fråga om statseblem, som icke äro notoriskt kända, samt officiella märken och stämplor äro dessa bestämmelser icke tillämpliga å andra varumärken än sådana, som registrerats mer än två månader efter mottagandet av det i tredje stycket avsedda meddelandet.

7. I händelse av ond tro äga länderna att låta upphäva registrering även av sådana märken, som registrerats före den 6 november 1925 och innehålla statseblem eller officiella märken och stämplor.

8. De medborgare i ett land, som äro berättigade att använda sitt eget lands statseblem, märken och stämplor, äga begagna dessa även om de förete likhet med ett annat lands.

9. Unionsländerna förbinda sig att förbjuda användande i handeln utan vederbörligt tillstånd av andra unionsländers statsvapen, om sådant användande är ägnat att vilseleda angående varors ursprung.

10. Förestående bestämmelser medföra ej inskränkning i ländernas befogenhet att, med tillämpning av artikel 6 *avdelning B stycket 1* nr 3, vägra eller förklara ogiltig registrering av märken, som utan tillstånd innehålla vapen, flaggor, utmärkelsetecken och andra statseblem eller av något unionsland antagna officiella märken och stämplor.

Artikel 6 quater (ny).

1. Om enligt ett unionslands lagstiftning överlåtelse av ett varumärke icke är giltig annat än om den äger rum samtidigt med överlåtelse av det företag eller den handelsrörelse, var-

(2) Cette disposition n'impose pas aux pays de l'Union l'obligation de considérer comme valable le transfert de toute marque dont l'usage par le cessionnaire serait, en fait, de nature à induire le public en erreur, notamment en ce qui concerne la provenance, la nature ou les qualités substantielles des produits auxquels la marque est appliquée.

Article 7.

La nature du produit sur lequel la marque de fabrique ou de commerce doit être apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle à l'enregistrement de la marque.

Article 7 bis.

(1) Les pays de l'Union s'engagent à admettre au dépôt et à protéger les marques collectives appartenant à des collectivités dont l'existence n'est pas contraire à la loi du pays d'origine, même si ces collectivités ne possèdent pas un établissement industriel ou commercial.

(2) Chaque pays sera juge des conditions particulières sous lesquelles une marque collective sera protégée et il pourra refuser la protection si cette marque est contraire à l'intérêt public.

(3) Cependant, la protection de ces marques ne pourra être refusée à aucune collectivité dont l'existence n'est pas contraire à la loi du pays d'origine, pour le motif qu'elle n'est pas établie dans le pays où la protection est requise ou qu'elle n'est pas constituée conformément à la législation de ce pays.

till märket hör, skall det för giltig överlåtelse dock anses tillräckligt, att till förvärvaren övergår den del av företaget eller handelsrörelsen, som är belägen i detta land, med uteslutande rätt att där tillverka eller försälja de varor, varå det överlåtna märket finnes anbragt.

2. Denna bestämmelse ålägger icke unionsländerna någon förpliktelse att anse en överlåtelse giltig, om förvärvarens användande av märket i själva verket skulle vara ägnat att vilseleda allmänheten, särskilt angående ursprunget, beskaffenheten och de väsentliga egenskaperna hos de varor, för vilka märket är avsett.

Artikel 7.

Beskaffenheten av det föremål, varå fabriks- eller handelsmärke är avsett att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering av märket.

Artikel 7 bis.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att tillåta registrering av och förläna skydd åt märken, som tillhöra sammanslutningar, vilkas tillvaro icke strider mot hemlandets lagstiftning, även om dessa sammanslutningar icke besitta något industri- eller handelsföretag.

Varje land skall dock äga bestämma de särskilda villkor, under vilka en sammanslutning må tillåtas att skydda sina märken.

Artikel 7.

Beskaffenheten av den vara, å vilken fabriks- eller handelsmärke är avsett att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering av märket.

Artikel 7 bis.

1. Unionsländerna förbinda sig att tillåta registrering av och skydda kollektivmärken, som tillhöra sammanslutningar, vilkas bestånd icke strider mot hemlandets lagstiftning, även om dessa sammanslutningar icke besitta något industri- eller handelsföretag.

2. Varje land skall äga bestämma de särskilda villkor, under vilka ett kollektivmärke skall skyddas, och skall kunna vägra skydd, om detta märke strider mot allmänintresset.

3. Skydd för dessa märken skall dock ej kunna vägras någon sammanslutning, vars bestånd icke strider mot hemlandets lagstiftning, därför att den ej har säte i det land, där skydd begäres, eller att den ej bildats i över-

Article 8.

Le nom commercial sera protégé dans tous les pays de l'Union sans obligation de dépôt ou d'enregistrement, qu'il fasse ou non partie d'une marque de fabrique ou de commerce.

Article 9.

(1) Tout produit portant illicitement une marque de fabrique ou de commerce, ou un nom commercial, sera saisi à l'importation dans ceux des pays de l'Union dans lesquels cette marque ou ce nom commercial ont droit à la protection légale.

(2) La saisie sera également effectuée dans le pays où l'apposition illicite aura eu lieu, ou dans le pays où aura été importé le produit.

(3) La saisie aura lieu à la requête soit du ministère public, soit de toute autre autorité compétente, soit d'une partie intéressée, personne physique ou morale, conformément à la législation intérieure de chaque pays.

(4) Les autorités ne seront pas tenues d'effectuer la saisie en cas de transit.

(5) Si la législation d'un pays n'admet pas la saisie à l'importation, la saisie sera remplacée par la prohibition d'importation ou la saisie à l'intérieur.

(6) Si la législation d'un pays n'admet ni la saisie à l'importation, ni la prohibition d'importation, ni la saisie à l'intérieur, et en attendant que cette législation soit modifiée en conséquence, ces mesures seront remplacées par les actions et moyens que la loi de ce pays assurerait en pareil cas aux nationaux.

ensstämmelse med lagstiftningen i detta land.

Artikel 8.

Firma skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, utan villkor av anmälan eller registrering åtnjuta skydd i samtliga unionsländer.

Artikel 9.

Varor, å vilka olovligen finnes anbragt fabriks- eller handelsmärke eller firma, skola tagas i beslag vid införseln till de unionsländer, i vilka ifrågavarande märke eller firma äger rätt till laga skydd.

Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den olovlige be-teckningen anbragts, eller inom det land, till vilket varan blivit införd.

Beslag skall ske på begäran vare sig av allmän åklagare eller av annan be-hörig myndighet eller av målsägande, fysisk eller juridisk person, i enlighet med varje lands inre lagstiftning.

Myndigheterna skola icke vara skyl-diga att verkställa beslag å transitogods.

Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med införsel-förbud eller beslag inom landet.

Därest lagstiftningen i något land icke medger vare sig beslag vid in-förseln eller införsel-förbud eller be-slag inom landet, skola sådana åtgär-der, till dess att detta lands lagstift-ning ändrats i enlighet härmed, ersät-tas med de rättsmedel, som det ifråga-varande landets lagstiftning i jämför-liga fall tillförsäkrar landets egna medborgare.

Artikel 8.

Firma skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, utan villkor av anmälan eller registre-ring åtnjuta skydd i samtliga unions-länder.

Artikel 9.

1. Varor, å vilka olovligen finnes anbragt fabriks- eller handelsmärke eller firma, skola tagas i beslag vid in-förseln till de unionsländer, i vilka ifrågavarande märke eller firma äger rätt till laga skydd.

2. Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den olovlige be-teckningen anbragts, eller inom det land, till vilket varan blivit införd.

3. Beslag skall ske på begäran vare sig av allmän åklagare eller av annan behörig myndighet eller av målsägan-de, fysisk eller juridisk person, i enlighet med varje lands inre lagstift-ning.

4. Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å tran-sitogods.

5. Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med in-försel-förbud eller beslag inom landet.

6. Därest lagstiftningen i något land icke medger vare sig beslag vid in-förseln eller införsel-förbud eller be-slag inom landet, skola sådana åtgär-der, till dess den na lagstiftning ändrats i enlighet härmed, ersättas med de rättsmedel, som det ifrågava-rande landets lagstiftning i jämför-liga fall tillförsäkrar landets egna medborgare.

Article 10.

(1) Les dispositions de l'article précédent seront applicables à tout produit portant faussement, comme indication de provenance, le nom d'une localité ou d'un pays déterminé, lorsque cette indication sera jointe à un nom commercial fictif ou emprunté dans une intention frauduleuse.

(2) Sera en tout cas reconnu comme partie intéressée, que ce soit une personne physique ou morale, tout producteur, fabricant ou commerçant engagé dans la production, la fabrication ou le commerce de ce produit et établi soit dans la localité faussement indiquée comme lieu de provenance, soit dans la région où cette localité est située, soit dans le pays faussement indiqué, soit dans le pays où la fausse indication de provenance est employée.

Article 10 bis.

(1) Les pays de l'Union sont tenus d'assurer aux ressortissants de l'Union une protection effective contre la concurrence déloyale.

(2) Constitue un acte de concurrence déloyale tout acte de concurrence contraire aux usages honnêtes en matière industrielle ou commerciale.

(3) Notamment devront être interdits:

1° tous faits quelconques de nature à créer une confusion par n'importe quel moyen avec l'établissement, les produits ou l'activité industrielle ou commerciale d'un concurrent;

2° les allégations fausses, dans l'exercice du commerce, de nature à discréditer l'établissement, les produits ou l'activité industrielle ou commerciale d'un concurrent.

Article 10 ter.

(1) Les pays de l'Union s'engagent à assurer aux ressortissants des autres pays de l'Union des recours légaux appropriés pour réprimer efficacement tous les actes visés aux articles 9, 10 et 10 bis.

Artikel 10.

Föreskrifterna i föregående artikel äro tillämpliga å varor, på vilka falskeligen finnes såsom ursprungsbeteckning anbragt namnet å en bestämd ort eller ett bestämt land, då denna beteckning är fogad till en uppdiktad eller i bedräglig avsikt lånad firma.

Såsom målsägande skall alltid anses varje producent, fabrikant eller handlande, vare sig fysisk eller juridisk person, som sysselsätter sig med produktion eller fabrikation av eller handel med varor av ifrågavarande slag och som idkar rörelse å den såsom ursprungsort falskeligen angivna orten eller i den trakt, där denna ort är belägen, eller i det falskeligen angivna landet.

Artikel 10 bis.

De fördragsslutande länderna äro pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhöra något unionsland, verksamt skydd mot illojal konkurrens.

Varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens.

Särskilt skola förbjudas:

1) alla handlingar av beskaffenhet att, genom vilket medel det vara må, framkalla förväxling med en konkurrens varor;

2) oriktiga påståenden i utövning av handelsverksamhet, ägnade att misskreditera en konkurrens varor.

Artikel 10 ter.

De fördragsslutande länderna förbinda sig att tillförsäkra dem, som

Artikel 10.

1. Bestämmelserna i föregående artikel äro tillämpliga å alla varor, på vilka falskeligen finnes såsom ursprungsbeteckning anbragt namnet å en bestämd ort eller ett bestämt land, då denna beteckning är fogad till en uppdiktad eller i bedräglig avsikt lånad firma.

2. Såsom målsägande skall alltid anses varje producent, fabrikant eller handlande, vare sig fysisk eller juridisk person, som sysselsätter sig med produktion eller tillverkning av eller handel med varor av ifrågavarande slag och som idkar rörelse *antingen* å den såsom ursprungsort falskeligen angivna orten eller i den trakt, där denna ort är belägen, eller i det falskeligen angivna landet *eller i det land, där den oriktiga ursprungsbeteckningen användes.*

Artikel 10 bis.

1. Unionsländerna äro pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhöra något unionsland, verksamt skydd mot illojal konkurrens.

2. Varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens.

3. Särskilt skola förbjudas:

1) alla handlingar av beskaffenhet att, genom vilket medel det vara må, framkalla förväxling med en konkurrens *företag*, varor *eller verksamhet inom industri eller handel*;

2) oriktiga påståenden i utövning av *affär* verksamhet, ägnade att misskreditera en konkurrens *företag*, varor *eller verksamhet inom industri eller handel*.

Artikel 10 ter.

1. Unionsländerna förbinda sig att tillförsäkra dem som tillhöra andra

(2) Ils s'engagent, en outre, à prévoir des mesures pour permettre aux syndicats et associations représentant les industriels, producteurs ou commerçants intéressés et dont l'existence n'est pas contraire aux lois de leurs pays, d'agir en justice ou auprès des autorités administratives, en vue de la répression des actes prévus par les articles 9, 10 et 10 bis, dans la mesure où la loi du pays dans lequel la protection est réclamée le permet aux syndicats et associations de ce pays.

Article 11.

(1) Les pays de l'Union accorderont, conformément à leur législation intérieure, une protection temporaire aux inventions brevetables, aux modèles d'utilité, aux dessins ou modèles industriels ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux expositions internationales officielles ou officiellement reconnues organisées sur le territoire de l'un d'eux.

(2) Cette protection temporaire ne prolongera pas les délais de l'article 4. Si, plus tard, le droit de priorité est invoqué, l'Administration de chaque pays pourra faire partir le délai de la date de l'introduction du produit dans l'exposition.

(3) Chaque pays pourra exiger, comme preuve de l'identité de l'objet exposé et de la date d'introduction, les pièces justificatives qu'il jugera nécessaires.

tillhöra andra unionsländer, lämpliga rättsmedel för verksamt undertryckande av alla i artiklarna 9, 10 och 10 bis avsedda handlingar.

De förbinda sig därjämte att vidtaga åtgärder, som tillåta korporationer och föreningar, vilka företräda den av saken berörda industrien eller handeln och vilkas tillvaro icke strider mot lagstiftningen i hemlandet, att föra talan vid domstol eller inför administrativ myndighet om undertryckande av sådana handlingar, som avses i artiklarna 9, 10 och 10 bis, i den mån lagstiftningen i det land, där skydd begäres, medgiver sådant för detta lands korporationer och föreningar.

Artikel 11.

De fördragsslutande länderna skola med avseende å varor, som utställas å internationella, officiella eller officiellt erkända utställningar, anordnade inom något av dem, i överensstämmelse med varje lands inre lagstiftning meddela provisoriskt skydd åt patenterbara uppfinningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller ävensom åt fabriks- eller handelsmärken.

Detta provisoriska skydd skall icke förlänga de i artikel 4 angivna fristerna. Om prioritetsrätt senare åberopas, skall varje lands regering kunna låta fristen löpa från tidpunkten för varans införande å utställningen.

Varje land skall till bevis om det utställda föremålets identitet och tidpunkten för dess införande å utställningen kunna fordra de intyg, som det finner erforderliga.

unionsländer lämpliga rättsmedel för verksamt undertryckande av alla i artiklarna 9, 10 och 10 bis avsedda handlingar.

2. De förbinda sig därjämte att vidtaga åtgärder, som tillåta korporationer och föreningar, vilka företräda *de* av saken berörda *industriidkarna, producenterna och köpmännen* och vilkas bestånd icke strider mot lagstiftningen i hemlandet, att föra talan vid domstol eller inför administrativ myndighet om undertryckande av sådana handlingar, som avses i artiklarna 9, 10 och 10 bis, i den mån lagstiftningen i det land där skydd begäres medgiver sådant för detta lands korporationer och föreningar.

Artikel 11.

1. *Unionsländerna* skola med avseende å varor, som utställas å internationella, officiella eller officiellt erkända utställningar, anordnade inom något av dem, i överensstämmelse med varje lands inre lagstiftning meddela provisoriskt skydd åt patenterbara uppfinningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller ävensom åt fabriks- eller handelsmärken.

2. Detta provisoriska skydd skall icke förlänga de i artikel 4 angivna fristerna. Om prioritetsrätt senare åberopas, skall varje lands regering kunna låta fristen löpa från tidpunkten för varans införande å utställningen.

3. Varje land skall till bevis om det utställda föremålets identitet och tidpunkten för dess införande å utställningen kunna fordra de intyg, som det finner erforderliga.

Article 12.

(1) Chacun des pays de l'Union s'engage à établir un service spécial de la propriété industrielle et un dépôt central pour la communication au public des brevets d'invention, des modèles d'utilité, des dessins ou modèles industriels et des marques de fabrique ou de commerce.

(2) Ce service publiera une feuille périodique officielle. Il publiera régulièrement:

a) les noms des titulaires des brevets délivrés, avec une brève désignation des inventions brevetées;

b) les reproductions des marques enregistrées.

Article 13.

(1) L'Office international institué à Berne sous le nom de Bureau international pour la protection de la propriété industrielle est placé sous la haute autorité du Gouvernement de la Confédération suisse, qui en règle l'organisation et en surveille le fonctionnement.

(2) La langue officielle du Bureau international est la langue française.

(3) Le Bureau international centralise les renseignements de toute nature relatifs à la protection de la propriété industrielle; il les réunit et les publie. Il procède aux études d'utilité commune intéressant l'Union et rédige, à l'aide des documents qui sont mis à sa disposition par les diverses Administrations, une feuille périodique, en langue française, sur les questions concernant l'objet de l'Union.

(4) Les numéros de cette feuille, de même que tous les documents publiés par le Bureau international, sont répartis entre les Administrations des pays de

Artikel 12.

Vart och ett av de fördragsslutande länderna förbinder sig att anordna ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden rörande den industriella äganderätten ävensom ett centralställe med ändamål att hålla patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller och fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

Detta förvaltningsorgan skall publicera en officiell periodisk tidskrift.

Artikel 13.

Den under namnet »Internationella byrån för skydd av den industriella äganderätten» i Bern inrättade internationella anstalten är ställd under det höga skyddet av Schweiziska edsförbundets regering, vilken reglerar dess organisation och övervakar dess verksamhet.

Det franska språket är den internationella byråns officiella språk.

Den internationella byrån samlar alla slags upplysningar angående skyddet av den industriella äganderätten samt sammanfattar och offentliggör dessa. Den företager allmännyttiga undersökningar av intresse för unionen samt utger med stöd av de handlingar, som av de olika regeringarna ställas till dess förfogande, en tidskrift på franska språket rörande de frågor, som angå unionens föremål.

Denna tidskrifts häften ävensom alla handlingar, som utgivas av den in-

Artikel 12.

1. Varje unionsland förbinder sig att anordna ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden rörande den industriella äganderätten ävensom ett centralställe för att hålla patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller och fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

2. Detta förvaltningsorgan skall publicera en officiell periodisk tidskrift. *Regelbundet skola offentliggöras:*

a) *namnen å innehavare av beviljade patent med en kort uppgift om de patenterade uppfinningarna;*

b) *avtryck av registrerade varumärken.*

Artikel 13.

1. Den under namnet »Internationella byrån för skydd av den industriella äganderätten» i Bern inrättade internationella anstalten är ställd under det höga skyddet av Schweiziska edsförbundets regering, vilken reglerar dess organisation och övervakar dess verksamhet.

2. Det franska språket är den internationella byråns officiella språk.

3. Den internationella byrån samlar alla slags upplysningar angående skyddet av den industriella äganderätten samt sammanfattar och offentliggör dessa. Den företager allmännyttiga undersökningar av intresse för unionen samt utger med stöd av de handlingar, som av de olika regeringarna ställas till dess förfogande, en tidskrift på franska språket rörande de frågor, som angå unionens föremål.

4. Denna tidskrifts häften ävensom alla handlingar, som utgivas av den

l'Union dans la proportion du nombre des unités contributives ci-dessous mentionnées. Les exemplaires et documents supplémentaires qui seraient réclamés, soit par lesdites Administrations, soit par des sociétés ou des particuliers, seront payés à part.

(5) Le Bureau international doit se tenir en tout temps à la disposition des pays de l'Union pour leur fournir, sur les questions relatives au service international de la propriété industrielle, les renseignements spéciaux dont ils pourraient avoir besoin. Le Directeur du Bureau international fait sur sa gestion un rapport annuel qui est communiqué à tous les pays de l'Union.

(6) Les dépenses ordinaires du Bureau international seront supportées en commun par les pays de l'Union. Jusqu'à nouvel ordre, elles ne pourront pas dépasser la somme de cent vingt mille francs suisses par année. Cette somme pourra être augmentée, au besoin, par décision unanime d'une des Conférences prévues à l'article 14.

(7) Les dépenses ordinaires ne comprennent pas les frais afférents aux travaux des Conférences de Plénipotentiaires ou administratives, ni les frais que pourront entraîner des travaux spéciaux ou des publications effectués conformément aux décisions d'une Conférence. Ces frais, dont le montant annuel ne pourra dépasser 20 000 francs suisses, seront répartis entre les pays de l'Union proportionnellement à la contribution qu'ils payent pour le fonctionnement du Bureau international, suivant les dispositions de l'alinéa (8) ci-après.

(8) Pour déterminer la part contributive de chacun des pays dans cette somme totale des frais, les pays de l'Union et ceux qui adhéreront ultérieurement à l'Union sont divisés en six classes, contribuant chacune dans la proportion d'un

ternationella byrån, utdelas till unionsländernas regeringar i förhållande till antalet nedan omförmälda bidragenheter. Begäras ytterligare exemplar och handlingar, vare sig av nämnda regeringar eller av sammanlutningar eller enskilda personer, skola de betalas särskilt.

Den internationella byrån skall alltid stå till unionsländernas förfogande för att skaffa dem sådana särskilda upplysningar beträffande frågor om det internationella handhavandet av den industriella äganderätten, varav de kunna hava behov. Den internationella byråns direktör avgiver årligen över sin verksamhet en redogörelse, vilken skall delgivas samtliga unionsländer.

Omkostnaderna för den internationella byrån bestridas gemensamt av de fördragsslutande länderna. Tills vidare må de icke överskrida en summa av etthundratjugutusen schweiziska francs årligen. Denna summa kan i händelse av behov höjas genom enhälligt beslut vid sådan konferens, som avses i artikel 14.

För bestämmande av varje lands bidrag till denna totala kostnadssumma indelas de fördragsslutande länderna

internationella byrån, utdelas till unionsländernas regeringar i förhållande till antalet nedan omförmälda bidragenheter. Begäras ytterligare exemplar och handlingar, vare sig av nämnda regeringar eller av sammanlutningar eller enskilda personer, skola de betalas särskilt.

5. Den internationella byrån skall alltid stå till unionsländernas förfogande för att skaffa dem sådana särskilda upplysningar beträffande frågor om det internationella handhavandet av den industriella äganderätten, varav de kunna hava behov. Den internationella byråns direktör avgiver årligen över sin verksamhet en redogörelse, vilken skall delgivas samtliga unionsländer.

6. *De ordinarie* omkostnaderna för den internationella byrån bestridas gemensamt av *unionsländerna*. Tills vidare må de icke överskrida en summa av etthundratjugutusen schweiziska francs årligen. Denna summa kan i händelse av behov höjas genom enhälligt beslut vid sådan konferens, som avses i artikel 14.

7. *De ordinarie omkostnaderna inbegripa icke utgifter i anledning av diplomatiska eller administrativa konferenser eller kostnader, som särskilda arbeten eller publikationer, verkställda i överensstämmelse med beslut av en konferens, kunna medföra. Dessa kostnader, vilkas årliga belopp icke får överskrida tjugutusen schweiziska francs, skola fördelas mellan unionsländerna i förhållande till de belopp, som de enligt bestämmelserna i stycket 8 nedan betala för den internationella byråns verksamhet.*

8. För bestämmande av varje lands bidrag till denna totala kostnadssumma indelas *unionsländerna* ävensom

certain nombre d'unités, savoir:

1 ^{re} classe	25 unités
2 ^e »	20 »
3 ^e »	15 »
4 ^e »	10 »
5 ^e »	5 »
6 ^e »	3 »

Ces coefficients sont multipliés par le nombre des pays de chaque classe et la somme des produits ainsi obtenus fournit le nombre d'unités par lequel la dépense totale doit être divisée. Le quotient donne le montant de l'unité de dépense.

(9) Chacun des pays de l'Union désignera, au moment de son accession, la classe dans laquelle il désire être rangé. Toutefois, chaque pays de l'Union pourra déclarer ultérieurement qu'il désire être rangé dans une autre classe.

(10) Le Gouvernement de la Confédération suisse surveille les dépenses du Bureau international, fait les avances nécessaires et établit le compte annuel qui sera communiqué à toutes les autres Administrations.

Article 14.

(1) La présente Convention sera soumise à des revisions périodiques, en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

(2) A cet effet, des Conférences auront lieu, successivement, dans l'un des pays de l'Union entre les Délégués desdits pays.

(3) L'Administration du pays où doit siéger la Conférence préparera, avec le concours du Bureau international, les travaux de cette Conférence.

ävensom de länder, som senare ansluta sig till unionen, i sex klasser, av vilka var och en skall lämna bidrag i förhållande till ett visst antal enheter, nämligen:

1:a klassen	25 enheter,
2:a	» 20 »
3:e	» 15 »
4:e	» 10 »
5:e	» 5 »
6:e	» 3 »

Dessa koefficienter multipliceras med antalet länder i varje klass. Summan av de sålunda erhållna produkterna angiver antalet enheter, varmed hela kostnaden skall delas. Kvoten angiver storleken av det på varje enhet belöpande bidrag.

Vart och ett av de fördragsslutande länderna skall vid sitt inträde i unionen tillkännagiva, till vilken klass det önskar bli räknat.

Schweiziska edsförbundets regering övar tillsyn över den internationella byråns utgifter, lämnar nödiga förskott och uppgör de årliga räkenskaperna, vilka skola delgivas samtliga övriga regeringar.

Artikel 14.

Denna konvention skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att däri införa förbättringar av beskaffenhet att fullkomna unionens system.

För sådant ändamål skola successivt hållas konferenser i något av de fördragsslutande länderna mellan delegerade för dessa länder.

Det åligger regeringen i det land, där konferens skall hållas, att med biträde av den internationella byrån förbereda konferensens arbeten.

de länder, som senare ansluta sig till unionen, i sex klasser, av vilka var och en skall lämna bidrag i förhållande till ett visst antal enheter, nämligen:

1:a klassen	25 enheter,
2:a	» 20 »
3:e	» 15 »
4:e	» 10 »
5:e	» 5 »
6:e	» 3 »

Dessa koefficienter multipliceras med antalet länder i varje klass. Summan av de sålunda erhållna produkterna angiver antalet enheter, varmed hela kostnaden skall delas. Kvoten angiver storleken av det på varje enhet belöpande bidrag.

9. Varje unionsland skall vid sitt inträde i unionen tillkännagiva, till vilken klass det önskar bli hänfört. Varje unionsland skall dock senare kunna förklara, att det önskar bli hänfört till en annan klass.

10. Schweiziska edsförbundets regering övar tillsyn över den internationella byråns utgifter, lämnar nödiga förskott och uppgör de årliga räkenskaperna, vilka skola delgivas samtliga övriga regeringar.

Artikel 14.

1. Denna konvention skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att däri införa förbättringar av beskaffenhet att fullkomna unionens system.

2. För sådant ändamål skola tid efter annan hållas konferenser i något av unionsländerna mellan delegerade för dessa länder.

3. Det åligger regeringen i det land, där konferens skall hållas, att med biträde av den internationella byrån förbereda konferensens arbeten.

(4) Le Directeur du Bureau international assistera aux séances des Conférence et prendra part aux discussions sans voix délibérative.

Article 15.

Il est entendu que les pays de l'Union se réservent respectivement le droit de prendre séparément, entre eux, des arrangements particuliers pour la protection de la propriété industrielle, en tant que ces arrangements ne contreviendraient point aux dispositions de la présente Convention.

Article 16.

(1) Les pays qui n'ont point pris part à la présente Convention seront admis à y adhérer sur leur demande.

(2) Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la Confédération suisse, et par celui-ci à tous les autres.

(3) Elle emportera, de plein droit, accession à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés par la présente Convention, et produira ses effets un mois après l'envoi de la notification faite par le Gouvernement de la Confédération suisse aux autres pays unionistes, à moins qu'une date postérieure n'ait été indiquée dans la demande d'adhésion.

Article 16 bis.

(1) Chacun des pays de l'Union peut, en tout temps, notifier par écrit au Gouvernement de la Confédération suisse que la présente Convention est applicable à tout ou partie de ses colonies, protectorats, territoires sous mandat ou tous autres territoires soumis à son autorité, ou tous territoires sous suzeraineté, et la Convention s'appliquera à tous les territoires désignés dans la notification un mois après l'envoi de la communication faite par le Gouvernement de la Confédération suisse aux autres pays de l'Union, à moins qu'une date postérieure n'ait été indiquée dans la notification. A défaut de cette notification, la Convention ne s'appliquera pas à ces territoires.

Direktören för den internationella byrån skall å konferenserna närvara vid sammankomsterna samt äger taga del i förhandlingarna men icke i besluten.

Artikel 15.

De fördragsslutande länderna förbehålla sig rätt att sinsemellan träffa särskilda överenskommelser för skydd av den industriella äganderätten; dock må sådana överenskommelser icke stå i strid med föreskrifterna i denna konvention.

Artikel 16.

De länder, vilka icke deltagit i denna konvention, äga att på begäran ansluta sig till densamma.

Sådan anslutning skall på diplomatisk väg tillkännagivas för Schweiziska edsförbundets regering och av denna för samtliga övriga regeringar.

Anslutning medför utan vidare åtgärd biträdande av alla bestämmelser och rättighet att komma i åtnjutande av alla förmåner, som finnas stadgade i denna konvention, samt erhåller gällande kraft en månad efter det Schweiziska edsförbundets regering avsänt meddelande därom till övriga unionsländer, såvida icke ett senare datum angivits av det tillträdande landet.

Artikel 16 bis.

De fördragsslutande länderna äga rätt att när som helst biträda denna konvention för sina kolonier, besittningar, biländer och protektorat eller för områden, som de förvalta på grund av mandat av Nationernas förbund, eller för vissa av dem.

De kunna för detta ändamål antingen avgiva en allmän förklaring, varigenom alla deras kolonier, besittning-

4. Direktören för den internationella byrån skall å konferenserna närvara vid sammankomsterna samt äger taga del i förhandlingarna men icke i besluten.

Artikel 15.

Unionsländerna förbehålla sig rätt att sinsemellan träffa särskilda överenskommelser för skydd av den industriella äganderätten; dock må sådana överenskommelser icke stå i strid med föreskrifterna i denna konvention.

Artikel 16.

1. De länder, vilka icke deltagit i denna konvention, äga att på begäran ansluta sig till densamma.

2. Sådan anslutning skall på diplomatisk väg tillkännagivas för Schweiziska edsförbundets regering och av denna för samtliga övriga regeringar.

3. Anslutning medför utan vidare åtgärd biträdande av alla bestämmelser och rättighet att komma i åtnjutande av alla förmåner, som finnas stadgade i denna konvention. Den erhåller gällande kraft en månad efter det Schweiziska edsförbundets regering avsänt meddelande därom till övriga unionsländer, såvida icke ett senare datum angivits i begäran om anslutning.

Artikel 16 bis.

1. *Varje unionsland kan när som helst skriftligen meddela Schweiziska edsförbundets regering, att denna konvention skall helt eller delvis avse dess kolonier, protektorat, mandatområden eller andra områden under dess förvaltning eller alla andra områden under dess överhöghet, och konventionen skall bliva tillämplig å alla områden, som angivits i detta meddelande,*

(2) Chacun des pays de l'Union peut, en tout temps, notifier par écrit au Gouvernement de la Confédération suisse que la présente Convention cesse d'être applicable à tout ou partie des territoires qui ont fait l'objet de la notification prévue à l'alinéa qui précède, et la Convention cessera de s'appliquer dans les territoires désignés dans cette notification douze mois après réception de la notification adressée au Gouvernement de la Confédération suisse.

(3) Toutes les notifications faites au Gouvernement de la Confédération suisse, conformément aux dispositions des alinéas (1) et (2) du présent article, seront communiquées par ce Gouvernement à tous les pays de l'Union.

Article 17.

L'exécution des engagements réciproques contenus dans la présente Convention est subordonnée, en tant que de besoin, à l'accomplissement des formalités et règles établies par les lois constitutionnelles de ceux des pays de l'Union qui sont tenus d'en provoquer l'application, ce qu'ils s'obligent à faire dans le plus bref délai possible.

ar, biländer och protektorat samt övriga i första stycket avsedda områden inbegripas i biträdandet, eller uttryckligen nämna dem, som äro däri inbegripna, eller inskränka sig till att angiva dem, som äro därifrån uteslutna.

(Jfr st. 4.)

Denna förklaring skall skriftligen tillkännagivas för Schweiziska edsförbundets regering och genom denna för samtliga övriga regeringar.

De fördragsslutande länderna kunna på samma sätt uppsäga konventionen för sina kolonier, besittningar, biländer och protektorat eller för övriga i första stycket avsedda områden eller för vissa av dem.

Artikel 17.

Genomförandet av de i denna konvention innehållna ömsesidiga förbindelserna är, i den mån det kan vara nödigt, beroende därav, att sådana formaliteter och regler blivit behörigen iakttagna, vilkas användning de fördragsslutande länderna i och för dylikt genomförande må vara grundlagsenligt förpliktade att påkalla; vilket de härmed förbinda sig att göra så snart som möjligt.

en månad efter det Schweiziska edsförbundets regering avsänt underrättelse om meddelandet till övriga unionsländer, såvida icke ett senare datum angivits i meddelandet. Har sådant meddelande ej gjorts, är konventionen icke tillämplig å nu nämnda områden.

2. *Varje unionsland kan när som helst skriftligen meddela Schweiziska edsförbundets regering, att denna konvention skall helt eller delvis upphöra att avse de områden, som angivits i det i föregående stycke nämnda meddelandet. Konventionen skall i sådant fall upphöra att vara tillämplig å de i denna underrättelse omförmälda områdena tolv månader efter mottagandet av den till Schweiziska edsförbundets regering ställda underrättelsen.*

3. *Alla meddelanden, som enligt bestämmelserna i styckena 1 och 2 av förevarande artikel gjorts till Schweiziska edsförbundets regering, skola av denna regering kungöras för alla unionsländer.*

(Jfr st. 2.)

Artikel 17.

Genomförandet av de i denna konvention innehållna ömsesidiga förbindelserna är, i den mån det kan vara nödigt, beroende därav att grundlagsenligt föreskrivna formaliteter bli va behörigen iakttagna i sådana unionsländer, vilka äro pliktiga att påkalla deras användning; de förbinda sig härmed att göra detta så snart som möjligt.

Article 17 bis.

(1) La Convention demeurera en vigueur pendant un temps indéterminé, jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en sera faite.

(2) Cette dénonciation sera adressée au Gouvernement de la Confédération suisse. Elle ne produira son effet qu'à l'égard du pays au nom duquel elle aura été faite, la Convention restant exécutoire pour les autres pays de l'Union.

Article 18.

(1) Le présent Acte sera ratifié et les instruments de ratification en seront déposés à Londres au plus tard le 1er juillet 1938. Il entrera en vigueur, entre les pays au nom desquels il aura été ratifié, un mois après cette date. Toutefois, si auparavant il était ratifié au nom de six pays au moins, il entrerait en vigueur, entre ces pays, un mois après que le dépôt de la sixième ratification leur aurait été notifié par le Gouvernement de la Confédération suisse et, pour les pays au nom desquels il serait ratifié ensuite, un mois après la notification de chacune de ces ratifications.

(2) Les pays au nom desquels l'instrument de ratification n'aura pas été déposé dans le délai visé à l'alinéa précédent seront admis à l'adhésion aux termes de l'article 16.

(3) Le présent Acte remplacera, dans les rapports entre les pays auxquels il s'applique, la Convention d'Union de Paris de 1883 et les Actes de revision subséquents.

(4) En ce qui concerne les pays auxquels le présent Acte ne s'applique pas, mais auxquels s'applique la Convention d'Union de Paris révisée à La Haye en 1925, cette dernière restera en vigueur.

Artikel 17 bis.

Denna konvention skall förbliva i kraft under obestämd tid, till dess ett år förflutit från den dag, då uppsägning därav skett.

Uppsägning skall ske hos Schweiziska edsförbundets regering. Den gäller endast i avseende å det land, som verkställt densamma. För övriga fördragsslutande länder förbliver konventionen i kraft.

Artikel 18.

Denna akt skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Haag senast den 1 maj 1928. Den skall mellan de länder, som ratificerat densamma, träda i kraft en månad efter nämnda dag. Om den emellertid förut blivit ratificerad av minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom Schweiziska edsförbundets regering och för de länder, som sedermera ratificera, en månad efter notifikationen om var och en av dessa ratifikationer.

Denna akt skall, vad angår förhållandet mellan de länder, som ratificerat densamma, ersätta konventionen i Paris av år 1883, reviderad i Washington den 2 juni 1911, jämte slutprotokoll, vilka sistnämnda akter fortfarande skola gälla beträffande de länder, som icke hava ratificerat förevarande akt.

Artikel 17 bis.

1. Denna konvention skall förbliva i kraft under obestämd tid, till dess ett år förflutit från den dag, då uppsägning därav skett.

2. Sådana uppsägning skall ske hos Schweiziska edsförbundets regering. Den gäller endast i avseende å det land, å vars vägnar den skett. För övriga unionsländer förbliver konventionen i kraft.

Artikel 18.

1. Denna akt skall ratificeras, och ratifikationsinstrumenten skola deponeras i London senast den 1 juli 1938. Den skall träda i kraft mellan de länder, å vilkas vägnar den ratificerats, en månad efter nämnda dag. Om den emellertid förut blivit ratificerad för minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom Schweiziska edsförbundets regering och för de länder, å vilkas vägnar den sedermera ratificeras, en månad efter meddelandet om var och en av dessa ratifikationer.

2. De länder, å vilkas vägnar ratifikationsinstrument ej deponerats under den i föregående stycke angivna fristen, kunna ansluta sig enligt bestämmelserna i artikel 16.

3. Förevarande akt skall, vad gäller förhållandet mellan de länder, å vilka den är tillämplig, ersätta unionskonventionen i Paris av 1883 och senare revisionsakter.

(Jfr st. 5.)

4. Vad gäller de länder, å vilka förevarande akt icke är tillämplig men

(5) De même, en ce qui concerne les pays auxquels ne s'appliquent ni le présent Acte, ni la Convention d'Union de Paris révisée à La Haye, la Convention d'Union de Paris révisée à Washington en 1911 restera en vigueur.

Article 19.

Le présent Acte sera signé en un seul exemplaire, lequel sera déposé aux Archives du Gouvernement du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord. Une copie certifiée sera remise par ce dernier à chacun des Gouvernements des pays de l'Union.

Fait à Londres, en un seul exemplaire, le 2 juin 1934.

(Signatures.)

(Jfr st. 2.)

för vilka unionskonventionen i Paris, reviderad i Haag 1925, är gällande, skall den sistnämnda förbliva i kraft.

5. Likaledes skall i fråga om de länder, för vilka varken förevarande akt eller den i Haag reviderade unionskonventionen i Paris är tillämplig, unionskonventionen i Paris, reviderad i Washington 1911, förbliva i kraft.

Artikel 19.

Denna akt skall undertecknas i ett enda exemplar, vilket skall deponeras i nederländska regeringens arkiv. En bestyrkt avskrift skall av nämnda regering tillställas envar av de fördragslutande ländernas regeringar.

Artikel 19.

Denna akt skall undertecknas i ett enda exemplar, vilket skall deponeras i *Storbritanniens och Norra Irlands* regerings arkiv. En bestyrkt avskrift skall av nämnda regering tillställas *varje unionslands* regering.

Som skedde i London, i ett enda exemplar, den 2 juni 1934.

(Underskrifter.)

**Madridöverenskommelsen angående undertryckande av oriktiga
ursprungsbeteckningar å handelsvaror, i dess lydelse från
Londonkonferensen 1934.**

Arrangement de Madrid du 14 avril 1891 concernant la répression des fausses indications de provenance sur les marchandises, révisé à Washington le 2 juin 1911, à La Haye le 6 novembre 1925 et à Londres le 2 juin 1934

Les Soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont, d'un commun accord, arrêté le texte suivant, qui remplacera l'Arrangement de Madrid du 14 avril 1891, révisé à Washington le 2 juin 1911 et à La Haye le 6 novembre 1925, savoir:

Article premier.

(1) Tout produit portant une fausse indication par laquelle un des pays auxquels s'applique le présent Arrangement, ou un lieu situé dans l'un d'entre eux, serait directement ou indirectement indiqué comme pays ou comme lieu d'origine, sera saisi à l'importation dans chacun desdits pays.

(2) La saisie sera également effectuée dans le pays où la fausse indication de provenance aura été apposée ou dans celui où aura été introduit le produit muni de cette fausse indication.

Översättning av Madridöverenskommelsen angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, i dess lydelse från Haagkonferensen 1925 och dess lydelse från Londonkonferensen 1934.¹

Överenskommelse i Madrid den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, reviderad i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925.

Överenskommelse i Madrid den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, reviderad i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934.

Undertecknade, vederbörligen befullmäktigade för detta ändamål, ha enhälligt fastställt följande text, som skall ersätta överenskommelsen i Madrid av den 14 april 1891, reviderad i Washington den 2 juni 1911 och i Haag den 6 november 1925, nämligen:

Artikel 1.

Varje vara, å vilken finnes anbragt en oriktig ursprungsbeteckning, varigenom ett av de fördragsslutande länderna eller en plats, belägen inom något av dessa, direkt eller indirekt angives såsom ursprungsland eller ursprungsort, skall tagas i beslag vid införsel till något av nämnda länder.

Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den oriktiga ursprungsbeteckningen anbragts, eller inom det land, till vilket den med den oriktiga beteckningen försedda varan blivit införd.

Artikel 1.

1. Varje vara, å vilken finnes anbragt en oriktig *beteckning*, varigenom ett av de *länder*, å vilka denna *överenskommelse är tillämplig*, eller en plats, belägen inom något av dessa, direkt eller indirekt angives såsom ursprungsland eller ursprungsort, skall tagas i beslag vid införsel till något av nämnda länder.

2. Beslag skall likaledes verkställas inom det land, där den oriktiga ursprungsbeteckningen anbragts, eller inom det land, till vilket den med den oriktiga beteckningen försedda varan blivit införd.

¹ Ändringar markerade på samma sätt som i föregående text.

(3) Si la législation d'un pays n'admet pas la saisie à l'importation, cette saisie sera remplacée par la prohibition d'importation.

(4) Si la législation d'un pays n'admet ni la saisie à l'importation, ni la prohibition d'importation, ni la saisie à l'intérieur, et en attendant que cette législation soit modifiée en conséquence, ces mesures seront remplacées par les actions et moyens que la loi de ce pays assure en pareil cas aux nationaux.

(5) A défaut de sanctions spéciales assurant la répression des fausses indications de provenance, les sanctions prévues par les dispositions correspondantes des lois sur les marques ou les noms commerciaux seront applicables.

Article 2.

(1) La saisie aura lieu à la diligence de l'Administration des douanes qui avertira immédiatement l'intéressé, personne physique ou morale, pour lui permettre de régulariser, s'il le désire, la saisie opérée conservatoirement; toutefois, le Ministère public ou toute autre autorité compétente pourra requérir la saisie, soit à la demande de la partie lésée, soit d'office; la procédure suivra alors son cours ordinaire.

(2) Les autorités ne seront pas tenues d'effectuer la saisie en cas de transit.

Article 3.

Les présentes dispositions ne font pas obstacle à ce que le vendeur indique son nom ou son adresse sur les produits provenant d'un pays différent de celui de la vente; mais, dans ce cas, l'adresse ou le nom doit être accompagné de l'indication précise, et en caractères apparents, du pays ou du lieu de fabrication ou de production, ou d'une autre indication suffisante pour éviter toute erreur sur l'origine véritable des marchandises.

Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med införsel-förbud.

Därest lagstiftningen i något land ej medger beslag inom landet, skall sådant beslag ersättas med de rätts-medel, som det ifrågavarande landets lag i jämförliga fall tillförsäkrar lan-dets egna medborgare.

I saknad av särskilda rättsmedel till undertryckande av oriktiga ur-sprungsbeteckningar skola de rätts-medel, som finnas givna genom mot-svarande bestämmelser i lagarna om varumärken eller om firma, vinna till-lämpning.

Artikel 2.

Beslag skall äga rum på föranstal-tande av tullmyndighet, som har att omedelbart underrätta vederbörande, fysisk eller juridisk person, för att sätta honom i tillfälle att, om han så önskar, ordna det interimistiskt lagda beslaget; i varje fall skall allmän åklagare eller vilken som helst annan behörig myndighet kunna påyrka be-slag, vare sig på begäran av någon målsägande eller ex officio; sakens behandling skall då fortgå i vanlig ordning.

Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å tran-sitogods.

Artikel 3.

Förevarande bestämmelser hindra ej, att säljaren angiver sitt namn eller sin adress å varor, som härstamma från ett annat land än det, inom vil- ket varorna försäljas; men skall i så-

3. Om lagstiftningen i något land icke medger beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med in-försel-förbud.

4. Därest lagstiftningen i något land i c k e medger *vare sig beslag vid införseln eller införsel-förbud eller be-slag inom landet, skola sådana åtgär-der, till dess denna lagstiftning änd-rats i enlighet härmed*, ersättas med de rättsmedel, som det ifrågavarande landets lag i jämförliga fall tillför-säkrar landets egna medborgare.

5. I saknad av särskilda rättsmedel till undertryckande av oriktiga ur-sprungsbeteckningar skola de rätts-medel, som finnas givna genom mot-svarande bestämmelser i lagarna om varumärken eller om firma, vinna till-lämpning.

Artikel 2.

1. Beslag skall äga rum på föran-staltande av tullmyndighet, som har att omedelbart underrätta vederbö-rande, fysisk eller juridisk person, för att sätta honom i tillfälle att, om han så önskar, ordna det interimistiskt lagda beslaget. I varje fall skall all-män åklagare eller vilken som helst annan behörig myndighet kunna på-yrka beslag, vare sig på begäran av någon målsägande eller ex officio. Sa-kens behandling skall då fortgå i van-lig ordning.

2. Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å tran-sitogods.

Artikel 3.

Förevarande bestämmelser hindra ej, att säljaren angiver sitt namn eller sin adress å varor, som härstamma från ett annat land än det, inom vil- ket varorna försäljas; men skall i så-

Article 3 bis.

Les pays auxquels s'applique le présent Arrangement s'engagent également à prohiber l'emploi, relativement à la vente, à l'étalage ou à l'offre des produits, de toutes indications ayant un caractère de publicité et susceptibles de tromper le public sur la provenance des produits, en les faisant figurer sur les enseignes, annonces, factures, cartes relatives aux vins, lettres ou papiers de commerce ou sur toute autre communication commerciale.

Article 4.

Les tribunaux de chaque pays auront à décider quelles sont les appellations qui, à raison de leur caractère générique, échappent aux dispositions du présent Arrangement, les appellations régionales de provenance des produits vinicoles n'étant cependant pas comprises dans la réserve spécifiée par cet article.

Article 5.

(1) Les pays de l'Union pour la protection de la propriété industrielle qui n'ont pas pris part au présent Arrangement seront admis à y adhérer sur leur demande, et dans la forme prescrite par l'article 16 de la Convention générale.

(2) Les stipulations des articles 16 bis et 17 bis de la Convention générale s'appliquent au présent Arrangement.

dant fall adressen eller namnet åtföljas av en noggrann och med tydliga bokstäver anbragt uppgift om det land eller den plats, där varorna tillverkats eller frambragts, eller ock av annan uppgift, tillräcklig för att utsluta varje misstag i fråga om varornas verkliga ursprung.

dant fall adressen eller namnet åtföljas av en noggrann och med tydliga bokstäver anbragt uppgift om det land eller den plats, där varorna tillverkats eller frambragts, eller ock av annan uppgift, tillräcklig för att utsluta varje misstag i fråga om varornas verkliga ursprung.

Artikel 3 bis (ny).

De länder, å vilka denna överenskommelse är tillämplig, förbinda sig likaledes att förbjuda användande, med avseende på försäljning, skyltning eller utbudande av varor, av alla beteckningar, som hava karaktären av ett offentliggörande och äro ägnade att vilseleda allmänheten angående varors ursprung, genom att låta dem förekomma å skyltar, annonser, räkningar, vinlistor, affärsbrev och -dokument eller andra affärsmeddelanden.

Artikel 4.

Domstolarna i varje land skola hava att bedöma, vilka beteckningar på grund av sin generiska karaktär icke äro underkastade bestämmelserna i denna överenskommelse, dock att ursprungs-beteckningar för vinodlingsprodukter ej inbegripas i det uti denna artikel omförmälda undantag.

Artikel 5.

De stater, tillhörande unionen för skydd av den industriella äganderätten, vilka ej hava deltagit i förevarande överenskommelse, skola på begäran äga att ansluta sig till densamma i den ordning, artikel 16 av den allmänna konventionen föreskriver.

Bestämmelserna i artikel 16 bis i unionskonventionen äga tillämpning å förevarande överenskommelse.

Artikel 4.

Domstolarna i varje land skola hava att bedöma, vilka beteckningar som på grund av sin generiska karaktär icke äro underkastade bestämmelserna i denna överenskommelse. Ursprungs-beteckningar för vinodlingsprodukter inbegripas dock ej i det uti denna artikel omförmälda undantaget.

Artikel 5.

1. De länder, tillhörande unionen för skydd av den industriella äganderätten, vilka ej hava deltagit i förevarande överenskommelse, skola på begäran äga att ansluta sig till densamma i den ordning, artikel 16 i den allmänna konventionen föreskriver.

2. Bestämmelserna i artiklarna 16 bis och 17 bis i den allmänna konventionen äga tillämpning å förevarande överenskommelse.

Article 6.

(1) Le présent Acte sera ratifié et les instruments de ratification en seront déposés à Londres au plus tard le 1er juillet 1938. Il entrera en vigueur, entre les pays au nom desquels il aura été ratifié, un mois après cette date. Toutefois, si auparavant il était ratifié au nom de six pays au moins, il entrerait en vigueur, entre ces pays, un mois après que le dépôt de la sixième ratification leur aurait été notifié par le Gouvernement de la Confédération suisse, et pour les pays au nom desquels il serait ratifié ensuite, un mois après la notification de chacune de ces ratifications.

(2) Les pays au nom desquels l'instrument de ratification n'aura pas été déposé dans le délai visé à l'alinéa précédent seront admis à l'adhésion aux termes de l'article 16 de la Convention générale.

(3) Le présent Acte remplacera, dans les rapports entre les pays auxquels il s'applique, l'Arrangement conclu à Madrid le 14 avril 1891 et les Actes de revision subséquents.

(4) En ce qui concerne les pays auxquels le présent Acte ne s'applique pas, mais auxquels s'applique l'Arrangement de Madrid révisé à La Haye en 1925, ce dernier restera en vigueur.

(5) De même, en ce qui concerne les pays auxquels ne s'appliquent ni le présent Acte, ni l'Arrangement de Madrid révisé à La Haye, l'Arrangement de Madrid révisé à Washington en 1911 restera en vigueur.

Fait à Londres, en un seul exemplaire, le 2 juin 1934.

(Signatures.)

Artikel 6.

Förevarande akt skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Haag senast den 1 maj 1928.

Den skall mellan de länder, som ratificerat densamma, träda i kraft en månad efter nämnda dag och hava samma gällande kraft och varaktighet som den allmänna konventionen. Om den emellertid förut blivit ratificerad av minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom Schweiziska edsförbundets regering och för de länder, som sedermera ratificera, en månad efter notifikationen om var och en av dessa ratifikationer.

Denna akt skall, vad angår förhållandet mellan de länder, som ratificerat densamma, ersätta den i Madrid den 14 april 1891 avslutade och i Washington den 2 juni 1911 reviderade överenskommelsen. Denna sistnämnda skall fortfarande gälla i förhållande till de länder, som icke ratificerat förevarande akt.

Artikel 6.

1. Förevarande akt skall ratificeras och *ratifikationsinstrumenten* skola deponeras i London senast den 1 juli 1938. Den skall träda i kraft mellan de länder, å vilkas vägnar den ratificerats, en månad efter nämnda dag. Om den emellertid förut blivit ratificerad för minst sex länder, skall den träda i kraft mellan dessa länder en månad efter det deponeringen av den sjätte ratifikationen meddelats dem genom Schweiziska edsförbundets regering och för de länder, å vilkas vägnar den sedermera ratificeras, en månad efter meddelandet om var och en av dessa ratifikationer.

2. De länder, å vilkas vägnar ratifikationsinstrument ej deponerats under den i föregående stycke angivna fristen, kunna ansluta sig enligt bestämmelserna i artikel 16 av den allmänna konventionen.

3. Förevarande akt skall, vad gäller förhållandet mellan de länder, å vilka den är tillämplig, ersätta den i Madrid den 14 april 1891 avslutade överenskommelsen och senare revisionsakter.

4. Vad gäller de länder, å vilka förevarande akt icke är tillämplig men för vilka överenskommelsen i Madrid, reviderad i Haag 1925, är gällande, skall den sistnämnda förbliva i kraft.

5. Likaledes skall i fråga om de länder, å vilka varken förevarande akt eller den i Haag reviderade överenskommelsen i Madrid är tillämplig, överenskommelsen i Madrid, reviderad i Washington 1911, förbliva i kraft.

Som skedde i London, i ett enda exemplar, den 2 juni 1934.

(Underskrifter.)

F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25)
angående patent.

Härigenom förordnas, att 25 § förordningen den 16 maj 1884 angående patent¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

25 §.

Med avseende — — — Konungen förordna:

- 1) att, om — — — förordnandet bestämmes;
- 2) att, om undersåte i den främmande staten eller någon, som där är bosatt eller äger ett verkligt och icke pro forma drivet industri- eller handelsetablissemment, åtnjuter skydd för uppfinning såväl här i riket som i den främmande staten, uppfinningens utövning i den senare skall, så vitt angår påföljd för underlåtenhet att här utöva uppfinningen, så anses, som hade utövningen ägt rum här i riket.
- 2) att, om undersåte i den främmande staten eller någon, som där är bosatt eller äger ett verkligt och icke pro forma drivet industri- eller handelsetablissemment, åtnjuter skydd för uppfinning såväl här i riket som i den främmande staten, uppfinningens utövning i den senare skall, så vitt angår påföljd för underlåtenhet att här utöva uppfinningen, så anses, som hade utövningen ägt rum här i riket;
- 3) att, om här i riket meddelats patent åt sökande med sådan företrädesrätt, som sägs under 1), vid tillämpning av 16 § första stycket skall så anses, som vore patentansökningen gjord samtidigt med att skydd söktes i den främmande staten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953; dock att patent ej må med stöd av stadgandet i 25 § under 3) göras gällande mot någon, som vid lagens ikraftträdande inom riket var i utövning av den patenterade uppfinningen eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1914:153.

F ö r s l a g

till

L a g

angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1)
om skydd för vissa mönster och modeller.

Härigenom förordnas, att 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

20 §.

Med avseende — — — förordnandet bestämmes.

Konungen äger ock under förutsättning av ömsesidighet förordna, att om mönster här i riket registrerats för sökande med sådan företrädesrätt, som sägs i första stycket, vid tillämpning av 14 § skall så anses, som vore registreringsansökningen gjord samtidigt med att skydd söktes i den främmande staten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953; dock att skydds rätt ej må med stöd av 20 § andra stycket göras gällande mot någon, som vid lagens ikraftträdande inom riket begagnade det registrerade mönstret eller för dess begagnande där vidtagit väsentliga åtgärder.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1934: 61.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29)
om skydd för varumärken.

Härigenom förordnas, att 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

8 §.

Förenings rätt — — — — — icke överlätas.

Rätten till annat registrerat varumärke må ej överlätas annorledes än tillsammans med den rörelse, för vilken det begagnas. Överlätas rörelse till annan ägare, övergår rätten till registrerat varumärke, som begagnas för rörelsen, från överlåtaren till den nye ägaren, där ej avtal sker, att märkesrätten må av den förre behållas, eller att bägge må använda märket för olika slag av varor.

Rätten till annat registrerat varumärke må ej överlätas annorledes än tillsammans med den rörelse inom riket, för vilken det begagnas. Överlätas rörelse till annan ägare, övergår rätten till registrerat varumärke, som begagnas för rörelsen, från överlåtaren till den nye ägaren, där ej avtal sker, att märkesrätten må av den förre behållas, eller att bägge må använda märket för olika slag av varor.

16 §.

Konungen äger som registreras:

- 1) ansökan om åt varumärket;
- 2) den, för sådant ombud;
- 3) varumärket skyddas främmande staten.

Med avseende på viss främmande stat äger Konungen under förutsättning av ömsesidighet meddela andra bestämmelser i de hänseenden som avses i första stycket under 1) och 3).

Med avseende — — — följande bestämmelser:

- 4) varumärket må — — — främmande staten;
- 5) har någon — — — förordnandet bestämmas;
- 6) vägras registrering — — — nämnda tid;
- 7) varumärke, som — — — — sin firma.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

¹ Senaste lydelse, se beträffande 8 § SFS 1918: 136 och beträffande 16 § SFS 1934: 62.

F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Häri genom förordnas, att 1 § lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Gällande lydelse.)**(Föreslagen lydelse.)*

1 §.

Den, som — — — — — sex månader.

Lag samma vare, om någon med sådan avsikt här i riket håller till salu utländsk vara, åt vilken genom någon dära eller å dess emballage anbragt beteckning eller genom beteckning å anslag eller skylt, som hör till varan, gives sken av att hava frambragts eller tillverkats i Sverige; dock att vad nu sagts icke skall gälla, om gärningen är straffbar enligt lagen med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens.

Lag samma vare, om någon med sådan avsikt här i riket håller till salu utländsk vara, åt vilken genom någon dära eller å dess emballage anbragt beteckning eller genom beteckning å anslag eller skylt eller i annons, cirkulär, prospekt, priskurant eller annat för ett större antal personer avsett meddelande gives sken av att hava frambragts eller tillverkats i Sverige; dock att vad nu sagts icke skall gälla, om gärningen är straffbar enligt lagen med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens.

Den omständigheten — — — i Sverige.

Vad i — — — — — utländskt ursprung.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1931:153.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementensärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 november 1952.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med t. f. ministern för utrikes ärendena, statsrådet Hammarskjöld, samt chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, fråga om *Sveriges anslutning till reviderade texter av två internationella överenskommelser på det industriella rättsskyddets område* samt anför därvid följande.

Sverige är anslutet till *Pariskonventionen av 1883 för skydd av den industriella äganderätten* och *Madridöverenskommelsen av 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror*.

Pariskonventionen har till syfte att bereda skydd för patent, mönster, modeller, varumärken, firmor och ursprungsbeteckningar samt att undertrycka illojal konkurrens. Dess princip är, att de som är medborgare eller bosatta i ett unionsland eller där driver näring skall i övriga unionsländer åtnjuta samma skydd i nämnda hänseenden som landets egna medborgare. Därjämte ger konventionen en rad minimibestämmelser om vad det rättsskydd skall innebära, som sålunda lämnas övriga länders medborgare. Härigenom skapar konventionen en materiell unionsrätt och bidrager sålunda till att utjämna motsatser mellan olika länders lagar på det industriella rättsskyddets område. De i konventionen stipulerade rättigheterna brukar nämligen i regel göras tillämpliga även på vederbörande lands egna undersåtar.

Madridöverenskommelsen förpliktar de anslutna länderna att på olika sätt ingripa emot oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror.

Båda konventionerna har ändrats flera gånger. De revisioner, som nu har praktisk betydelse, har ägt rum i Washington 1911, i Haag 1925 och i London 1934, men i fråga om båda konventionerna har åtskilliga länder icke anslutit sig till den senaste texten utan står kvar vid någon av de föregående. Sålunda är 43 länder anslutna till Pariskonventionen, men av dessa står 6 kvar på Washingtontexten och 12 på Haagtexten, medan 25 anslutit sig till Londontexten. Till Madridöverenskommelsen är anslutna 25 länder, av vilka 15 till den senaste lydelsen.

Sverige har tillhört Pariskonventionen sedan 1885 och anslöt sig till dess Haagtext 1934. Enligt konventionens bestämmelser innebär detta, att i förhållandet mellan Sverige och andra länder gäller Washingtontexten, såvida det andra landet står kvar på denna, och i annat fall Haagtexten, det senare även om det andra landet för sin del accepterat Londontexten.

Till Madridöverenskommelsen anslöt sig Sverige först 1934 och då direkt till dess Haagtext. På grund härav gäller i förhållandet mellan Sverige och andra länder endast Haagtexten av denna överenskommelse. I förhållande till de länder, som står kvar vid Washingtontexten, är Sverige icke bundet av någon konvention på detta område.

Londontexterna av båda konventionerna har undertecknats av Sverige men icke ratificerats. Detta sammanhänger med att under hela den tid, som förflutit efter konferensen, frågan om en genomgripande revision av den därav berörda lagstiftningen varit aktuell och att det därför varit naturligt att därmed sammankoppla spörsmålet om de ändringar i denna lagstiftning, som krävdes för anslutning till dessa texter. De lagändringar, som genomförts under samma tid, har emellertid alla stannat vid partiella reformer, och frågan om anslutningen är därför allttjämt öppen.

För de övriga nordiska ländernas del är läget det, att Danmark och Norge anslutit sig till Londontexten av Pariskonventionen, medan Finland står kvar vid Washingtontexten. I sistnämnda land har emellertid under 1952 framlagts förslag om anslutning till Londontexten. Intet av våra nordiska grannländer är anslutet till Madridöverenskommelsen.

I fråga om andra för oss mera betydelsefulla länder kan nämnas, att bland andra Amerikas förenta stater, Belgien, Canada, Frankrike, Japan, Nederländerna, Schweiz, Storbritannien, Sydafrikanska unionen, Tyskland och Österrike är anslutna till Pariskonventionens Londontext.

Under år 1950 har den ledande internationella organisationen på detta område, *Association internationale pour la protection de la propriété industrielle*, i en framställning till den schweiziska regeringen påpekat, att ett stort antal medlemsstater i Parisunionen ännu icke ratificerat Londontexten och att detta förhållande gjorde det omöjligt att sammankalla en konferens för revision av denna text och att därvid göra ytterligare önskvärda framsteg på detta område. Föreningen vädjade därför till den schweiziska regeringen att uppmana dessa staters regeringar att snarast möjligt vidtaga åtgärder för ratifikation. Den schweiziska regeringen har därefter hos de berörda regeringarna, bland dem den svenska, livligt tillstyrkt föreningens framställning.

Sedan patent- och registreringsverket i yttrande över den schweiziska beskickningens note i ärendet hemställt, att med det snaraste åtgärder måtte vidtagas för att genomföra den lagstiftning som erfordrades för att biträda Londontexterna av de båda ifrågavarande konventionerna, uppdrog jag åt byråchefen i verket Å. von Zweigbergk och förste byråsekreteraren i samma verk C. Uggla att utreda vilka lagändringar, som erfordrades för Sveriges anslutning. Utredningsmännen har den 6 december 1951 avlämnat en prome-

moria med förslag till lagstiftning för möjliggörande av Sveriges anslutning till vissa internationella konventioner på det industriella rättsskyddets område.

I promemorian, vilken torde få som bilaga (*Bilaga A*) fogas till detta protokoll, genomgår utredningsmännen de vid Londonkonferensen vidtagna ändringarna i Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen. Utredningsmännen har därvid funnit, att för Sveriges anslutning till de nya texterna följande ändringar kräves i svensk lagstiftning:

1) 25 § förordningen den 16 maj 1884 angående patent måste bringas i överensstämmelse med Pariskonventionen artikel 4 avd. B, enligt vilken s. k. för användarrätt icke får uppkomma under prioritetstid.

2) Motsvarande ändring måste genomföras i 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller.

3) I lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken påkallas ändring på två punkter.

a) För att få överensstämmelse med artikel 6 *quater* i konventionen bör 8 § jämkas, så att därav framgår, att det för giltig överlåtelse av varumärke icke kräves mer än att den i Sverige belägna delen av rörelsen, till vilken märket hör, övergår på förvärvaren.

b) Artikel 6 avd. D i konventionen, som föreskriver att en beviljad varumärkesregistrering för sitt fortbestånd är oberoende av samma märkes skydd i hemlandet, nödvändiggör visst tillägg till 16 §.

4) Den nytillkomna artikel 3 *bis* i Madridöverenskommelsen påkallar ändring i 1 § lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungs beteckning och saluhållande av oriktig märkta varor, genom vilken ändring skyddet utsträcker att gälla även i fråga om vissa meddelanden i sammanhang med varor.

Utredningsmännen framhåller, att vid anslutning till de nya texterna dessa måste biträdas i sin helhet, då reservationer ej är medgivna.

Över utredningsmännens promemoria har yttranden avgivits av kommerskollegium efter hörande av rikets handelskammare samt Sveriges industriförbund, jernkontoret, Sveriges allmänna exportförening, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, svenska försäljnings- och reklamförbundet samt kooperativa förbundet. Vidare har yttranden avgivits av patent- och registreringsverket, varumärkes- och firmautredningen, svenska föreningen för industriellt rättsskydd, svenska uppfinnareföreningen, svenska patentombuds föreningen och svenska industriens patentingenjörers förening.

Beträffande frågan, huruvida de lagstiftningsåtgärder, som erfordras för att biträda Londontexten, bör genomföras utan avbidan på en allmän revision av lagstiftningen om det industriella rättsskyddet, anför *patent- och registreringsverket* i sitt yttrande över den nämnda schweiziska noten:

Efter krigets slut har lagstiftningsarbetet på det industriella rättsskyddets område tagits upp i vårt land genom tillsättandet 1949 av den s. k. varumärkes- och firmautredningen, som i samverkan med övriga nordiska länder skall utreda frågan om ny varumärkes- och firmalagstiftning jämte vad därmed äger samband. Utredningens arbete kan emellertid icke för-

väntas bli slutfört förrän efter avsevärd tid. För övrigt är att märka att särskilt patent- och mönsterskyddsrådet icke torde falla inom utredningens uppdrag.

Av det nu anförda torde framgå, att vårt lands anslutning till Londontexterna riskerar att uppskjutas till en oviss framtid, om man fasthåller den — i och för sig tilltalande — tanken, att de för en sådan anslutning erforderliga lagändringarna skola ske i samband med att de lagar, där ändringar krävas, underkastas en allmän revision. Det har emellertid redan gått avsevärd tid sedan revisionskonferensen i London 1934, längre än någon gång tidigare sedan Parisunionens tillkomst 1883 förflutit mellan två revisionskonferenser. Sedan flera år har det varit en utbredd önskan hos kretsar med intresse för det industriella rättsskyddets internationella sida, att den nya konferens, som man redan i London 1934 beslöt skulle hållas i Lissabon, skall kunna sammankallas snarast. Åtskilliga frågor föreligga nämligen, där en komplettering av konventionsbestämmelserna skulle vara av vikt för berörda näringskretsar. Men det har framhållits, att det är svårt att förbereda nya konventionstexter, så länge ett avsevärt antal av unionsländerna icke anslutit sig till Londontexterna utan står kvar på äldre texter. Det synes angeläget, att det icke skall kunna göras gällande, att vårt land bidrager till att försvåra konventionsreglernas utbyggnad, särskilt i betraktande av att en verksamhet i detta syfte torde bli till gagn för det svenska näringslivet. Den nu gjorda hänvändelsen om anslutning till Londontexterna har också föregåtts av andra sådana från internationella, nordiska och svenska organisationer.

Patentverket anser det i rådande läge önskvärt, att man snarast vidtager sådana åtgärder, att Sveriges anslutning till Londontexterna av Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen möjliggöres.

I anslutning till detta yttrande har utredningsmännen erinrat om några under de senaste åren antagna resolutioner om önskvärdheten av anslutning till de nya konventionstexterna och därvid även nämnt, att vid internationella handelskammarmötet i Lissabon i juni 1951 en resolution antagits, i vilken riktades en enträgen vädjan till unionsländer, som ännu icke biträtt de reviderade texterna, att vidtaga nödvändiga åtgärder härför. I betraktande av vad som förekommit syntes vårt land icke rimligen kunna vidare uppskjuta att taga ställning till frågan om en anslutning till de nya texterna. Flertalet länder, med vilka Sverige hade livligare ekonomiska förbindelser, vore numera anslutna till 1934 års texter. En anslutning från svensk sida skulle medföra viktiga fördelar för svenska rättssökande i utlandet, samtidigt som de praktiska olägenheterna av att medgiva utlänningar motsvarande förmåner i Sverige finge anses mindre betydande. Några genomgripande lagändringar påkallades icke heller för vår anslutning. Med hänsyn härtill förordar utredningsmännen, att den erforderliga lagstiftningen nu genomföres.

Av de över promemorian hörda myndigheterna och sammanslutningarna har samtliga med undantag av *Västernorrlands och Jämtlands läns handelskammare* tillstyrkt eller lämnat utan erinran förslaget om vårt lands biträdande av de reviderade konventionerna. I intet yttrande framföres betänkligheter mot att vidtaga de härför erforderliga lagändringarna utan att avvakta en allmän revision av lagstiftningen om det industriella rättsskyddet.

Patent- och registreringsverket erinrar om sitt tidigare yttrande i ärendet och förklarar sig vidhålla sin däri tillkännagivna uppfattning, att det vore önskvärt, att man möjliggjorde en snar anslutning till Londontexterna.

Kommerskollegium yttrar:

Med vårt lands allmänt positiva inställning till det internationella samarbetet på det ekonomiska området är det, enligt kollegii mening, angeläget att man från svensk sida i möjligaste mån biträder strävandena att skapa enhetlighet mellan de olika ländernas lagstiftning med avseende å det industriella rättsskyddet. De lagändringar, som för svensk del erfordras för en anslutning till ifrågavarande texter, äro av jämförelsevis begränsad natur, och kollegium anser att vårt land icke bör underlåta att genom ändring av lagstiftningen på ifrågavarande punkter lämna sitt bidrag till enhetssträvandena inom detta för den ekonomiska samfärdseln mellan länderna betydelsefulla lagstiftningsområde.

Svenska försäljnings- och reklamförbundet anser det vara en angelägenhet av största vikt, att vårt land snarast möjligt ansluter sig. *Handelskammaren i Gävle* uttalar den meningen, att Sverige icke lämpligen vidare bör uppskjuta avgörandet av frågan. Önskvärdheten av vår snara anslutning och om skyndsamt behandling av ärendet härom understrykes vidare av *svenska föreningen för industriellt rättsskydd*, *svenska industriens patentingenjörers förening* och *svenska uppfinnareföreningen*.

Sistnämnda förening liksom åtskilliga av handelskamrarna erinrar om den nyss berörda, vid internationella handelskammarmötet i Lissabon antagna resolutionen med vädjan till unionsländer, som icke biträtt de reviderade konventionstexterna, att vidtagna nödvändiga åtgärder härför. I samband härmed framhåller *Skånes handelskammare*, att det inom näringslivet länge varit ett önskemål, att förutsättningar skapas för Sveriges anslutning till Londonöverenskommelsen. *Handelskammaren i Karlstad* påpekar, att de ifrågasatta lagstiftningsåtgärderna synes böra komma till stånd med hänsyn till landets prestige i internationella sammanhang och för att landet icke skall kunna jämföras med mindre utvecklade länder, i vilka intresse saknas för utveckling av den internationella rätten. Enligt vad *handelskammaren i Göteborg* inhämtat kan vårt land, om det fortfarande underlåter att biträda Londontexterna av 1934, riskera att utsätta sig för en mindre förmånlig behandling i vissa länder, som redan antagit dessa texter.

Varumärkes- och firmautredningen, som begränsat sin granskning av promemorian till de delar av denna, som berör varumärkesrätten samt skyddet emot illojal konkurrens och oriktiga ursprungsbezeichnungar, uttalar, att det icke torde behöva befaras, att de i dessa hänseenden föreslagna lagändringarna skall komma i strid med vad utredningen framdeles kommer att föreslå.

Departementschefen.

Det industriella rättsskyddet, främst patent- och varumärkesväsendet, har en starkt framträdande internationell karaktär. Behovet av internationell

reglering följer redan därav att den, som vill söka patent på en uppfinning eller registrering av ett varumärke i flera länder, måste göra det i vart och ett av dessa. Pariskonventionen underlättar sedan länge uppnående och vidmakthållande av industriell skydds rätt i olika länder, för patentens del framför allt genom de i konventionen ingående bestämmelserna om prioritetsrätt.

Sverige anslöt sig till Pariskonventionen redan 1885. Det synes angeläget, att Sverige icke genom underlåtenhet att acceptera de hittills uppnådda resultatet försvårar det fortsatta arbetet på en utveckling av konventionsbestämmelserna angående det industriella rättsskyddet. Särskilt för vår exportindustri är det också av vikt, att svenskar i andra länder garanteras det vidsträcktare skydd, som följer av Londontexten.

Visserligen utredes för närvarande frågan om en allmän revision av varumärkes- och firmarätten jämte vad därmed äger samband. Det kunde synas naturligt att avvakta resultatet av denna utredning och taga ställning till spörsmålet om vår anslutning till Londontexten i samband med den mera genomgripande omgestaltning av dessa rättsområden, vartill utredningen kan väntas giva upphov. Emellertid torde varumärkes- och firmautredningen icke inom den närmaste framtiden kunna avsluta sitt arbete. Vidare kräver den nya konventionstexten vissa ändringar i lagar, som icke beröres av den pågående utredningen, nämligen i patentförordningen och mönsterlagen. Såsom framhållits är de nödvändiga lagändringarna av jämförelsevis begränsad innebörd. Jag anser därför i likhet med utredningsmännen och så gott som alla de hörda myndigheterna och sammanslutningarna det vara önskvärt att nu genomföra de lagstiftningsåtgärder, som påkallas för vår anslutning, utan att avbida en allmän revision av de berörda rättsområdena.

Jag torde nu få övergå till att behandla de särskilda lagförslagen.

Lag om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent.

I 16 § patentförordningen uttalas, att patent icke skall vara gällande mot någon, som vid den tid, då ansökningen därom inkom, inom riket var i utövning av den patenterade uppfinningen eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder. I ett dylikt fall äger utövaren, om han är i god tro, en s. k. föranvändarrätt, d. v. s. en rätt att fullfölja den påbörjade eller planerade utövningen utan att patenthavaren kan kräva någon ersättning.

Med avseende å uppfinning skyddad i främmande stat äger Konungen enligt 25 § patentförordningen under förutsättning av ömsesidighet förordna bland annat, att om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, ansökningen här må i förhållande till andra ansökningar och nyhetshinder betraktas som om den

vore gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, såvida ansökningen här skett inom viss i förordnandet bestämd tid. Förordnande om prioritetsrätt enligt 25 § har givits i förhållande till samtliga till Pariskonventionen anslutna länder. Rätten åtnjutes under tolv månader från den första ansökningen inom annat unionsland.

En jämförelse mellan de nämnda lagrummen visar, att man vid bedömande av för användarrätt har att taga hänsyn till dagen för den faktiska ansökningen i Sverige, även om det gäller en prioritetsberättigad ansökning. Åtgärder i god tro under prioritetstiden kan alltså enligt nu gällande regler grundlägg en giltig för användarrätt.

Bestämmelser om prioritet återfinnes i artikel 4 av Pariskonventionen. I avd. B av denna artikel infördes vid Londonkonferensen ett uttryckligt stadgande av innehåll, att åtgärder under prioritetstiden icke får giva upphov till någon för användarrätt. För anslutning till Londontexten måste därför den svenska lagstiftningen ändras på denna punkt.

För att klargöra, att för användarrätt icke skall kunna uppkomma under prioritetstiden, föreslår utredningsmännen ett nytt moment, betecknat 3), till 25 § patentförordningen. Enligt detta skall prioritetsdagen anses såsom ansökningsdag med hänsyn till verkan av utövning eller väsentliga åtgärder därför, som avses i 16 § första stycket, d. v. s. för användarrätt. För momentets tillämpning är enligt paragrafens första punkt Konungens förordnande ett villkor, och förutsättningen för sådant förordnande är — såsom eljest enligt detta lagrum — ömsesidighet. Förmånen förutsättes bli tillämplig endast i förhållande till sådana länder, som biträtt konventionens Londontext. I promemorian påpekas, att eventuella betänkligheter mot att avskära uppkomsten av för användarrätt under prioritetstiden motverkas av regeln i 21 § 2 mom. patentförordningen, enligt vilken domstol har möjlighet att lämna tillstånd till fortsatt utövning i särskilda fall.

Utredningsmännen föreslår en övergångsbestämmelse av innebörd, att lagändringen icke skall inverka på för användarrätt, som förvärvats före lagens ikraftträdande.

Det övervägande flertalet av dem, som yttrat sig över utredningsmännens promemoria, har ställt sig positivt till den förordade lagändringen. Från ett par håll har dock betänkligheter uttalats.

Sålunda yttrar *Västernorrlands och Jämtlands läns handelskammare*:

Det måste anses betänkligt att den, som här i landet i god tro och kanske med betydande kostnader igångsatt en tillverkning, på detta sätt kan bli tvungen att nedlägga denna på grund av att någon annan har tidigare inlämnat en prioritetsgrundande patentansökan i ett främmande land, t. ex. Brasilien. Även om sådana kollisioner icke inträffa alltför ofta, kunna dock stora värden stå på spel för den inhemska industrien, i det att nedlagda kostnader för igångsättande av en tillverkning kunna vara tillspillogivna. Det är visserligen riktigt, att sådana utövningsåtgärder, som igångsatts först efter inlämnandet av annans patentansökan i Sverige, icke ens med den nuvarande lagstiftningen kunna grundlägg någon rätt till fortsatt utövning, d. v. s. för användarrätt, men denna olägenhet för tredje man torde icke innebära något skäl för att ytterligare försämra tredje mans rättsställ-

ning genom att icke erkänna uppkomsten av dylik för användarrätt ens under prioritetstiden, som ju kan börja ett helt år tidigare än den faktiska inlämningsdagen i Sverige.

Beträffande stadgandet i 21 § 2 mom. patentförordningen framhåller handelskammaren, att detta skall tillämpas endast »om synnerliga skäl därtill äro», samt att det fortsatta utnyttjandet är förknippat med en licensavgift till patenthavaren. Kammaren påpekar vidare, att enligt bestämmelsen, som förutsätter domstolsprövning med därav följande tidsutdräkt och ovisshet under förfarandet, utnyttjandet kan begränsas både till tiden och omfattningen. Handelskammaren yttrar härpå följande:

Det torde därför vara uppenbart, att 21 § 2 mom. patentförordningen icke kan undanröja betänkligheterna mot att under prioritetstiden icke längre erkänna uppkomsten av för användarrätt, — — —. För den inhemska industrien skulle säkerligen slopandet av denna för användarrätt under prioritetstiden i många fall komma att medföra betydande olägenheter. Saken torde emellertid ställa sig annorlunda för sådana svenska företag, som ofta söka patent i främmande länder och/eller bedriva tillverkning även vid utländska fabriker.

En byråchef i patent- och registreringsverket var, redan då verket avgav yttrande över den tidigare nämnda schweiziska hänvändelsen, skiljaktig och ansåg sig, med hänsyn till principiella betänkligheter emot att avskära uppkomsten av för användarrätt, ej kunna tillstyrka vårt lands anslutning till Londontexten. Samme byråchef var skiljaktig också då ämbetsverket nu avgivit utlåtande över utredningsmännens promemoria.

I samtliga övriga yttranden har förslaget tillstyrkts eller lämnats utan erinran.

Sveriges industriförbund meddelar följande om synpunkterna i industri-kretsar rörande en lagändring i syfte att hindra uppkomsten av för användarrätt under prioritetstiden:

Vid överläggningar med representanter för olika industribranscher har framkommit, att man på vissa håll ställt sig tveksam inför en lagändring av nyss angiven innebörd. Farhågor ha nämligen uttalats, att om uppkomsten av för användarrätt under prioritetstiden förhindrades, sådana företag, som ha relativt ringa intresse för patentskydd utomlands, kunde bli skyldiga att upphöra med utövning av en uppfinning här i landet utan att erhålla någon tillnärmelsevis motsvarande fördel i utlandet. Gentemot detta har emellertid framhållits, att om Sverige komme att vidbliva sin nuvarande ståndpunkt i fråga om uppkomsten av för användarrätt under prioritetstiden, följden sannolikt skulle bli, att svenska företag i fortsättningen finge riskera en ogynnsammare behandling utomlands i patenträttsligt hänseende än om vårt land anslöte sig till den i flertalet länder redan accepterade ståndpunkten i frågan. Med hänsyn härtill och till de skäl, som i promemorian anförts för ett godtagande av denna ståndpunkt, ha industriens representanter blivit ense om att lämna det nu berörda lagändringsförslaget utan erinran.

Kommerskollegium anför:

Vad särskilt angår frågan om för användarrätten vill kollegium understryka industriförbundets uttalanden härom. Mot bakgrunden av bestäm-

melsen i 21 § 2 mom. patentförordningen — enligt vilken en utövare kan berättigas att mot skäligen licensavgift till patenthavaren fortsätta utnyttjandet — samt det förhållandet att så gott som samtliga industriländer av större betydelse i Västeuropa och Nordamerika redan anslutit sig till Londontexten, anser kollegium att betänkligheterna mot att avskära uppkomsten av för användarrätten under prioritetstiden bör vika.

Handelskammaren i Karlstad framhåller:

Motsvarande förbättring av patentskyddet komma svenskar att erhålla vid sitt patentsökande i utlandet. En svensk patentansökan i utlandet, ingiven med prioritet från en motsvarande svensk ansökan, kommer sålunda att i praktiskt taget alla avseenden ha samma värde, som om den vore ingiven samtidigt med den svenska ansökningen. Den svenska patentsökanden behöver alltså icke såsom tidigare löpa risken, att någon förvärvar för användarrätt under prioritetsåret, utan han kan tryggt använda detta år till att undersöka uppfinningens värde, innan han bestämmer sig för patentering i utlandet. Som det nu är, kan en patentsökande ofta icke våga avslöja sin uppfinning, förrän han sökt patent i ett flertal länder, enär eljest någon påpasslig efterapare skulle kunna skaffa sig för användarrätt och därigenom ej åtkommas av det sedermera åt den rätte uppfinnaren beviljade patentet. Endera får han alltså dröja med att släppa ut sin uppfinning till allmän kännedom eller också måste han på ett tidigt stadium ikläda sig stora kostnader för en omfattande patentering, som sedermera kanske visar sig missriktad med hänsyn till uppfinningens nyhet och exploateringsmöjlighet. För att prioritetsrätten, som är den dominerande bestämmelsen i Paris-konventionen, skall kunna med trygghet utnyttjas, fordras att densamma räknas med företräde framför för användarrätten, och kammaren vill därför för sin del oförbehållsamt tillstyrka att en sådan ordning kommer till stånd.

Svenska uppfinnareföreningen hänvisar till en promemoria av överingenjören E. Englesson, vari framhålles, att en uppfinnare vanligen behöver prioritetstiden dels för att få ett begrepp om patenterbarheten av uppfinningen, dels för att se vad uppfinningen är värd ur kommersiell synpunkt. Englesson berör det fall, att ett svenskt företag släpper ut ett alster på marknaden omedelbart efter det att en svensk patentansökan därå ingivits och i förlitan på att det är möjligt på grund av prioritetsrätten att dröja ett år med ingivandet av patentansökningar i utlandet.

Om nu någon påpasslig utlänning i sitt land snabbt sätter igång en tillverkning av samma alster, erhåller han för användarrätt och kan fortsätta att tillverka detsamma i så stor skala som helst. För erhållande av för användarrätt gäller visserligen, att han måste vara i god tro och skall ha gjort samma uppfinning själv, men att för den svenska patenthavaren bevisa motsatsen torde sällan vara möjligt. Följden blir att det svenska företaget får patent och måste betala årsavgifter för patentets upprätthållande, medan nämnde person fritt kan utöva uppfinningen och även har glädje av det patentskydd, som det svenska företaget betalar för. I sådana länder där antalet tänkbara konkurrenter är endast en eller några få, blir det åt svensken beviljade patentet av ringa värde, om någon av dessa skulle börja en tillverkning och få för användarrätt.

Svenska patentombudsforeningen yttrar:

Den föreslagna ändringen i 25 § patentförordningen innebär ett undanröjande av den för användarrätt under prioritetstiden som internationellt sett allmänt ansetts grunda sig på en föråldrad och numera övergiven ståndpunkt. Den modernare uppfattningen har tagit sig ett kraftigt uttryck i den reviderade art. 4 i Londonkonventionen. I enlighet därmed har ovannämnda för användarrätt avskaffats i de ledande industristaterna. Det har utomlands väckt en mindre smickrande uppmärksamhet, att så ej skett i Sverige. För eningen anser att Sveriges industriella ställning och anseende nödvändiggör en snar lagändring på denna punkt.

De tidigare eventuellt befarade olägenheterna för svensk industri av förevarande reform få numera anses till stor del eliminerade till följd av den år 1944 vidtagna ändringen i 21 § 2 mom. patentförordningen.

Departementschefen.

Yttrandena visar, att den föreslagna lagändringen på ett par håll väckt betänkligheter men att det stora flertalet remissinstanser biträtt densamma. Det är påtagligt, att lagändringen kan komma att vålla olägenhet i vissa fall. Mot detta får man emellertid väga fördelen för patenthavarna att ej behöva räkna med risken att för användarrätt uppkommer under prioritetstiden. I likhet med utredningsmännen och de flesta av dem som yttrat sig över förslaget anser jag fördelarna väga tyngre än olägenheterna. De anförda betänkligheterna synes varken ur praktisk eller principiell synpunkt vara av den art, att de bör hindra vårt land från att ansluta sig till den ordning, som redan gäller i allmänhet utomlands. Såsom från olika håll påpekats, ger också vår patentlagstiftning möjlighet att taga hänsyn till ömmande fall, då det kunde verka oskäligt, om en under prioritetstid igångsatt utövning måste avbrytas.

Mot det nya momentet i 25 § patentförordningen och den därtill hörande övergångsbestämmelsen har jag intet att erinra.

Lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller.

Enligt 14 och 20 §§ mönsterlagen kan, på samma sätt som angivits i fråga om patent, en giltig för användarrätt till mönster uppkomma under prioritetstiden. Den praktiska skillnaden består dock i förhållande till patenträtten, att prioritet endast åtnjutes under sex månader.

Den nya bestämmelsen i Pariskonventionens artikel 4 avd. B, enligt vilken för användarrätt ej skall kunna förvärfvas under prioritetstiden, gäller även på mönsterrättens område.

Utredningsmännen föreslår, att till 20 § mönsterlagen, som innehåller reglerna om prioritet, lägges ett andra stycke av samma innebörd som det tidigare berörda nya momentet i 25 § patentförordningen. Även övergångsstadgandet har utformats i överensstämmelse med det till nyssnämnda lagrum föreslagna.

Mot förslaget har erinran framställts endast av *reservanten inom patent- och registreringsverket*, som anser de av honom anförda synpunkterna på ändringen av 25 § patentförordningen i vissa delar vara tillämpliga även på lagstiftningen om mönster.

Västernorrlands och Jämtlands läns handelskammare hyser icke samma betänkligheter inför den föreslagna ändringen i mönsterlagen som dem kammaren uttalar i samband med det motsvarande förslaget till nytt moment i 25 § patentförordningen. Handelskammaren anser den nu föreslagna bestämmelsen sakna nämnvärd praktisk betydelse.

Departementschefen.

Några olägenheter av det föreslagna nya stycket till 20 § mönsterlagen torde knappast vara att befara. I regel är endast mindre ekonomiska värden förbundna med mönsterregistrering. Det sammanlagda årliga antalet ansökningar om registrering av mönster uppgår vanligen blott till ett par hundra, varav en ringa del härrör från utländska sökande, och bland dessa är det endast ytterst få som gör anspråk på prioritet. Jag är därför beredd att tillstyrka utredningsmännens förslag även i denna del.

Lag angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken.

Bestämmelser om överlåtelse av varumärke finnes i 8 § varumärkeslagen. Enligt dessa får registrerat föreningsmärke (kollektivmärke) alls ej överlätas, medan andra registrerade varumärken endast må överlätas tillsammans med den rörelse, i vilken de begagnas. Av stadgandet anses följa, att ett utländskt företag icke kan överlåta sitt i Sverige registrerade varumärke, när endast dess rörelse här i landet ingår i överlåtelsen.

Den vid Londonkonferensen tillkomna artikel 6 *quater* föreskriver, att om överlåtelse av varumärke enligt ett unionslands lagstiftning för sin giltighet kräver samtidig överlåtelse av det företag eller den handelsrörelse, vartill märket hör, det skall anses tillräckligt, att den del av företaget eller handelsrörelsen, som är belägen i detta land, övergår till förvärvaren. Artikeln anses icke vara tillämplig på kollektivmärken.

För att anpassa den svenska lagen till den nya konventionstexten föreslår utredningsmännen, att i 8 § andra stycket första punkten tillägges orden »inom riket». Bestämmelsen kommer härvid att utsäga, att överlåtelse av varumärke ej är tillåten annorledes än tillsammans med den rörelse inom riket, för vilken det begagnas. Tillämpningen av 8 § varumärkeslagen är ej beroende av särskilt förordnande eller ömsesidighet. Den nya lydelsen kommer därför att gälla i förhållande till alla här registrerade, främmande varumärken. Utredningsmännen anser särskild övergångsbestämmelse vara onödig.

Alla de hörda myndigheterna och organisationerna tillstyrker den föreslagna lagändringen eller lämnar den utan erinran.

Sveriges grossistförbund framhåller, att det inom affärslivet redan nu i icke ringa omfattning förekommer, att varumärken överlåtes utan samband med en överlåtelse av den rörelse, till vilken de är knutna, samt att detta icke befunnits medföra några påtagliga olägenheter.

Enligt *Svenska patentombudsföreningen* bör fullständigt fri överlåtelse av varumärke medgivnas, enär lagbestämmelserna om överlåtelse av märket tillsammans med rörelsen är ineffektiva och lätt kringgås.

I 16 § varumärkeslagen har samlats vissa särskilda bestämmelser om utländska varumärken. Enligt lagrummet gäller bland annat, att då utlänning ansöker om registrering av varumärke, ansökningen skall åtföljas av bevis, att sökanden uppfyllt de villkor, som i den främmande staten fordras för att bereda skydd åt varumärket, s. k. hemlandsbevis, samt att varumärket icke skyddas i vidsträcktare mån eller för längre tid än i hemlandet. Detta innebär, att om registreringen i hemlandet upphör att gälla, den svenska registreringen också förlorar sin giltighet, vilket är av betydelse såväl då talan föres om intrång i märkesrätten som då registreringen skall förnyas. Så skall enligt 9 § ske inom tio år från registreringsdagen samt därefter inom samma tid från dagen för föregående förnyelse. Den sistnämnda bestämmelsen i 16 § medför, att hemlandsbevis måste företes vid intrångstalan och ingivas vid märkets förnyelse.

I artikel 6 av Pariskonventionen infördes vid Londonkonferensen under avd. D en ny bestämmelse, varigenom de utländska varumärkena i viss mån gjordes oberoende av hemlandsregistreringen. Den nya bestämmelsen föreskriver, att då ett varumärke registrerats först i hemlandet och sedan i ett annat unionsland, den senare registreringen skall från dagen för beviljandet anses oberoende av registreringen i hemlandet. Enligt den nya konventionsregeln får hemlandsregistrering visserligen fordras för att registrering i annat unionsland skall komma till stånd, men därefter får skyddet icke göras beroende av hemlandsregistreringen.

För att anpassa svensk lag till den nya texten fordras endast, att bestämmelsen i 16 § 3) varumärkeslagen, som innehåller regeln om utländska varumärkens beroende av hemlandsregistreringen, delvis eftergives, nämligen såtillvida, att inskränkning av skyddsområdet eller rättens fullständiga upphörande i hemlandet icke skall kunna påverka den svenska registreringen. Utredningsmännen föreslår emellertid en i sak något mer vittgående ändring än den som omedelbart påkallas av den reviderade konventionen. Enligt förslaget skall sålunda Konungen, under förutsättning av ömsesidighet, kunna meddela andra bestämmelser i de hänseenden som avses icke blott i mom. 3) utan även i mom. 1), enligt vilket registreringsansökningen skall åtföljas av hemlandsbevis. Utredningsmännen, som eljest begränsat sina förslag till vad de ansett såsom ett minimum för vår anslutning till Londontexterna, har som främsta anledningen härtill angivit, att de velat tillmötesgå ett vid nordiska överläggningar om varumärkeslagstiftningen uttalat önskemål, att de nordiska länderna skulle komma överens om att sinsemellan icke kräva

hemlandsbevis vid varumärkesregistrering. Redan gällande lagar i Danmark och Norge möjliggör denna lättnad, och hemlandsbevis kräves följaktligen icke vid ansökning av danskar i Norge eller av norrmän i Danmark.

I artikel 6 avd. A av konventionen uttalas den s. k. *telle-quelle*-regeln, vilken innebär, att ett i hemlandet vederbörligen registrerat varumärke skall, under vissa förbehåll, kunna registreras och erhålla skydd i samma form (*telle quelle*) i övriga unionsländer, alltså även om det icke överensstämmer med de interna varumärkesbestämmelserna i registreringslandet. Varumärke som kunnat registreras endast med stöd av denna regel benämnes vanligen *telle-quelle*-märke. Utredningsmännen påpekar, att skyldigheten i artikel 6 avd. D att låta registrering fortleva utan beroende av hemlandsskyddet icke föreligger i fråga om *telle-quelle*-märkena. De förutsätter därför, att dessa märkens skyddsomfång och fortbestånd även framdeles beror av hemlandsregistreringen.

Någon övergångsbestämmelse till den föreslagna ändringen i 16 § anser utredningsmännen icke behövlig.

Ändringsförslaget tillstyrkes eller lämnas utan erinran av samtliga remissinstanser.

Svenska patentombudsföreningen ifrågasätter emellertid, om icke ömsesidighetskravet kunde utgå. Härför talar, enligt föreningens mening, dels att kravet på hemlandsbevis torde komma att slopas i allt flera stater, dels att handhavandet av reciprocitetsbestämmelsen medför besvär, som icke uppväges av någon fördel. Föreningen anser sålunda, att kravet på hemlandsbevis bör generellt avskaffas.

Departementschefen.

I fråga om bestämmelserna såväl i 8 § om överlåtelse som i 16 § om hemlandsbevis har från enstaka håll yrkats vidare gående ändringar än de, som föreslås av utredningsmännen.

Det uttalade önskemålet att vid överlåtelse helt frigöra varumärket från den rörelse, vari det användes, synes icke böra behandlas i detta sammanhang. Varumärkets förhållande till rörelsen är en fråga av grundläggande betydelse icke blott för utformningen av överlåtelsereglerna utan även för ställningstagandet till flera andra viktiga spörsmål inom varumärkesrätten. Frågans lösning torde erfordra en mer allsidig undersökning av detta rättsområde än den, som ansetts behövlig vid det nu föreliggande lagstiftningsärendets beredning. Det synes därför riktigt att nu endast taga det steg, som direkt kräves av den nya konventionstexten, och uppskjuta avgörandet av spörsmålet i övrigt i avvaktan på varumärkes- och firmautredningens förslag i ämnet.

Frågan om hemlandsbevis har icke samma principiella betydelse. Utredningsmännen har också ansett sig här kunna föreslå en liberalisering av lagstiftningen som går vidare än vad som omedelbart påkallas av konventionens nya lydelse. I ett yttrande över förslaget framföres emellertid det önske-

målet, att man skall uppgiva kravet på ömsesidighet och sålunda icke fordra hemlandsbevis ens av sökande från stat, vilken kräver sådant bevis av svenska sökande. Så länge emellertid ett tämligen stort antal unionsländer alltjämt fordrar bevis om hemlandsskydd, då företagare från annat land söker registrering, synes det mig lämpligt att vidhålla ömsesidighetskravet i den svenska varumärkeslagen. Att i de särskilda fallen fastställa, huruvida ömsesidighet är för handen, torde ej behöva medföra större besvär eller svårigheter.

Under hänvisning till vad jag nu anfört anser jag mig kunna biträda utredningsmännens förslag till ändringar i varumärkeslagen.

Lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbe-teckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Den svenska lagstiftningen om ingripande emot varor försedda med oriktig ursprungsbe-teckning är fördelad på två författningar, nämligen lagen den 4 juni 1913 om förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbe-teckning samt lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbe-teckning och saluhållande av oriktigt märkta varor. Dessa lagar möjliggör ingripande, den förra redan vid varornas import och den senare vid användning inom landet av oriktiga ursprungsbe-teckningar på varorna. Enligt 1 § andra stycket 1914 års lag kan ingripande ske mot den, som under oriktig ursprungsbe-teckning saluhåller vara, då be-teckningen förekommer på varan eller dess emballage eller på anslag eller skylt, som hör till varan.

Madridöverenskommelsen angående undertryckande av oriktiga ursprungsbe-teckningar tillfördes vid Londonkonferensen en ny artikel 3 bis, enligt vilken de anslutna staterna förbinder sig att förbjuda användande vid försäljning, skyltning eller utbudande av varor av alla be-teckningar, »som har karaktären av ett offentliggörande» och som är ägnade att vilseleda allmänheten angående varornas ursprung, om be-teckningarna förekommer på skyltar, i annonser, räkningar, vinlistor, affärsbrev och andra affärsmeddelanden. Man har härmed velat fastslå, att skyddet skall gälla ej blott, när en oriktig ursprungsbe-teckning förekommer på själva varan eller dess emballage, utan även när den användes i sammanhang med varan på annat sätt, som särskilt kan verka vilseledande. Inskridande behöver endast ske mot be-teckningens användande inom landet, ej redan vid varans införsel.

Av den svenska lagstiftningen på området är det endast 1914 års lag som beröres av den nya konventionsbestämmelsen. Utredningsmännen föreslår, att ett tillägg göres till 1 § andra stycket av denna lag. Enligt tillägget blir användande av oriktig ursprungsbe-teckning straffbart, även då det sker i annons, cirkulär, prospekt, priskurant eller annat för ett större antal personer avsett meddelande. Utredningsmännen föreslår därjämte en viss re-

daktionell jämkning av den tidigare lagtexten. Genom förslaget bringas lagrummet i bättre överensstämmelse med den närliggande bestämmelsen om illojal reklam i 1 § lagen den 29 maj 1931 med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens.

I remissvaren har utredningsmännens förslag genomgående tillstyrkts eller lämnats utan erinran.

Departementschefen.

Jag biträder utredningsmännens förslag till ändring av 1 § i 1914 års lag om oriktiga ursprungs-beteckningar. Genom denna ändring kommer stadgandet att ansluta sig bättre, icke blott till bestämmelsen om illojal reklam, utan även till reglerna om varumärkesintrång i 12 § varumärkeslagen.

Ifrågasatt ändring av lagstiftningen emot illojal konkurrens.

Vid sin genomgång av de nya konventionstexterna finner utredningsmännen dessa icke påfordra andra ändringar i svensk lagstiftning än de, som nu angivits. Därvid stannar utredningsmännen särskilt inför frågan, om artikel 10 *bis* i Pariskonventionen kan anses kräva, att en s. k. generalklausul mot illojal konkurrens införlivas med den svenska rätten. Generalklausulen innebär ett allmänt förbud mot varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed. De bestämmelser i artikel 10 *bis*, som skulle kunna påfordra en generalklausul, återfinnes i artikelns två första stycken. I det första av dessa förklaras, att unionsländerna är pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhör ett unionsland, ett verksamt skydd mot illojal konkurrens. I andra stycket uttalas därpå, att varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens. Dessa stycken är emellertid i sak oförändrade i förhållande till den tidigare konventionstexten, till vilken Sverige 1934 anslöt sig utan att det därvid ansågs nödvändigt att införa en generalklausul i den svenska konkurrenslagstiftningen. Efter en genomgång av vad som förekom i frågan vid vår anslutning till den tidigare texten, uttalar utredningsmännen, att, även om måhända invändningar kan resas mot den då anförda motiveringen, den nya texten icke mera än den tidigare kan nödga till införande av en generalklausul.

I två av yttrandena över utredningsmännens promemoria har denna fråga upptagits till behandling.

Smålands och Blekinge handelskammare anför sålunda:

I detta sammanhang må emellertid framhållas, att Sverige trots anslutning till Haagtexten icke vidtagit sådan ändring av gällande lag, som motsvarar generalklausulen i Art. 10 *bis*. Den motivering, som åberopas till försvar här för, kan icke anses övertygande. Visserligen är frågan om införandet av en generalklausul föremål för bedömning av den år 1949 tillsatta varumärkes- och firmautredningen, men önskvärt vore, om resultatet av utredningen kunde föreligga inom en snar framtid och om utredningen ledde till att lagen bringades i överensstämmelse med den såväl i Haagtexten som Londontexten intagna generalklausulen.

Svenska försäljnings- och reklamförbundet yttrar:

Enligt förbundets mening kan det med fog göras gällande att konventionen, i dess av Sverige antagna lydelse — den s. k. Haagtexten — icke nödvändigtvis kräver att den illojala konkurrensen motverkas med en s. k. generalklausul. Det lär nämligen framgå av vad som förekommit vid de internationella förhandlingarna i ämnet, att den juridisk-tekniska utformningen av skyddet mot icke lojala affärshandlingar och affärsmetoder varit ett spörsmål, som lämnats åt unionsländerna själva att bedöma. Detta är för övrigt ett ganska självklart faktum med hänsyn till de skiljaktigheter, vilka förefinnas mellan olika länders rättssystem.

Det torde även vara riktigt att anse att man med st. 2 i artikel 10 bis blott avsett att ge en närmare bestämning till st. 1 i samma artikel, en definition av »begreppet» illojal konkurrens. Stycke 2 synes i den meningen utgöra en definition, att konventionen icke här (till skillnad från st. 3 i samma artikel) pålägger unionsländerna skyldighet att genom lagstiftning eller i praxis inskrida mot vissa bestämda yttringar av illojalitet i affärlivet.

Därmed är emellertid icke sagt att definitionen skulle sakna reellt innehåll. Enligt förbundets uppfattning måste den rimliga innebörden i konventionen artikel 10 bis st. 1 och 2 (Londontexten är här oförändrad) vara att unionsländerna äro skyldiga att inskrida mot sådana konkurrenshandlingar, som enligt vedertagna affärsprinciper i kommersiellt mer framskridna länder anses förkastliga och även äro otillbörliga enligt härskande uppfattning i det närmast berörda landet. Mer tveksamt är om unionsland är pliktigt inskrida mot affärsmetoder, som accepterats inom unionslandet ehuru de på de flesta andra håll icke godtagas; i detta sammanhang bortses från de speciella bestämmelserna i punkt 3. Att visst unionsland skulle ha skyldighet att inskrida mot handlingar, som icke mer allmänt befunnes olämpliga men väl gjorde det enligt härskande uppfattning inom unionslandet, får antagas vara föga troligt. Om den här angivna tolkningen av art. 10 bis är riktig — varför goda skäl tala enligt förbundets mening — synes det knappast tveksamt att gällande svensk rätt på området icke uppfyller de krav som uppställas i vare sig konventionens Haagtext eller dess Londontext.

Svenska försäljnings- och reklamförbundet har med det nu sagda blott velat understryka denna sin uppfattning och betona vikten av att den bristande överensstämmelsen mellan konventionens innehåll och den svenska rättens regler på området snarast överbryggas. Med hänsyn till att såsom de sakkunniga själva betonat frågan om effektivisering av skyddet mot illojala affärshandlingar är föremål för utredning, har emellertid förbundet icke velat insistera på att en komplettering av den svenska lagstiftningen rörande illojal konkurrens kommer till stånd innan Sverige ratificerar den vid konferensen i London år 1934 antagna konventionstexten.

Departementschefen.

Genom Sveriges anslutning till Pariskonventionens Haagtext har vårt land förbundit sig att tillförsäkra dem, som tillhör annat unionsland, ett verksamt skydd mot illojal konkurrens. Denna förpliktelse uppfylles främst genom 1931 års lag med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens. Nämda lag riktar sig emot särskilda utslag av illojal konkurrens, nämligen illojal reklam, obehörigt lämnande eller erbjudande av gåva (det s. k. presentsystemet), obehörigt användande eller yppande av yrkeshemligheter och bestickning samt, efter lagändring 1942, illojal användning av kännetecken.

Dessa har ansetts vara de viktigaste former, i vilka den illojala konkurrensen tar sig uttryck. Andra former kan emellertid också tänkas, och mot dem är i viss utsträckning ingripande möjligt, exempelvis enligt tryckfrihetsförordningen eller strafflagens bestämmelser om ärekränkning samt enligt lagarna om oriktiga ursprungsbeteckningar. Även varumärkeslagen kan sägas rikta sig mot illojal konkurrens, i den mån denna består i obehörigt utnyttjande av annans registrerade varumärke. Det är dock obestridligt, att illojalitet i konkurrensförhållanden kan uppträda på ett sätt, som den nuvarande lagstiftningen ej har förutsett och därför icke ger möjlighet att förhindra. Det är för dylika fall som en generalklausul skulle suppleras de olika särreglerna. Såsom framhållits, är frågan om införande i den svenska konkurrenslagstiftningen av en generalklausul föremål för utredning.

Då artikel 10 *bis* i den nya konventionstexten på denna punkt icke ställer större krav på vår lagstiftning än den tidigare texten, till vilken vårt land varit anslutet sedan 1934, anser jag det nu icke väcka större betänklighet att biträda Londontexten utan att införa nya bestämmelser i lagen mot illojal konkurrens. Med hänsyn till den pågående utredningen i ämnet bör den nu förordade lösningen dock endast betraktas som provisorisk.

I remissvaren har icke ifrågasatts, att ytterligare lagändringar skulle vara erforderliga för Sveriges anslutning till de nya konventionstexterna. För egen del finner jag ej heller anledning att föreslå sådana.

I enlighet med det anförda har förslag utarbetats till

- 1) lag om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;
- 2) lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;
- 3) lag angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt
- 4) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslagen, vilka jämte Londontexterna av Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen samt översättning därav ävensom av dessa konventioners tidigare gällande lydelse äro fogade som bilaga¹ till detta protokoll, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Sven Fischier.

¹ Bilagan har här uteslutits utom såvitt avser förslaget till lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1889 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller. I uteslutna delar är bilagan likalydande med de vid propositionen fogade konventionerna och lagförslagen.

F ö r s l a g

till

L a g

angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1)
om skydd för vissa mönster och modeller.

Härigenom förordnas, att 20 § lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

20 §.

Med avseende — — — förordnandet bestämmes.

Konungen äger ock förordna, att om mönster här i riket registrerats för sökande med sådan företrädesrätt, som sägs i första stycket, vid tillämpning av 14 § skall så anses, som vore registreringsansökningen gjord samtidigt med att skydd söktes i den främmande staten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953; dock att skydds rätt ej må med stöd av 20 § andra stycket göras gällande mot någon, som vid lagens ikraftträdande inom riket begagnade det registrerade mönstret eller för dess begagnande där vidtagit väsentliga åtgärder.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1934: 61.

P. M.

med förslag till lagstiftning för möjliggörande av Sveriges anslutning till vissa internationella konventioner på det industriella rättsskyddets område.

Under de senaste åren har vid flera tillfällen uttalats önskemål, att Sverige såsom medlem av den s. k. Parisunionen för skydd av den industriella äganderätten skulle biträda de i London 1934 antagna texterna av vissa mellan unionsländerna gällande internationella överenskommelser.

De internationella överenskommelser, varom nu är fråga, äro Pariskonventionen av 1883 för skydd av den industriella äganderätten, Madridöverenskommelsen av 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbe-teckningar å handelsvaror, Madridöverenskommelsen av 1891 rörande internationell registrering av fabriks- och handelsmärken samt Haagöverenskommelsen av 1925 angående internationell registrering av mönster och modeller. Pariskonventionen är den mer generella överenskommelsen, och de länder som anslutit sig till denna bilda Parisunionen. De övriga tre överenskommelserna avse speciella frågor och gälla blott mellan vissa av de till Parisunionen hörande staterna.

Sverige har varit anslutet till Pariskonventionen sedan den 1 juli 1885 och till Madridöverenskommelsen om oriktiga ursprungsbe-teckningar sedan den 1 januari 1934. Däremot har vårt land icke biträtt Madridöverenskommelsen om internationell varumärkesregistrering och ej heller Haagöverenskommelsen om internationell mönsterregistrering. När i Sverige tidigare övervägts anslutning till sistnämnda båda överenskommelser, ha starka skäl befunnits tala mot en sådan. Beträffande överenskommelsen om internationell varumärkesregistrering må nämnas, att Parisunionens internationella byrå i Bern nyligen framlagt förslag om vittgående ändringar i överenskommelsen, och avsikten lär vara att frågan om en genomgripande revision av densamma skall dryftas vid en särskild internationell konferens inom den närmaste framtiden. Vad gäller överenskommelsen om internationell mönsterregistrering, ha hittills endast förhållandevis få länder biträtt denna och även för dem har den visat sig få blott begränsad betydelse i praktiken. Under dessa förhållanden lär det icke finnas anledning att i nuvarande sammanhang överväga en anslutning till överenskommelserna om internationell registrering av varumärken och mönster.

I fortsättningen upptages därför endast frågan om vidtagande av sådana åtgärder, som möjliggöra anslutning till de senaste texterna av de överenskommelser, till vilka vårt land redan anslutit sig, nämligen Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen om oriktiga ursprungsbeteckningar (i det följande benämnd endast Madridöverenskommelsen).

Både Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen ha flera gånger ändrats. Vid envar av de senaste revisionskonferenserna, i Washington 1911, i Haag 1925 och i London 1934, har man förfarit så, att ändringar och tillägg införts i den äldre texten, vilken sålunda reviderad antagits som en ny text. Det är endast de vid nyssnämnda tre revisionskonferenser antagna texterna som numera ha praktisk betydelse.

Sammanlagt tillhöra för närvarande 43 länder Parisunionen. Av dessa ha 25 anslutit sig till Londontexten. För de övriga gäller alltjämt någon av de äldre konventionstexterna, nämligen Haagtexten för 12 länder, bland dem Sverige,¹ och Washingtonstexten för 6 länder, däribland Finland. Av stater som anslutit sig till Londontexten må nämnas Amerikas förenta stater, Belgien, Canada, Danmark, Frankrike, Japan, Nederländerna, Norge, Portugal, Schweiz, Storbritannien, Sydafrikanska unionen, Tyskland och Österrike.

Till Madridöverenskommelsen äro 25 länder anslutna. Av dessa ha 15 biträtt Londontexten, medan återstoden kvarstår på Haagtexten, däribland Sverige,² eller — i ett par fall — Washingtonstexten. Danmark, Finland och Norge äro icke anslutna till Madridöverenskommelsen.

För Sverige är läget det, att Haagtexten äger tillämpning gentemot de länder, som biträtt denna text, även om de anslutit sig jämväl till Londontexten.³ Pariskonventionens Washingtonstext äger dock alltjämt tillämpning gentemot de länder, som kvarstå på denna text.⁴ Däremot äger Madridöverenskommelsen ej tillämpning mellan Sverige och de länder, som kvarstå på Washingtonstexten av denna överenskommelse. Sverige tillhörde nämligen före 1934 ej Madridöverenskommelsen utan anslöt sig direkt till Haagtexten av densamma.

I ett år 1932 avgivet betänkande med förslag till lag om vissa ändringar i förordningen angående patent m. m. (SOU 1932: 32) lämnas en redogörelse för de krav på svensk lagstiftning, som Pariskonventionens Haagtext kunde anses ställa. Sedan svensk rätt anpassats till vad som sålunda erfordrades (se proposition 1934: 4), skedde Sveriges anslutning till Haagtexten med verkan från den 1 juli 1934. Jämväl vår anslutning till Madridöverenskommelsen påkallade visst lagstiftningsarbete, varom må hänvisas till proposition 1930: 256. Sveriges biträdande av sistnämnda överenskommelse skedde sedan med verkan från den 1 januari 1934.

Sverige var företrätt vid revisionskonferensen i London, som ägde rum

¹ Se Sveriges överenskommelser med främmande makter 1934: 9.

² Se Sveriges överenskommelser med främmande makter 1933: 25.

³ Se beträffande Pariskonventionen kungörelsen 1934: 249 och senare kungörelser, som ansluta sig till denna, och i fråga om Madridöverenskommelsen kungörelsen 1933: 561 jämte senare kungörelser, som ansluta sig till denna.

⁴ Se kungörelsen 1916: 441 och senare kungörelser som ansluta sig till denna.

1 maj—2 juni 1934. De svenska ombuden (dåvarande byråchefen i patent- och registreringsverket C. B. Lindgren samt numera byråchefen i samma ämbetsverk Å. C. v. Zweigbergk) undertecknade, enligt erhållet bemyndigande, de vid konferensen antagna nya texterna av Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen. I en 1934 avgiven rapport rörande konferensen uttalade ombuden även den uppfattningen, att en anslutning till de nya texterna skulle vara till gagn ur svensk synpunkt. Ett av ombuden (v. Zweigbergk) avlämnade 1935 en underhandspromemoria rörande de i de nya konventionstexterna ingående ändringarna och tilläggen samt beträffande de lagändringar, som syntes vara erforderliga för att vårt land skulle kunna biträda de nya texterna.

Sedan frågan om en anslutning till Londontexterna aktualiserats, ha undertecknade erhållit i uppdrag att överväga därmed sammanhängande spörsmål och att utarbeta förslag till därvid påkallade lagändringar. Det har ansetts, att nyssnämnda promemoria i tillämpliga delar borde läggas till grund för arbetet.

Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten.

Enligt artikel 1 av Pariskonventionen har skyddet av den industriella äganderätten till föremål patent, nyttighetsmodeller, industriella mönster och modeller (mönster), fabriks- eller handelsmärken (varumärken), firma samt ursprungsbeteckningar ävensom undertryckande av illojal konkurrens. Artiklarna 2 och 3 uttala konventionens bärande princip, nämligen att de, som äro medborgare eller bosatta eller driva näring i något unionsland, i övriga unionsländer skola vara likställda med inlänningar beträffande det industriella rättsskyddet. De följande artiklarna, 4—11, innehålla materiella regler, enligt vilka ett visst minimum av industriellt rättsskydd alltid skall tillkomma de nyssnämnda enligt konventionen berättigade rättssubjekten, även om de egna medborgarna icke åtnjuta motsvarande rättigheter. Artikel 12 behandlar unionsländernas förvaltningsorgan för ärenden rörande det industriella rättsskyddet, i artikel 13 behandlas unionens internationella byrå i Bern, medan de återstående artiklarna, 14—19, giva mer allmänna bestämmelser om revisionskonferenser m. m.

Nedan beröras endast de artiklar, som reviderats vid Londonkonferensen 1934, varvid hänsyn icke togs till ändringar av rent redaktionell art.

Konventionens rättsområde.

I *artikel 1*. st. 3 uttalas redan i 1925 års text, att industriell äganderätt är att fatta i vidsträcktaste bemärkelse och avser icke blott industri och handel i egentlig mening utan även lantbruks- och »extraktiv» industri. I den senare texten har tillagts, att uttrycket över huvud taget avser alla tillverkade alster eller naturprodukter, varjämte den exemplifierande upprä-

ningen av dylika produkter kompletterats. Stycket är blott att fatta som en allmän definition utan direkt förpliktande karaktär.

Den nya lydelsen påkallar icke någon svensk lagstiftning.

Prioritetsrätt.

I *artikel 4* meddelas bestämmelser om den måhända viktigaste av de särskilda förmåner som tillkomma de enligt konventionen berättigade, nämligen prioritetsrätten. Härmed förstås rätt för den, som i unionsland i behörig ordning gjort ansökan om patent, nyttighetsmodell-, mönster- eller varumärkesskydd, att vid senare ansökan i övriga unionsländer under viss tid äga att gentemot vissa där under mellantiden inträffade omständigheter åberopa företräde från ansökningsdagen i det första landet. Inom patent- och mönsterrätten har prioriteten praktisk betydelse huvudsakligen i tre fall, nämligen med hänsyn till nyhetshinder, tidigare ingivna ansökningar och för användarrätt, d. v. s. befogenheten att trots meddelad skydds rätt fortsätta en påbörjad eller förberedd utövning.

Den allmänna regeln om prioritetsrätt i avd. A st. 1 är enligt 1925 års text endast given »under förbehåll av tredje mans rätt». Samtidigt uttalades i avd. B, att mellankommande åtgärder, t. ex. annans ansökning, offentliggörande eller utövande, icke finge medföra den prioritetsberättigade ansökningens ogiltighet. Många unionsländer ha därför ansett sig befogade att låta åtgärder under prioritetstiden i andra avseenden verka rättsgrundande i förhållande till den prioritetsberättigade ansökningen, ehuru det blivit utrett, att man med förbehållet för tredje mans rätt ursprungligen blott velat klargöra, att rätt, som vunnits före den första, prioritetsgrundande ansökningen, skulle vara oberörd. Speciellt har man flerstädes låtit utövning under prioritetstiden under samma betingelser som om utövningen skett dessförinnan grundlägga för användarrätt.

I Londontexten har emellertid förbehållet för tredje mans rätt i avd. A strukits. Vidare har i avd. B utsagts, att åtgärder under prioritetstiden före den senare ansökningen icke skola kunna giva upphov till någon rätt för tredje man eller någon för användarrätt, varjämte ett tillägg skett om förbehåll för rättigheter, uppkomna före den prioritetsgrundande ansökningen.

Svensk patent- och mönsterlagstiftning står icke i överensstämmelse med konventionens nya lydelse på denna punkt. Förordningen den 16 maj 1884 angående patent innehåller stadgande om för användarrätten i 16 § första stycket, där det heter, att patent ej är gällande mot någon, som vid den tid, då ansökningen därom inkom, inom riket var i utövning av den patenterade uppfinningen eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder. I 25 § 1) angives sedan verkan av prioritetsrätten endast vara, att den prioritetsberättigade ansökningen i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till nyhetshinder enligt 3 § skall betraktas så, som om den vore gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten. En jämförelse mellan dessa lagrum visar, att man vid bedömande av förän-

vändarrätt har att taga hänsyn till dagen för den faktiska ansökningen i Sverige, även om det gäller en prioritetsberättigad ansökning. Åtgärder i god tro under prioritetstiden kunna alltså enligt nu gällande rätt grundlägga en giltig för användarrätt. — Enligt 14 och 20 §§ lagen den 10 juli 1899 om skydd för vissa mönster och modeller kan på samma sätt som nu angivits i fråga om patent en giltig för användarrätt till mönster uppkomma under prioritetstiden.

För anslutning till Pariskonventionens Londontext fordras sålunda viss ändring av patentförordningen och mönsterlagen.

Däremot påkallar den nya konventionstexten icke någon ändring i lagen den 5 juli 1884 om skydd för varumärken, emedan för användarrätt ej förekommer enligt denna lag.

I avd. A av samma artikel 4 har tillkommit ett nytt andra stycke, enligt vilket varje ansökan, som enligt ett unionslands inhemska lagstiftning eller internationella avtal mellan flera unionsländer är likställd med en behörig nationell ansökning, skall kunna giva upphov till prioritetsrätt. Den nya bestämmelsen hade vid sin tillkomst praktisk betydelse endast på mönsterrettens område. Enligt Haagöverenskommelsen om internationell mönsterregistrering skall nämligen ansökan om sådan registrering ingivas direkt till Bernbyrån, som sedan ombesörjer offentliggörande och vidarebefordran till de länder, som biträtt överenskommelsen. Den nya bestämmelsen klargör, att sådan ansökan i prioritetshänseende är att jämställa med ansökan, som ingivits till den nationella myndigheten. Inom mönsterrätten har bestämmelsen emellertid ingen större praktisk betydelse, då det såvitt känt aldrig här i landet förekommit, att i mönsteransökan gjorts anspråk på prioritet från internationell registreringsansökan. För patent- och varumärkesrätten kan bestämmelsen i en framtid tänkas få betydelse, t. ex. därest för flera länder gemensamma patentverk upprättas.

Den nu behandlade konventionsbestämmelsen synes icke oundgängligen kräva ändring av svensk lagstiftning. Berörda prioritetsanspråk torde sålunda utan större tånjning av ordalagen kunna inrymmas i gällande lydelse av hithörande lagrum — 25 § 1) patentförordningen, 20 § mönsterlagen och 16 § 5) varumärkeslagen.

I artikel 4 avd. C st. 3 rörande sättet för beräkning av prioritetsfristens sista dag har skett en mindre ändring. Vad här numera stadgas överensstämmer emellertid med vad som gäller i Sverige enligt lagen den 30 maj 1930 om beräkning av lagstadgad tid.

I avd. D st. 3 har tillfogats, att särskild avgift ej får utkrävas, när den i detta stycke medgivna respittiden för ingivande av kopia av den prioritetsgrundande ansökningen utnyttjas. Sådan avgift förekommer ej i Sverige.

Avd. F avser det fallet, att i en patentansökning prioritet begäres från flera tidigare ansökningar. Svensk praxis står redan i överensstämmelse med den nya regeln i denna avdelning.

Avd. G innehåller icke någon saklig ändring i förhållande till vad som gäller enligt Haagtexten.

Enligt den helt nya avd. H i artikeln skall prioritet kunna erhållas i fråga om allt uppfinningsinnehåll, som kommit till synes i den prioritetsgrundande ansökningen med därtill hörande handlingar. Svensk praxis står redan i överensstämmelse med den nya konventionsbestämmelsen.

Patents oberoende av patent på samma uppfinning i andra länder.

Det nya femte stycket i *artikel 4 bis* föreskriver, att prioritetspatent skall åtnjuta samma giltighetstid som om det sökts eller beviljats utan prioritet. Den ordningen, att dylika patents giltighetstid räknas från dagen för den prioritetsgrundande ansökningens ingivande, får således icke anses tillåten enligt Londontexten. Svensk praxis står helt i överensstämmelse med denna. Vid förlängd prioritetstid, som under krigs- och efterkrigstiden medgivits i anslutning till olika överenskommelser med främmande makter, har visserligen i Sverige patenttiden räknats från utgången av den ordinära prioritetstiden, men detta kan icke anses strida mot Londontexten.

Uppfinnarens namn.

I den helt nya *artikel 4 ter* förklaras, att uppfinnaren har rätt att bli nämnd i denna sin egenskap i patentet. I Sverige följer redan av 4 § patentförordningen och 2 § 3) kungörelsen den 31 december 1895 om beskaffenheten av de handlingar, som i patentärenden inlämnas, att uppfinnarens namn skall angivas i patentansökning. Sedan gammalt har patentmyndigheten också på patentbrev och i de tryckta patentbeskrivningarna utsatt uppfinnarens namn, om denne ej är identisk med patenthavaren. Vad sålunda redan tillämpas torde innebära ett längre gående skydd för uppfinnaräran än konventionsbestämmelsen avser att föreskriva; någon lagändring är därför icke påkallad.

Utövningstvång m. m.

Vid Londonkonferensen företogs dels en omredigering och dels vissa sakliga ändringar av *artikel 5*, vilken föreskriver inskränkningar i rätten att stadga skyddsrättis förverkande eller annan menlig påföljd vid import, bristande utövning eller underlåtenhet att meddela uppgift om skydds rätt. Enligt svensk rätt förekommer dylik påföljd endast vid bristande utövning och här blott inom patenträtten. Vad artikeln innehåller rörande nyttighetsmodeller — beträffande vilka svensk lagstiftning ju helt saknas — samt mönster och varumärken saknar därför aktualitet i nuvarande sammanhang.

Vad gäller patent, har i st. 3 oförändrat upptagits det tidigare gällande stadgandet, att skydds rättis förverkande endast får ske, om meddelande av tvångslicens icke är tillräckligt för att hindra missbruk av patenträtten. Enligt st. 4 i 1925 års text fick talan om förverkande och andra påföljder icke väckas förrän tre år efter patentets beviljande. Enligt Londontexten

tillåtes vid treårsperiodens utgång icke annan åtgärd än väckande av talan om tvångslicens, medan förverkande förutsätter ny talan, vilken icke får anhängiggöras förrän två år gått från meddelandet av den första tvångslicensen. Liksom tidigare får tvångslicens icke meddelas annat än om patenthavaren ej förmår visa giltiga skäl för sin underlåtenhet att utöva patentet.

Enligt patentförordningen är tvångslicens den enda påföljden av underlåten utövning, och av 15 § framgår att talan härom icke får föras förrän tre år förflutit från patentbeviljandet samt att sådan talan ej bifalles, om giltig anledning till underlåtenheten visas.

Av det anförda framgår, att svensk lagstiftning icke innehåller något som strider mot artikel 5 i konventionen.

Särskilda bestämmelser om utländska varumärken.

I artikel 6 äro samlade bestämmelserna om s. k. *telle-quelle*-märken och de utländska varumärkenas beroende av det skydd de åtnjuta i hemlandet.

Telle-quelle-regeln uttalas i avd. A och innebär, att ett i hemlandet vederbörligen registrerat varumärke skall kunna registreras och erhålla skydd i samma form (*telle quelle*) i övriga unionsländer, alltså även om det icke överensstämmer med de interna varumärkesbestämmelserna i registreringslandet. I vissa fall, som angivas i avd. B, kan dock registrering vägras eller förklaras ogiltig. I avd. A har i Londontexten infogats en hänvisning till de sålunda gällande förbehållen. Någon ändring i sak innebär detta ej. Bland de i avd. B gjorda förbehållen mot *telle-quelle*-regelns tillämpning nämnes i st. 3 det fall, att märket är stridande mot god sed eller allmän ordning. I Londontexten har tillagts, att detta förbehåll särskilt skall gälla sådana märken, som äro ägnade att vilseleda allmänheten.

Den ändring, som sålunda tillkom i *telle-quelle*-regeln vid Londonkonferensen, får närmast betraktas såsom en tolkningsregel, varigenom unionsländernas rätt att vägra registrering av *telle-quelle*-märken i viss mån vidgats. Ändringen kan därför icke kräva någon jämkning av gällande svensk lag. — Det bör emellertid här anmärkas, att *telle-quelle*-regeln endast kommit till jämförelsevis ofullständigt uttryck i vår lagstiftning och att den formella överensstämmelsen mellan de enligt konventionen medgivna registreringshindren och ogiltighetsgrunderna och de motsvarande bestämmelserna i 4 § varumärkeslagen är mindre god. Å andra sidan må framhållas, att svensk praxis icke kan sägas strida mot *telle-quelle*-bestämmelserna. Då man vidare icke ansett den något bristfälliga formella överensstämmelsen mellan konventionen och den svenska lagen vara till hindern för vår anslutning till 1911 års Washingtonstext, i vilken de väsentliga av de alltjämt gällande bestämmelserna intogos, och ej heller till 1925 års text, synes det icke kunna väcka några betänkligheter att nu utan lagändring biträda Londontexten, vilken, som visats, icke på denna punkt uppställer nya krav på unionsländernas interna lagar.

Till avd. A av artikel 6 har överflyttats bestämmelsen i sista st. i samma artikel av Haagtexten därom att unionsländerna kunna fordra behörigt *bevis om registrering i hemlandet*. I Londontexten har bestämmelsen erhållit en ny utformning, enligt vilken hemlandsbevis kan fordras, »innan den definitiva registreringen företages». Med den nya formuleringen torde ha åsyftats, att dröjsmål med hemlandsregistreringens beviljande icke skulle leda till rättsförlust i andra länder och att unionsländerna således icke äro berättigade att kräva hemlandsbevis tidigare än då själva registreringen äger rum.

Enligt 16 § 1) varumärkeslagen skall ansökan om registrering av utländskt varumärke åtföljas av bevis, att sökanden uppfyllt de villkor, som i den främmande staten fordras för att bereda skydd åt varumärket. I kungörelsen 1934: 249, som utfärdades i anledning av Sveriges biträdande av Haagtexten, stadgas i 3 § andra stycket, att ansökan skall åtföljas av bevis att märket är vederbörligen registrerat i hemlandet. Och motsvarande gäller enligt kungörelsen 1916: 441 i förhållande till länder, som alltjämt stå kvar på Washingtonstexten. I praxis ha emellertid nu angivna lagrum — i enlighet med vad som eljest i administrativt förfarande torde vara gängse i fråga om rätten att under ett ärendes behandling komplettera handlingarna — tolkats i full överensstämmelse med den ändrade konventionsbestämmelsens innebörd. Någon ändring av varumärkeslagen torde sålunda icke vara nödvändig för vårt biträdande av den nya konventionstexten. Däremot kan det måhända vara skäl att i tillämpningskungörelsen finna en formulering som även formellt överensstämmer med konventionsbestämmelsen.

I Londontexten har tillkommit ett nytt st. 2 i avd. B, enligt vilket unionsländerna icke få vägra registrering av ett märke endast därför att det avviker från det i hemlandet skyddade i fråga om beståndsdelar, som ej ändra den egenartade karaktären av eller beröra identiteten med hemlandsmärket. Ändringar i underordnade detaljer skola alltså vara tillåtna, t. ex. översättning av mindre framträdande text i figurmärke. Det måste emellertid fasthållas, att avvikelserna endast få gälla beståndsdelar av mindre betydelse, icke det bärande och karakteristiska i märket.

Enligt rådande svensk praxis fordras i stort sett full överensstämmelse mellan det i hemlandet registrerade märket och föremålet för den svenska registreringsansöknings. Ordalagen i 16 § varumärkeslagen tala väl också närmast i denna riktning, men de synas ej vara oförenliga med den nya konventionsregeln. Icke heller på denna punkt torde därför den nya konventionstexten kräva någon ändring av varumärkeslagen. Den erforderliga mindre uppmjukningen av hittillsvarande praxis torde registreringsmyndigheten vara befogad att företaga utan särskild författningsföreskrift.

Den viktigaste ändringen i artikel 6 innehålles i den nya avd. D, varigenom ett visst oberoende av hemlandsregistreringen genomförts. Det föreskrives här, att då ett varumärke registrerats först i hemlandet och sedan i annat unionsland, skall den senare registreringen från dagen för beviljandet anses oberoende av registreringen i hemlandet. Stadgandet gör en inskränkning i

unionsländernas befogenhet att ställa skyddet för främmande märken i beroende av hemlandsregistreringen. Sådan registrering får visserligen fordras för att registreringen i den främmande staten skall komma till stånd, men härefter få förhållanden som inträffat i hemlandet icke längre påverka den senare registreringen. Om hemlandsregistreringen bortfaller eller inskränkes, får detta alltså icke längre medföra motsvarande verkan för registreringen i annat unionsland. I praktiken betyder detta, att hemlandsbevis ej längre behöver företes vid förnyelse eller vid intrångstalan. Det här stadgade s. k. relativa oberoendet föreskrives emellertid ej för telle-*quelle*-märkena utan endast för märken, som stå i överensstämmelse med den inhemska lagstiftningen i registreringslandet.

Den svenska rätten bygger, såsom redan nämnts, på principen om beroende av hemlandsregistrering. Detta uttalas redan i 16 § 1) varumärkeslagen och fullföljes i mom. 3), där det säges, att varumärke icke skyddas i vidsträcktare mån eller för längre tid än i hemlandet. Fullständigt beroende är därmed konstituerat jämväl för skyddets upprätthållande. För biträdande av Londontexten kräves alltså ändring av varumärkeslagen och införande av det relativa oberoendet.

Skydd för inarbetade märken.

Vid Haagkonferensen 1925 tillkom *artikel 6 bis*, vilken giver skydd mot registrering av varumärke, som redan är i registreringslandet inarbetat för annan. Enligt Haagtexten skall skyddet gälla, även när det är fråga om en förväxlingsbar kopia eller efterbildning av det inarbetade märket. I Londontexten har till kopia och efterbildning lagts ordet översättning, varjämte tillfogats, att skyddet skall gälla även när blott en del av märket är förväxlingsbar med det inarbetade, nämligen om denna del är det väsentliga i märket.

Enligt 4 § 6) varumärkeslagen, vilket författningsrum tillkom för att möjliggöra Sveriges anslutning till Haagtexten, råder förbud mot registrering av varumärke, om det är helt och hållet likt eller lätt kan förväxlas med märke, som redan är här i riket för annan inarbetat såsom i handeln gällande varukännetecken. Då registreringsförbudet gäller, så snart märkena äro förväxlingsbara, vilket ju kan vara fallet när det ena är en översättning av det andra eller likheten blott avser viss väsentlig del, synes stadgandet i 4 § 6) fylla även de krav, som kunna ställas enligt den nya akten.

Överlåtelse av varumärke.

Artikel 6 quater är helt nytillkommen och stadgar, att om överlåtelse av varumärke enligt ett unionslands lagstiftning för sin giltighet kräver samtidig överlåtelse av det företag eller den handelsrörelse, vartill märket hör, det skall anses tillräckligt, att den del av företaget eller handelsrörelsen, som är belägen i detta land, övergår till förvärvaren. Härifrån stadgas det undan-

taget, att överlåtelsen dock icke behöver anses giltig, om förvärvarens användande av märket skulle vara ägnat att vilseleda allmänheten. Artikeln kan icke anses vara tillämplig på kollektivmärken.

I svensk rätt regleras varumärkesöverlåtelse av 8 § varumärkeslagen, enligt vilken rätt till registrerat föreningsmärke (kollektivmärke) ej alls må överlåtas och rätten till annat registrerat varumärke ej annorledes än tillsammans med den rörelse, för vilken det begagnas. Av stadgandet torde få anses följa, att ett utländskt företag icke kan överlåta sitt svenska varumärke, när endast dess rörelse i Sverige är föremål för överlåtelsen. För anpassning till den nya konventionsbestämmelsen torde därför erfordras viss ändring av den svenska varumärkeslagen.

Kollektivmärken.

I *artikel 7 bis* givas bestämmelser om kollektivmärken, d. v. s. sådana som tillhöra sammanslutningar, vilka ej själva driva rörelse (enligt den svenska varumärkeslagens terminologi »föreningsmärken»). St. 1 i artikeln är i sak oförändrat. I st. 2 stadgas — liksom i Haagtexten — att varje land äger bestämma de villkor, under vilka kollektivmärke skall skyddas, och i London-texten har tillagts, att skydd må vägras, om märket strider mot allmänintresset. Detta tillägg innebär närmast en utvidgning av unionsländernas frihet. I ett nytt st. 3 föreskrives, att kollektivmärkeskydd ej får vägras sammanslutning, vars bestånd ej strider mot hemlandets lagstiftning, därför att den ej har säte i det land, där skydd sökes, eller ej bildats i överensstämmelse med där gällande lagstiftning.

Varumärkeslagen innehåller huvudbestämmelsen om föreningsmärken i 1 §. Härjämte återfinnas särbestämmelser i 3, 6, 8, 10, 12 och 16 §§. Intet häri står i strid med de vid Londonkonferensen tillkomna ändringarna i ifrågavarande artikel.

Oriktiga ursprungsbeteckningar.

Bestämmelserna om oriktiga ursprungsbeteckningar i *artikel 10* äro liksom förut utan praktisk betydelse. Sådan har alltjämt endast den särskilda Madridöverenskommelsen, vilken behandlas nedan. Artikel 10 har ej tidigare föranlett svensk lagstiftning, och den vid Londonkonferensen tillkomna ändringen, enligt vilken kretsen av målsägande i st. 2 något vidgats, synes ej innebära anledning att nu förorda särskild lagstiftning.

Illojal konkurrens.

Artikel 10 bis innehåller bestämmelser mot illojal konkurrens. De båda första styckena äro i sak oförändrade från 1925 års text. Där förklaras först, att unionsländerna äro pliktiga att tillförsäkra dem, som tillhöra ett unionsland, ett verksamt skydd mot illojal konkurrens. I st. 2 uttalas, att varje kon-

kurrenshandling, som strider mot god affärssed, utgör en handling av illojal konkurrens. I det lagstiftningsarbete, som föregick Sveriges anslutning till Haagtexten, undersöktes huruvida den sistnämnda konventionsbestämmelsen med nödvändighet fordrade, att med den svenska rätten införlivades en s. k. generalklausul, d. v. s. ett allmänt förbud mot varje konkurrenshandling, som strider mot god affärssed. I det tidigare nämnda betänkanudet av år 1932 ville man icke ifrågasätta att införa en generalklausul särskilt med hänsyn därtill, att denna fråga senast varit föremål för överbägende under förarbetena till 1931 års lag med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens och man då ansett det bäst att åtminstone till en början lagstifta blott mot vissa närmare angivna slag av illojal konkurrens. Till spörsmålet om konventionstexten kunde anses påfordra en generalklausul yttrades i betänkanudet (s. 55 f.).

Måhända skulle det kunna invändas, att konventionen enligt det nya andra stycket i artikel 10 bis kräver en sådan. Detta stadgande är emellertid, enligt vad förhandlingarna å Haagkonferensen giva vid handen, att fatta endast såsom en definition av begreppet illojal konkurrens; det förbinder icke unionsländerna till några vissa åtgärder. Det var endast med hänsyn härtill, som man vid Haagkonferensen från svensk sida ansåg sig kunna gå med på den nya bestämmelsen. Visserligen måste artikeln båda första stycken i förening anses innebära en principiell skyldighet för unionsländerna att på lämpligt sätt giva skydd mot konkurrenshandlingar, som strida mot god affärssed. Men i allmänhet har varje land att självt avgöra, vilka handlingar som skola anses höra till denna kategori, och hur skyddet bör ordnas.

Även om måhända invändningar kunna resas mot nu anförda motivering, ansågs densamma vid 1934 års anslutning till Haagtexten befria oss från skyldighet att införa en generalklausul mot illojal konkurrens. Som någon ändring i styckena 1 och 2 av artikeln icke tillkom vid Londonkonferensen, kan den härvid antagna texten icke mera än den tidigare nödgä till införande av en generalklausul. Som särskilt skäl att i detta sammanhang icke upptaga denna fråga må framhållas, att det i och för sig svårbedömbara och vittgående problemet om införande av en generalklausul är föremål för överbägende av den 1949 tillsatta varumärkes- och firmautredningen.

I artikeln st. 3 upptagas två fall där skydd under alla förhållanden skall beredas. Till en början skola sålunda förbjudas alla handlingar, som framkalla förväxling med en konkurrents rörelse, varor eller verksamhet. Enligt Haagtexten gäller skyddet blott vid förväxling med annans varor. Vid Sveriges biträdande av sistnämnda text ansågs gällande bestämmelser i 12 och 13 §§ varumärkeslagen om varumärkesintrång, i 1 § lagen mot illojal konkurrens om illojal reklam samt, i vissa fall, strafflagens bedrägeribestämmelser giva visst skydd av den art konventionen på denna punkt fordrade. Med hänsyn till sambandet mellan konventionsförbudet och en allmän revision av varumärkesrätten fann man det kunna försvaras att icke vid denna tidpunkt vidtaga några lagstiftningsåtgärder med anledning av konventionsbestämmelsen. 1942 infördes i lagen mot illojal konkurrens en ny bestämmelse om illojal användning av kännetecken. Enligt denna, som fått sin

plats i 9 §, stadgas straff för den som i utövning av näringsverksamhet använder namn, firma, varumärke, utstyrsel eller annat kännetecken, som lätt kan förväxlas med förut här i riket inarbetat kännetecken för annans näringsverksamhet eller däri utbudna varor eller prestationer, om användningen sker med uppsåt att framkalla sådan förväxling. Paragrafen stadgar även ett motsvarande skydd för egenartad titel eller diktat namn för auktorverk. Nu avsedda lagrum tillkom åtminstone delvis i syfte att anpassa svensk lagstiftning till Londontexten på denna punkt. I förarbetena påpekades emellertid, att bestämmelsen vore mera speciellt inriktad och endast gällde framkallande av förväxling mellan två kännetecken. Det framhölls dock, att den begränsning i förhållande till konventionstexten, som kunde sägas ligga däri, icke torde vara av större betydelse, emedan den som ville framkalla förväxling med annans näringsverksamhet i regel torde söka att nå sitt syfte genom att utnyttja den andres individualiseringsmedel. — Någon ytterligare lagstiftning härutöver lär icke erfordras för biträdande av den nya konventionstexten.

I andra punkten av artikel 10 bis st. 3 kräves enligt Haagtexten förbud mot oriktiga påståenden i utövning av handelsverksamhet, ägnade att misskreditera en konkurrents varor. Enligt Londontexten har förbudet utvidgats till att avse misskreditering i affärsverksamhet icke blott av varor utan även av rörelse eller verksamhet inom industri eller handel. Vid Sveriges anslutning till Haagtexten påpekades, att nedsättande uppgifter om annans varor stundom kunde åtkommas enligt strafflagens ärekränkingskapitel, varvid särskilt pekades på 16 kap. 8 §, varest straff stadgas för den, som av arghet mot annan utsätter eller fortsprider rykte om gärning eller last, som ej är straffbar enligt lag men eljest menlig för hans yrke, näring eller fortkomst. Lämnades påståenden i tryckt skrift kunde tryckfrihetsförordningens bestämmelser bli tillämpliga, varvid § 3 mom. 11 om ärekränkning hänvisade till allmänna strafflagen. Ett särskilt stadgande i lagen mot illojal konkurrens med förbud mot nedsättande uppgifter ansågs förutsätta ändring i tryckfrihetsförordningen, och då frågan därjämte hade nära samband med den förestående revisionen av allmänna strafflagen, befanns en dylik lagstiftningsåtgärd icke böra vidtagas. Härtill påpekades, att konventionsbestämmelsen icke med nödvändighet syntes kräva en mer omfattande lagstiftning än den redan gällande. — 1949 års tryckfrihetsförordning innehåller i 7 kap. 4 § 13) bestämmelser av motsvarande innebörd som nämnda moment i den äldre förordningen. De förfaranden, som enligt artikel 10 bis st. 3 andra punkten i Londontexten skola förbjudas, torde med nu gällande lagstiftning kunna åtkommas i väsentligen samma omfattning som nedsättande uppgifter angående varor. Särskild lagstiftning i denna fråga kan därför knappast sägas vara mera påkallad för anslutning till den nya akten än vad fallet var vid biträdandet av Haagtexten. Det må i sammanhanget anmärkas, att lagstiftningen om ärekränkingsbrotten är föremål för omarbetning. Härvid torde frågan om straff för s. k. ekonomiskt förtal komma att behandlas. Det förtjänar vidare nämnas, att frågan om införande i lagen mot

illojal konkurrens av vissa ytterligare bestämmelser om speciella former av sådan konkurrens är föremål för varumärkes- och firmautredningens övervägande.

Förvaltningsorgan och publikationer.

Artikel 12 st. 1, som fastslår unionsländernas skyldighet att hålla ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden rörande det industriella rättsskyddet, är i sak oförändrat. I st. 2, som liksom förut uttalar, att förvaltningsorganet skall publicera en officiell periodisk tidskrift, har tillagts, att namnen på innehavare av beviljade patent med en kort uppgift om de patenterade uppfinningarna samt avtryck av registrerade varumärken regelbundet skola offentliggöras. Så sker redan i Sverige genom patent- och registreringsverkets försorg.

Madridöverenskommelsen angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror.

Denna överenskommelse bereder i olika avseenden skydd mot oriktiga ursprungsbeteckningar. Som nämnts, anslöt sig Sverige direkt till överenskommelsens Haagtext.

Överenskommelsens räckvidd.

Artikel 1 innehåller överenskommelsens huvudregler. I st. 1 har företagits en redaktionell ändring utan större betydelse och i st. 4 har en jämkning skett för uppnående av likformighet med motsvarande regel i artikel 9 av Pariskonventionen.

De vidtagna jämkningarna påkalla ej ändring i svensk lagstiftning.

Oriktiga ursprungsbeteckningar, som ej förekomma på varan.

Enligt den vid Londonkonferensen nytillkomna *artikel 3 bis* förbinda sig konventionsländerna att förbjuda användande vid försäljning, skyltning eller utbudande av varor av alla beteckningar, »som ha karaktären av ett offentliggörande» och äro ägnade att vilseleda allmänheten angående varornas ursprung, om beteckningarna förekomma på skyltar, i annonser, räkningar, vinlistor, affärsbrev och andra affärsmeddelanden. Man har härmed velat fastslå, att skyddet skall gälla ej blott, när oriktig ursprungsbeteckning förekommer på själva varan eller dess emballage, utan även när den förekommer i sammanhang med varan på annat sätt, som särskilt kan verka vilseledande. Inskridande behöver endast ske mot beteckningens användande inom landet, ej redan vid varans införsel.

I svensk rätt kan ingripande emot oriktiga ursprungsbeteckningar ske enligt två olika lagar, nämligen redan vid gränsen enligt lagen den 4 juni 1913 angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbe-

teckning och inom landet enligt lagen den 9 oktober 1914 angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor. Artikel 3 bis ingriper endast på det område, som regleras av 1914 års lag. Enligt 1 § andra stycket kan ingripande ske mot den, som under oriktig ursprungsbeteckning saluhåller vara, då beteckningen förekommer å varan eller dess emballage eller å anslag eller skylt, som hör till varan. Mot den som anbringar beteckningen kan ingripande enligt samma lagrums första stycke ske, endast när beteckningen åsättes själva varan eller dess emballage. Förstnämnda bestämmelse kräver viss utvidgning, för att den nya artikeln skall kunna biträdas.

Sammanfattning.

Den lämnade redogörelsen för de vid Londonkonferensen vidtagna ändringarna i Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen har visat, att för Sveriges anslutning till de nya texterna följande ändringar krävas i svensk lagstiftning:

- 1) 25 § patentförordningen måste bringas i överensstämmelse med Pariskonventionen artikel 4 avd. B, enligt vilken föränvändarrätt icke får uppkomma under prioritetstid.
- 2) Motsvarande ändring måste genomföras i 20 § mönsterlagen.
- 3) I varumärkeslagen påkallas ändring på två punkter.
 - a) För att få överensstämmelse med artikel 6 quater i konventionen bör 8 § jämkas, så att därav framgår, att det för giltig överlåtelse av varumärke icke kräves mer än att den i Sverige belägna delen av rörelsen övergår på förvärvaren.
 - b) Artikel 6 avd. D i konventionen, som föreskriver oberoende av hemlandsregistrering för varumärkes fortbestånd, kräver visst tillägg till 16 § varumärkeslagen.
- 4) Madridöverenskommelsens nya artikel 3 bis påkallar ändring i 1 § av 1914 års lag om oriktiga ursprungsbeteckningar, varigenom skyddet utsträcker sig till gälla även i fråga om vissa meddelanden i sammanhang med varor.

Här må framhållas, att vid anslutning till de nya texterna dessa måste biträdas i sin helhet; reservationer äro ej medgivna.

Bör Sverige nu biträda de nya texterna?

I en till utrikesdepartementet överlämnad verbalnote den 4 augusti 1950 från härvarande schweiziska legation återgives en till schweiziska utrikesdepartementet ställd skrivelse från internationella föreningen för industriellt rättsskydd, i vilken skrivelse vädjas till regeringarna i alla unionsländer, som ej anslutit sig till 1934 års överenskommelsestexter, att snarast möjligt biträda dessa. I noten meddelas, att schweiziska regeringen — i sin egen-

skap av tillsynsmyndighet för den enligt Pariskonventionen inrättade internationella byrån i Bern och efter samråd med denna byrå — gillar föreningens vädjan och enträget uppmanar unionsländerna att överväga densamma. Över noten har yttrande infordrats från patent- och registreringsverket. Ämbetsverket, som i utlåtande den 29 november 1950 tillstyrkt, att åtgärder snarast måtte vidtagas för genomförande av den lagstiftning, som erfordras för att vårt land skall kunna biträda Londontexterna av Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen, har härvid bland annat — efter en erinran om den 1935 avlämnade promemorian — anfört följande.

I nyssnämnda promemoria ifrågasattes, att erforderliga lagändringar skulle vidtagas så snabbt, att den i Londontexten stadgade ratifikationsfristen (den 1 juli 1938) kunde iakttagas. Att denna nu är tilländagången hindrar emellertid icke, att vårt land kan ansluta sig till de nya texterna.

Att så ännu ej skett, torde icke ha berott på att de vid en anslutning oundvikliga lagändringarna ansetts ge anledning till stora betänkligheter. Snarare torde förhållandet vara, att dessa ändringar syntes lämpligast böra vidtagas i samband med en allmän revision av den svenska lagstiftningen på det industriella rättsskyddets område. Såvitt gäller patentlagstiftningen, igångsattes också 1938 en sådan revision, som skulle bedrivas i samverkan med övriga nordiska länder. Det nordiska samarbetet blev emellertid på grund av krigsförhållandena avbrutet, innan det hunnit slutföras. I detta läge genomfördes i vårt land 1944 en partiell revision av patentlagstiftningen, men denna inskränktes till punkter av större praktiskt intresse och till dem räknades vid nämnda tidpunkt, då ju kriget alltjämt fortgick, icke konventionsfrågorna. — — —

Efter krigets slut har lagstiftningsarbetet på det industriella rättsskyddets område tagits upp i vårt land genom tillsättandet 1949 av den s. k. varumärkes- och firmautredningen, som i samverkan med övriga nordiska länder skall utreda frågan om ny varumärkes- och firmalagstiftning jämte vad därmed äger samband. Utredningens arbete kan emellertid icke förväntas bli slutfört förrän efter avsevärd tid. För övrigt är att märka, att särskilt patent- och mönsterskyddsramen icke torde falla inom utredningens uppdrag.

Av det nu anförda torde framgå, att vårt lands anslutning till Londontexterna riskerar att uppskjutas till en oviss framtid, om man fasthåller den — i och för sig tilltalande — tanken, att de för en sådan anslutning erforderliga lagändringarna skola ske i samband med att de lagar, där ändringar krävas, underkastas en allmän revision. Det har emellertid redan gått avsevärd tid sedan revisionskonferensen i London 1934, längre än någon gång tidigare sedan Parisunionens tillkomst 1883 förflutit mellan två revisionskonferenser. Sedan flera år har det varit en utbredd önskan hos kretsar med intresse för det industriella rättsskyddets internationella sida, att den nya konferens, som man redan i London 1934 beslöt skulle hållas i Lissabon, skall kunna sammankallas snarast. Åtskilliga frågor föreligga nämligen, där en komplettering av konventionsbestämmelserna skulle vara av vikt för berörda näringskretsar. Men det har framhållits, att det är svårt att förbereda nya konventionstexter, så länge ett avsevärt antal av unionsländerna icke anslutit sig till Londontexterna utan står kvar på äldre texter. Det synes angeläget, att det icke skall kunna göras gällande, att vårt land bidrager till att försvåra konventionsreglernas utbyggnad, särskilt i betraktande av att en verksamhet i detta syfte torde bli till gagn för det svenska näringslivet. Den nu gjorda hänvändelsen om anslutning till Londontexterna har också

föregåtts av andra sådana från internationella, nordiska och svenska organisationer.

Patentverket anser det i rådande läge önskvärt, att man snarast vidtager sådana åtgärder, att Sveriges anslutning till Londontexterna av Pariskonventionen och Madridöverenskommelsen möjliggöres. De lagändringar, som äro erforderliga i detta sammanhang, böra alltså enligt ämbetsverkets uppfattning genomföras isolerat. Därvid torde man i allmänhet kunna inskränka sig till sådana lagändringar, som äro oundgängliga på grund av konventionsbestämmelserna.

Sedan i yttrandet givits en kortfattad redogörelse för de lagstiftningsåtgärder, som påkallas av Londontexterna, anförde ämbetsverket vidare:

Den nu lämnade summariska översikten av de lagändringar, som synas erforderliga, torde giva vid handen, att det i stort sett icke är fråga om lagstiftningsåtgärder av mer genomgripande och komplicerad natur. De reformer, som krävas, äro för övrigt övervägande sådana, att de även ur rent inhemsk synpunkt få anses lämpliga. Ihågkommas bör också, att Londontexten av Pariskonventionen innebär ändringar i åtskilliga avseenden, där någon lagstiftning här i landet icke erfordras, enär svensk lagstiftning och praxis redan står i överensstämmelse med de nya konventionsreglerna. Som exempel kan nämnas olika kompletteringar till prioritetsskyddet samt lättnader i det patenträttsliga utövningstvånget och dess motsvarigheter på mönsterskydds- och varumärkesrätts områden. Först genom en anslutning till Pariskonventionens nya text kunna emellertid svenska näringsidkare med säkerhet påräkna dessa förmåner i andra unionsländer, som biträtt den nya texten.

I den förut omnämnda, 1935 avlämnade promemorian förekomma vissa uttalanden om den verkan, som kan väntas följa av de ifrågasatta lagändringarna och vår anslutning till de nya konventionstexterna.

Rörande den nya lydelsen av Pariskonventionen artikel 4 avd. A st. 1 och avd. B, som förbjuder uppkomsten av *f ö r a n v ä n d a r r ä t t u n d e r p r i o r i t e t s t i d e n*, ytras sålunda i promemorian:

Genom de vidtagna ändringarna har en länge eftersträvad och ganska viktig reform förts i hamn. Visserligen torde de fall ej vara så många, där för användarrätt faktiskt grundas på utövning under prioritetstiden. Men möjligheten härtill har betagit prioritetsrätten en god del av dess värde. Den bestående risken har medfört, att sökandena ofta ej våga utnyttja prioritetsrätten, vilket i sin tur har i släptåg olägenheter av olika slag både för sökandena och det allmänna. Alltmer har man kommit till den övertygelsen, att i jämförelse härmed den nackdel, som kan ligga i att någon gång en kanske i god tro och med avsevärda kostnader påbörjad utövning måste nedläggas, är av mindre betydelse. Denna uppfattning synes vara starkt övervägande i Sverige. Hänsynen till svenska patentsökande i utlandet gör sig här kraftigt gällande. Ehuru den nya textens biträdande på denna punkt kräver lagändring, synes därför en avgjord fördel ur svensk synpunkt uppkomma genom den nya lydelsen.

Vissa betänkligheter ha i vårt land under senare år framträtt mot den nya konventionsregeln på grund av att en lagstiftning i enlighet med densamma skulle kunna komma att hårt drabba den som under prioritetstiden i god tro påbörjat en utövning. Sålunda var vid avgivandet av patentverkets

nyss refererade yttrande en ledamot av verkets plenum (byråchefen Khenet) skiljaktig och ansåg sig med hänsyn till betänkligheter på denna punkt icke kunna förorda en anslutning till Londontexten. Enligt den skiljaktiga meningen vore en lagändring i rakt motsatt riktning mot den föreslagna önskvärd. För användarrätt på grund av i god tro skedd utövning borde kunna förvärvas ända till den dag, då en patentansökning offentliggjordes.

Reservationen bygger på en principståndpunkt om offentliggörandets avgörande betydelse för patentskyddets inträde, bl. a. gentemot för användning. Denna ståndpunkt är emellertid ej godtagen i gällande svensk patenträtt. Enligt nuvarande lagstiftning kunna utövningsåtgärder, som igångsatts först efter annans patentansökning här i landet, icke grundlägg användarrätt ens om patentansökningen vid ifrågavarande tidpunkt var hemlig, så att den utövande icke kunde ha någon anledning att räkna med dess existens. Utgår man från den gällande rätten, kunna därför invändningar av principiell natur knappast riktas mot den nu aktuella begränsningen av användarrätten. Vare sig tidpunkten för patentansökningen i Sverige eller tidpunkten för den prioritetsgrundande ansökningen är avgörande för användarrättens inträde, måste man nämligen räkna med de nyss antydda fallen, där utövning efter den angivna tidpunkten påbörjats i kvalificerat god tro.

Frågan om hur man i sådana fall skall kunna taga skälig hänsyn till godtroende utövare var föremål för särskilt övervägande under förarbetena till den partiella revision av patentförordningen, som genomfördes 1944. Resultatet blev följande nya stadgande i 21 § 2 mom. patentförordningen: »Har någon börjat inom riket utnyttja uppfinning eller vidtagit särskilda åtgärder därför utan att äga vetskap om att patent därå blivit meddelat eller sökt, och har han ej heller skäligen kunnat förskaffa sig sådan kännedom, må han på därom framställt yrkande, om synnerliga skäl därtill äro, berättigas att under skyddstiden eller viss del därav mot skälig ersättning utnyttja uppfinningen i den omfattning, som domstolen bestämmer.» Beträffande motiveringen till lagrummet må hänvisas till propositionen 1944: 176 s. 79—82.

Denna regel, som alltså införts i vårt land efter Londonkonferensen, får anses ägnad att motverka eventuella betänkligheter mot att avskära uppkomsten av användarrätt under prioritetstiden. Den möjliggör nämligen för domstolarna att taga hänsyn till sådana fall, då det skulle te sig oskäligt, om utövaren skulle tvingas att avbryta sitt utnyttjande. Utövaren kan då berättigas att fortsätta utnyttjandet, ehuru mot skälig licensavgift till patenthavaren.

När det gäller att taga ställning till den nu ifrågavarande reformen, må vidare erinras om att så gott som alla industriländer av större betydelse i Västeuropa och Nordamerika redan anslutit sig till Londontexten.

I promemorian har uttalats, att de fall ej torde vara många, där användarrätt faktiskt grundas på utövning under prioritetstiden. Uttalandet har självfallet avseende på den ordinära prioritetstiden. Under krigs- och efter-

krigstid har medgivits avsevärd förlängning av prioritetstiden, så att den kunnat uppgå till åtskilliga år. I dylika situationer finns anledning att taga större hänsyn till godtroende utövare. En anslutning till Londontexten skulle ej begränsa vårt lands frihet att bestämma härom i samband med att förlängd prioritetstid medgives. I den för det senaste krigets prioritetsförlängningar normgivande Neuchâtelöverenskommelsen¹ av 1947 beaktade man problemet och införde i artikel 6 första stycket en särskild regel, enligt vilken de i överenskommelsen deltagande länderna kunde medgiva godtroende utövare en med föranvändarrätt likställd rätt.

På tal om avd. F i artikel 4 av Pariskonventionens Londontext, enligt vilken bestämmelse uppdelning av patentansökan ej får fordras av den anledningen att prioritet begäres från flera tidigare ansökningar, yttras i promemorian, att det för svenska sökande i utlandet skulle vara en avgjord fördel, om denna regel bleve tillämpad.

Tillämpningen utomlands av den nya regeln i artikel 4 bis, som föreskriver giltighetstid från ansökningdagen, oavsett om prioritet begäres från tidigare dag, förklaras innebära en ej oväsentlig fördel för svenska patentsökande.

Om inskränkningarna i artikel 5 i unionsländernas rätt att stadga påföljder vid underlåten utövning av skydds rätt yttras i promemorian, att de tillkomna skärpningarna komma att bli till gagn för svenska patenthavare i utlandet. I fråga om varumärken framhålles, att de nya reglerna kunna vara till en viss nytta för svenska varumärkeshavare såsom underlättande för dem att upprätthålla utländska registreringar.

I anledning av det nya st. 2 i artikel 6 avd. B, enligt vilket unionsländerna icke få vägra registrering av ett varumärke, endast därför att det avviker från det i hemlandet skyddade i underordnade yttre detaljer, uttalas i promemorian följande.

Vad som menas härmed blir en omdömesfråga, som i första hand får prövas av registreringsmyndigheten i de särskilda fallen. Prövningen kommer kanske att medföra något ökat arbete, men å andra sidan behöver ej längre granskas, att den föreliggande ansökningen in i minsta detalj överensstämmer med det i hemlandet registrerade märket. Och det förtjänar anmärkas, att den nya konventionsregeln för svenska varumärkessökande i utlandet betyder en avgjord fördel.

Rörande artikel 6 avd. D, enligt vilken fortbeståndet av utländsk varumärkesregistrering icke får vara beroende av hemlandsregistreringen, yttras i promemorian:

Detta synes ej böra giva anledning till betänkligheter. Sedan länge har i vårt land den uppfattningen varit övervägande, att en internationell överenskommelse om slopande av beroendet av hemlandsregistrering skulle vara till fördel, och i enlighet härmed har från svenskt håll vid de senare revisionskonferenserna eftersträfvats det fullständiga oberoendet.

Vad beträffar den i artikel 6 quater stadgade begränsningen i unionsländernas rätt att för giltig varumärkesöverlåtelse kräva rörelsens samtidiga övergång, anföres i promemorian följande.

¹ Se Sveriges överenskommelser med främmande makter 1947: 25.

Sympatierna för fri varumärkesöverlåtelse ha under senare tid tilltagit. Man anser på många håll, att bundenheten vid rörelsen medför betydande olägenheter, särskilt i internationella förhållanden. Det förmenas, att under nuvarande samfärdsel och rörlighet på det ekonomiska området varumärket bör vara ett fritt förytterligt förmögenhetsobjekt. Reformens motståndare anse den icke stå i god överensstämmelse med varumärkesrättens grundvalar och i praktiken lätt kunna leda till att allmänheten vilseledes. Mot detta brukar anföras, att rådande inskränkningar beträffande överlåtelse lätt kunna kringgå, vilket även ofta sker, så att något skydd mot vilseledande ej på det sättet vinnes.

I patentverkets ovan citerade utlåtande påpekas, att den nu gjorda hänvändelsen från schweiziska regeringen om anslutning till Londontexterna föregåtts av andra sådana hänvändelser från internationella, nordiska och svenska organisationer. Det må här vara tillräckligt att blott erinra om några under de senaste åren antagna resolutioner om önskvärldheten av anslutning till de nya konventionstexterna. Sålunda har den internationella föreningen för industriellt rättsskydd vid sina senaste möten i Haag 1947, Paris 1950 och Köpenhamn 1951 antagit resolutioner av dylikt innehåll, varav den i Paris antagna varit den närmaste anledningen till den nämnda schweiziska framställningen. Vidare har vid den fjärde nordiska patentombudskongressen i Hindsgavl i Danmark 1949 i en till det svenska patentverket riktad resolution uttalats samma önskemål. Slutligen må nämnas, att vid internationella handelskammarmötet i Lissabon i juni 1951 en resolution antagits, i vilken riktas en enträgen vädjan till unionsländer, som ännu icke biträtt de reviderade texterna, att vidtaga nödvändiga åtgärder härför.

Förslag till erforderlig ny lagstiftning.

I betraktande av vad som förekommit synes vårt land icke rimligen kunna vidare uppskjuta att taga ställning till frågan om en anslutning till de nya konventionstexterna. Vid bedömande av denna fråga bör beaktas, att flertalet främmande länder av industriell betydelse, med vilka Sverige har livligare ekonomiska förbindelser, numera äro anslutna till 1934 års texter. Av ovanstående framställning torde därjämte framgå, att en anslutning från svensk sida skulle medföra flera viktiga fördelar för svenska rättssökande i utlandet, samtidigt som de praktiska olägenheterna av att medgiva utlänningar motsvarande förmåner i Sverige få anses mindre betydande. Några genomgripande lagändringar påkallas icke för vår anslutning. Då med hänsyn härtill och jämväl till ovan berörda särskilda uttalanden om önskvärldheten av vår anslutning Sverige nu synes böra biträda Pariskonventionens och Madridöverenskommelsens Londontexter, få undertecknade förorda, att den lagstiftning, som härför kräves, nu genomföres. Erforderliga författningsutkast bifogas denna promemoria.¹

De lagändringar, som innehållas i förslagen, ha — på ett undantag när — med avsikt begränsats till vad som enligt ovan är att betrakta såsom ett mi-

¹ Utkasten, som — fränsett ändring i fråga om dagen för ikraftträdandet och vissa redaktionella jämkningar — överensstämmer med lagförslagen i lagrådsremissen, ha här uteslutits.

nimum för anslutning. Detta har särskilt motiverats av det förhållandet, att viktiga delar av det rättsområde, som beröres av konventionen, för närvarande äro föremål för mera allsidig utredning syftande till helt reviderad lagstiftning. Så är särskilt förhållandet med varumärkes- och firmarätten samt med vissa delar av lagstiftningen om illojal konkurrens, men jämväl det pågående arbetet med allmänna strafflagens nydaning är av betydelse i sammanhanget.

Specialmotivering.

25 § *patentförordningen*. För att klargöra, att för användarrätt icke skall kunna uppkomma under prioritetstiden, föreslås ett nytt mom. 3) till 25 § *patentförordningen*. Enligt detta skall prioritetstiden anses såsom ansökningsdag med hänsyn till verkan av utövning eller väsentliga åtgärder därför, som avses i 16 § första stycket, d. v. s. för användarrätt. För momentets tillämpning är enligt paragrafens första punkt Konungens förordnande ett villkor, och förutsättningen för sådant förordnande är — såsom eljest enligt detta lagrum — ömsesidighet. Förmånen förutsättes bli tillämplig endast i förhållande till sådana länder, som biträtt Pariskonventionens Londontext.

Enligt vanliga regler om förebyggande av lagars retroaktiva effekt föreslås en övergångsbestämmelse av innebörd, att lagändringen icke skall inverka på för användarrätt, som förvärvats före lagens ikraftträdande.

8 § *varumärkeslagen*. Enligt den nya konventionstexten skall det för giltig överlåtelse av varumärke vara tillräckligt, att den del av den ifrågavarande rörelsen, som bedrivs inom landet, överlåtes tillsammans med märket. För att anpassa den svenska lagtexten fordras blott att i 8 § andra stycket första punkten *varumärkeslagen* tilläggas orden »inom riket». Bestämmelsen kommer härvid att utsäga, att överlåtelse av varumärke ej är tillåten annorledes än tillsammans med den rörelse inom riket, för vilken det begagnas. Tillämpningen av 8 § *varumärkeslagen* är icke beroende av särskilt förordnande eller ömsesidighet. Den nya lydelsen kommer därför att gälla i förhållande till alla här registrerade, främmande varumärken. Särskild övergångsbestämmelse torde icke vara behöflig.

16 § *varumärkeslagen*. Enligt Londontexten fordras, att fortbeståndet av utländskt varumärkes registrering icke göres beroende av registreringens fortsatta giltighet i hemlandet. Enligt 16 § 3) *varumärkeslagen* skyddas utländskt märke icke i vidsträcktare mån eller för längre tid än i den främmande staten. För anpassning till den nya texten måste denna bestämmelse delvis eftergivnas, nämligen såtillvida, att inskränkning av skyddsområdet eller rättens fullständiga upphörande i hemlandet icke skall kunna påverka den svenska registreringen. Ett särskilt stycke härom kunde inskjutas omedelbart efter mom. 3).

Här föreslås emellertid en i sak något mer vittgående ändring än den som omedelbart påkallas av den reviderade konventionen. Enligt bifogade utkast förutsättes sålunda, att Konungen, under förutsättning av ömsesidighet, skall

kunna meddela andra bestämmelser jämväl i det hänseende som avses i mom. 1), enligt vilket ansökningen skall åtföljas av hemlandsbevis. Den främsta anledningen till att man i detta fall icke begränsar den föreslagna lagstiftningen till vad som oundgängligen kräves för anslutning till de reviderade konventionstexterna är ett vid nordiska överläggningar om varumärkeslagstiftningen i Köpenhamn i maj 1951 uttalat önskemål, att de nordiska länderna skulle komma överens om att sinsemellan icke kräva hemlandsbevis vid varumärkesregistrering. Redan gällande lagar i Danmark och Norge möjliggöra denna lättnad, och hemlandsbevis kräves följaktligen icke vid ansökning av danskar i Norge eller av norrmän i Danmark. Det torde icke behöva befaras, att den nu föreslagna ändringen skall komma i strid med vad varumärkes- och firmautredningen framdeles kommer att föreslå i denna fråga. Enligt vad en av utredningen verkställd enquête ger vid handen, råder inom näringslivet praktiskt taget full enighet om att man i en blivande varumärkeslag helt bör avstå från kravet på hemlandsbevis, såvitt gäller länder, som medgiva ömsesidighet.

Skyldigheten att låta registrering fortleva utan beroende av hemlands-skyddet föreligger icke i fråga om telle-quelle-märken i inskränkt mening, d. v. s. sådana som endast kunnat registreras med stöd av telle-quelle-regeln. Dessas skyddsomfång och fortbestånd torde även i fortsättningen böra helt bero av hemlandsregistreringen. Vid förnyelse av äldre registreringar blir det därför nödvändigt att undersöka, om märket beviljats såsom telle-quelle-märke eller icke. För framtiden synes det vara praktiskt att i registret göra särskild anteckning om märkets natur vid fall av telle-quelle-registreringar. Här antydda regler angående telle-quelle-märkena torde vid behov kunna meddelas i administrativ ordning.

Någon övergångsbestämmelse i själva lagtexten torde icke vara behövlig, då det ej är något hinder att medgiva de nya bestämmelsernas förmånligare behandling även i förhållande till ansökningar, som inkommit före ändringens ikraftträdande, och registreringar, som beviljats dessförinnan.

20 § mönsterlagen. Till 20 § mönsterlagen, som innehåller regler om verkningarna av prioritet, föreslås ett andra stycke av samma innebörd som det ovan berörda nya momentet i 25 § patentförordningen. Den nya bestämmelsens tillämplighet är på samma sätt beroende av Konungens förordnande under förutsättning av ömsesidighet. Även övergångsstadgandet har utformats i överensstämmelse med det nyss angivna till 25 § patentförordningen. Det nya stycket i mönsterlagen erfordrar viss mindre jämkning av de tidigare tillämpningskungörelserna, som hänvisa till 20 § mönsterlagen och framdeles böra hänvisa till endast 20 § första stycket.

1 § 1914 års lag om oriktiga ursprungsbeteckningar. Den vidgning av skyddet emot oriktiga ursprungsbeteckningar, som kräves enligt den nytillkomna artikel 3 bis i Madridöverenskommelsen, föreslås komma till uttryck genom tillägg till 1 § andra stycket i 1914 års lag om oriktiga ursprungsbeteckningar. Tillägget innebär, att användande av sådan ursprungsbeteckning vid saluhållande av vara blir straffbart, även då det sker i annons,

cirkulär, prospekt, priskurant eller annat för ett större antal personer avsett meddelande. Enligt gällande lydelse är förfarandet straffbart, endast då den oriktiga beteckningen anbringats på varan eller på anslag eller skylt, som hör till varan. Bestämningen »som hör till varan» har ansetts kunna utgå, då den blott utsäger en självklar förutsättning. Genom dessa jämkningar erhålles full överensstämmelse med stadgandet om illojal reklam i 1 § lagen mot illojal konkurrens. — Det har övervägts, huruvida en motsvarande utvidgning av skyddet nu borde ske jämväl i första stycket av paragrafen, vilken berör själva anbringandet av den oriktiga beteckningen. Detta kräves emellertid ej av den nya artikeln, och då skyddet redan tidigare varit något vidsträcktare enligt andra stycket, synes det icke ligga något oegentligt i att en skillnad även i fortsättningen får bestå. För övrigt torde den praktiska betydelsen av bestämmelsen i första stycket vara jämförelsevis ringa, i det att den illojala handlingen företrädesvis kommer till synes först vid varornas saluhållande. — Enligt konventionstexten behöver ingripande endast kunna ske, då användandet av en oriktig ursprungsbeteckning har »karaktern av ett offentliggörande». En motsvarande begränsning ligger i det föreslagna tilläggets krav på att meddelandet skall vara avsett för ett större antal personer. I artikel 3 bis nämnas bland de meddelanden, som icke få innehålla oriktiga beteckningar, särskilt vinlistor. Dessa torde emellertid utan uttryckligt omnämnande falla inom ramen för de meddelanden, emot vilka den föreslagna nya lydelsen vänder sig. — Icke heller i fråga om detta lagrum är särskild övergångsbestämmelse påkallad.

Stockholm den 6 december 1951.

Åke v. Zweigbergk.

Claës Uggla.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 8 januari 1953.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden NISSEN,
HELLQUIST,
KARLGREN,
regeringsrådet ECKERBERG.

Enligt lagrådet den 22 december 1952 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 14 november 1952, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

1) *lag om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;*

2) *lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 s. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;*

3) *lag angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt*

4) *lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbe-teckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av byråchefen Åke von Zweigbergk.

Lagrådet fann förslagen ej föranleda annan erinran än att lagrådet ifrågsatte huruvida icke av det föreslagna andra stycket i 20 § lagen om skydd för vissa mönster och modeller borde framgå att — på sätt enligt den vid propositionen fogade promemorian syntes ha varit avsett — förordnande som i stycket sägs må meddelas endast under förutsättning av ömsesidighet.

Ur protokollet:
Olle Lundberg.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 januari 1953.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, lagrådets den 8 januari 1953 avgivna utlåtande över de den 14 november 1952 till lagrådet remitterade förslagen till

- 1) lag om ändrad lydelse av 25 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent;
- 2) lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 10 juli 1899 (nr 59 sid. 1) om skydd för vissa mönster och modeller;
- 3) lag angående ändrad lydelse av 8 och 16 §§ lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt
- 4) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 9 oktober 1914 (nr 422) angående förbud i vissa fall mot varors förseende med oriktig ursprungsbeteckning och saluhållande av oriktigt märkta varor.

Med förmälan att lagrådet ej funnit förslagen föranleda annan erinran än att lagrådet ifrågasatt viss jämkning av andra stycket i 20 § lagen om skydd för vissa mönster och modeller förklarar föredraganden, att nämnda lagrum torde böra jämkas i enlighet med vad lagrådet förordnat, samt hemställer, under återopande av vad som anförts till statsrådsprotokollet den 14 november 1952, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition

dels äska riksdagens godkännande av

1) Pariskonvention den 20 mars 1883 för skydd av den industriella ägarerätten, reviderad i Bryssel den 14 december 1900, i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934; samt

2) Madridöverenskommelse den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, reviderad i Washington den 2 juni 1911, i Haag den 6 november 1925 och i London den 2 juni 1934;

dels ock föreslå riksdagen att antaga förenämnda lagförslag.

Kungl. Maj:ts proposition nr 30.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Georg Dahlin.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

<i>Proposition</i>	1
Pariskonventionen	2
Madridöverenskommelsen	52
Lagförslag	60
<i>Utdrag av statsrådsprotokollet den 14 november 1952</i>	64
Till lagrådet remitterat lagförslag	81
P.M. med förslag till lagstiftning för möjliggörande av Sveriges anslutning till vissa internationella konventioner på det industriella rättsskyddets område	82
<i>Lagrådets utlåtande</i>	104
<i>Utdrag av statsrådsprotokollet den 16 januari 1953</i>	105
